

# Giới thiệu Noãn Đông

Truyện Noãn Đông là một tác phẩm ngôn tình hoàn đến từ tác giả Black F. Cô thích anh, đương nhiên là từ năm năm trước, lại bị cự tuyệt. Vậy thì có sao chứ? Dù sao cô vẫn là người trưởng thành thông minh lại bình tĩnh và lý trí, Noãn Đông, chẳng sợ những người xung quanh trêu chọc khiến mặt mày bí xị...

Năm năm sau, bạn bè bên cạnh cô ai cũng thành đôi trời sinh một cặp mỹ mãn, cha mẹ lại đốc thúc tha thiết, và lại anh ta lại quay lại không bỏ cuộc, kết quả truyện này sẽ ra sao?

Khi cả hai ồn ào bên cạnh nhau, lúc nào cũng cãi nhau ầm ỹ, nhưng Thiệu Vũ Triết bỗng nhiên lại gần gũi với cô, có thể nói đây là tình cảm sau năm năm bộc phát chăng? Gần quan được ban lộc, dĩ vãng năm tháng không thể lấy lại được, nhưng đổi sang một trang mới cũng không phải là chuyện khó. Anh hôn cô, chiều chuộng cô, yêu cô, vậy nếu lòng của cô lại dao động thì có đúng không?

Giữa những vui cười, tức giận, cãi cọ, hương vị ẩm áp ngày một tràn ngập, là một món tráng miệng nhỏ có hương vị ngọt ngào, lại mang đến từng câu truyện online hài hước đến ôm bụng cười không dứt. Giọng vẫn có chút cải tiến, biến hóa khiến chúng ta không khỏi mỉm cười. Giác ngộ một câu: “Đàn ông cũng phải biết rụt rè”. Ha ha, đối với thời gian, đối với con người, mọi chuyện tự nhiên sẽ trôi chảy.

Bạn đang đọc truyện *Noãn Đông* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 1

Tôi tên là Noãn Đông, 25 tuổi, độc thân.

25 tuổi độc thân thì cũng bình thường, nhưng 25 năm chưa hề yêu ai, chỉ sợ sẽ bị người ta kỳ thị.

Nhưng tôi không cần, tôi có công việc, cũng coi như thuộc thành phần tri thức, tôi có phòng ở, sống một mình, trừ tôi thì không nuôi một sinh vật nào khác, coi như tự tại, ngoại trừ thường thường nửa đêm mở cửa phòng, nghe ba người bạn mà khả năng cả đời này tôi đã không xong, khóc lóc kể về yêu hận tình cừu của các cô ấy. Sau đó các cô hấp nước mũi nói: "Noãn, tại sao cậu 25 rồi mà chưa có bạn trai?" lúc đang cầm khăn giấy lau mặt.

Con người của tôi rất biết cam chịu, từ khi biết các cô ấy đến giờ tôi liền hiểu được điểm này, cho nên, bình thường bọn họ khóc đến hùng dũng, khóc một hồi sau đó thật không khách khí nhảy lên giường tôi, tôi phải chịu trách nhiệm gọi điện thoại giúp bọn họ xin phép, sau đó lại phục hồi tinh thần đi làm.

Hiện tại nằm trên giường tôi bất tỉnh nhân sự là An, trong ba người thì cô là người sớm nhất quyết lấy tôi không rời, từ lúc tính toán chọn ngành, cho đến lúc vượt qua kì thi vào đại học rồi tìm việc, nhiều sóng to gió lớn như vậy cũng không có đem chúng tôi tách ra, An từng còn thật sự nói với tôi: "Chúng tôi không yêu nhau thật quá lãng phí." Sau khi tôi nghe xong những lời này cẩn thận quan sát khuôn mặt kia, lắc lắc đầu nói: "Cậu không phải loại mình thích." Cô ấy liền kêu to: "Đường Lỗi, Đường Lỗi, trừ tiền lương cô ấy, không cho cô ấy tiền thưởng." Đường Lỗi liền cười sùng nịch nhìn cô, cười đến mức tôi một thân nổi da gà.

Cho nên bạn trai của An còn có với tôi thêm một tầng quan hệ, đó là ông chủ lớn của tôi.

Hiện tại người đàn ông phát tiền lương cho tôi đang ngồi trước mặt với vẻ mặt thất bại, mà tôi không chút ý thức hứa hẹn giúp đỡ ông chủ phân ưu giải nạn, nhưng anh ta gọi tôi đến văn phòng tổng giám đốc ước chừng 15 phút mà chưa nói một câu, tôi bắt đầu ý thức được hình như có việc gì lớn thì phải, người đàn ông luôn công tư phân minh thế nhưng hôm nay lại khác thường, ngày hôm qua An gào khóc một buổi tối cũng không vào chuyện chính, tôi nghĩ dù sao hai người kia cho tới bây giờ cũng không xuất hiện vấn đề gì nghiêm trọng, lúc An đến, tôi bình thường là cầm cúi vào đóng giấy tờ trên bàn, cô ấy đông kéo tây xả tôi cũng không có cảm giác.

Đại ý.

Tôi xà một cái khuôn mặt tươi cười, nói: "Tổng giám đốc đại nhân, đã chào buổi sáng rồi, ngài không có gì phân phó tôi đi làm việc đây."

Đường Lỗi lập tức đứng lên: "Noãn, cô làm bạn với An nhiều năm như vậy, cô nói xem rốt cuộc cô ấy nghĩ gì, tôi tự nhận Đường Lỗi tôi là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tuần tú lịch sự, tuy rằng trước kia không hề thiếu bạn gái, nhưng từ khi quen biết An, ánh mắt của tôi không hề rời khỏi người cô ấy, như vậy cũng coi như là chung thủy đi, đàn ông giống như tôi rốt cuộc có vấn đề gì, cô có biết, chúng tôi hiện tại ở cùng ở cùng nhau, cô ấy, cô ấy rốt cuộc có ý tứ gì?"

Chịu thân hình cao 1m82 của anh ta áp chế, tôi bày ra vẻ mặt chiêm ngưỡng liệt sĩ nhìn anh ta nom nớp lo sợ hỏi: "Cậu ấy... Cậu ấy... Cậu ấy có phải hay không có người khác?" Cô ấy là sắc nữ mà.

"Không phải" Đường Lỗi lại khôi phục vẻ thất bại, ngồi xuống, hai mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, tôi mượn cơ hội uống miếng nước an ủi, chỉ nghe Đường Lỗi dài thờ dài một hơi: "Tôi cầu hôn cô ấy."

Tôi phun một ngụm nước an ủi ra, Đường Lỗi không rảnh quản tôi, tiếp tục nói.

"Cô ấy đồng ý hay từ chối tôi cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng cô ấy tự nhiên hét lên một tiếng, đập cửa xông ra, em nói xem cô ấy làm sao vậy?"

"Cậu ấy vui vẻ đấy, anh cầu hôn cậu ấy khiến cậu ấy kích động." Tôi vô cùng nghiêm túc kiên định nói, Đường Lỗi tà ánh mắt nhìn tôi, có vẻ không tin, nhưng thấy ánh mắt sáng quắc cố định của tôi, anh ngừng đầu không nói nhìn trời rồi nói, "Quên đi, em đi làm việc đi."

Ánh mắt tôi sáng quắc cố định xoay người, như được đại xá đi ra cửa, Đường Lỗi đột nhiên nhớ tới cái gì lại nói: "Người đó" từ một nhân viên đã được thăng làm quản lý một ngành, 10 rưỡi mở cuộc hội gặp mặt, cô ở đây nên tôi thuận tiện nói với cô một tiếng."

Hiện tại mới 9 rưỡi, tôi gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, kỳ thật tôi không quan tâm nhiều lắm, tôi đã dâng bạn thân hồi lộ cho ông chủ lớn nhất công ty, cho dù anh ta là quan lớn mới lên mượn thể mà đe dọa tôi cũng không sợ anh ta.

Nhưng trên thực tế chứng minh tôi sai lầm rồi, tôi rất sợ anh, tôi biết anh, là bạn học trung học của tôi, lúc nghe thấy ba chữ Thiệu Vũ Triết tôi còn tưởng rằng tôi nghe lầm, sau đó tôi cũng phải đối mặt với sự thật, rốt cục nhìn về phía khuôn mặt mà tôi 5 năm đã không gặp, hy vọng anh đã quên tôi, nhưng khi giới thiệu đến tôi, tôi nhìn thấy trong mắt anh hiện lên mỉm cười, tôi chỉ biết không diễn ra như mình muốn.

Tôi hy vọng anh quên tôi là có lý do, bởi khi nhớ về tôi chỉ là những kỷ niệm ủy mị.

Tôi thích anh, trước năm 20 tuổi, đó là một đoạn duy nhất tôi nhớ về chuyện thăm mến một người, trung học ba năm đối với khuôn mặt kia không có cảm giác gì, khi lên đại học rồi xa nhà liền dễ dàng nhiệm tư tưởng đa sầu đa cảm, người này tựa như tính toán thời gian rất chuẩn, mỗi khi tôi bị cảm sắp khóc tung tóe như hoa bắn thì nhắn tin hoặc gọi điện báo đã tới, biết rõ chẳng qua là bạn tốt mà thôi, nhưng vẫn không cần thận liên luận hăm, tôi biết anh không có khả năng thích tôi, tôi tự mình hiểu lấy, tôi so với người bình thường còn kém hơn một chút, không riêng gì diện mạo đáng người, còn có thành tích học tập đến đáng kinh ngạc, nhưng tôi quyết định trước năm 20 tuổi sẽ cho bản thân một kết thúc, cho nên vào buổi tối trước sinh nhật tôi tròn 20 tuổi, gọi điện thoại hỏi anh muốn làm bạn trai tôi hay không, anh ở đầu điện thoại kia vẫn trầm mặc, tôi sợ không chế không được tình cảm của mình đã nghĩ tới nên nói gì đó, tôi đã nói, được hay không thì anh hãy nói một câu, điện thoại đường dài ôi chào thực quý, anh ở bên kia điện thoại thờ dài nói, "Đồng, tôi vẫn coi cậu là huynh đệ, tôi đã có cô gái mình thích rồi."

Mấy tình tiết xưa cũ, hiện tại nghĩ lại tôi vẫn cảm thấy xấu hổ, cũng may tôi không có khóc sụt sướt như mấy tình tiết ngày xưa, tôi nói vậy được rồi, bye bye liền cúp máy, sau đó tôi nhỏ dây điện thoại, tắt máy điện thoại di động, chui vào ổ chăn nhắm mắt lại, chế tạo một chút không gian không có gì trôi buộc liền đem sinh nhật tuổi 20 ngủ trôi qua.

Tôi biết kết cục như vậy tôi cũng đã chuẩn bị tốt, nhưng tôi còn khổ sở là vì anh nói anh coi tôi là huynh đệ, nếu nói tôi là bạn học, bạn bè, em gái, linh tinh thì tốt xấu tôi còn là con gái, huynh đệ, thì ra trong mắt anh tôi chỉ là thế.

Sau đó mọi người gọi điện thoại gửi tin nhắn đến hỏi ngày sinh nhật đó tôi chết ở đâu vậy, bó hoa mua rồi không biết làm sao để đưa, tôi đột nhiên phát hiện những người quan tâm tới tôi rất nhiều, do quá xúc động nên tôi không nghĩ kỹ mà đã cúp điện thoại, cho nên tôi không có đem chuyện tôi thích anh tôi nói cho bất luận kẻ nào, nhưng sau đó Thiệu Vũ Triết không hề gọi cho tôi, nên tôi quyết định làm một sinh viên 20 tuổi mới hoàn toàn, tôi vốn chả có tí kiến thức gì trong đầu, cho nên phải toàn tâm toàn ý đọc sách đi học bổ túc, bỏ qua các cuộc tụ họp bạn bè, cứ thế cho tới bây giờ.

Hiện tại anh đứng ngay trước mặt tôi.

"Đồng, đã lâu không thấy, đã năm năm thì phải." Khi nghỉ trưa anh ngăn chặn tôi đang chuẩn bị chạy trốn chết, khoe hàm răng sáng bóng mà nói.

"Đúng vậy, chuyện cũ như bài hát." Nhưng tôi không muốn cùng anh khơi lại đoạn hồi ức này.

"Năm năm còn trốn anh." Anh nhủ mày.

Bị anh hỏi như vậy, tôi cũng nghĩ, đã năm năm, cho dù gặp lại anh tôi vẫn còn chút tình cảm, nhưng mọi người đều là người trưởng thành rồi, quay lại năm đó tôi không làm gì với anh, tôi thật sự là da mặt mỏng đến loại này cảnh giới, tôi vì sao còn trốn, ngày trước không chú ý, hiện tại nghĩ lại, đáp án hiện lên trong đầu là

"... Thói quen."

Tôi biết anh rất muốn cười to, nhưng tôi không cho phép, tôi liền trừng mắt ý bảo anh nheo lại.

"Đồng, cùng nhau ăn cơm trưa đi, chúng ta tự ôn chuyện." Nhìn cười anh thành khẩn nhìn tôi, vì thế tôi lập tức gọi điện thoại về nhà nói cho An giữa trưa tăng ca nịnh bợ lãnh đạo, mặc cho cô ấy tự sinh tự diệt, nhưng không nói cho cô ấy là Thiệu Vũ Triết, sau khi cúp điện thoại tôi phát hiện thì ra mình cũng được trời ban cho tính trọng sắc khinh bạn.

Chúng tôi nói một chút chuyện trung học, bắt quái một chút bạn học, ngay cả mối quan hệ của Đường Lỗi cùng Kỳ An cũng bị lộ ra, còn nói cho nhau nghe năm năm nay sống thế nào cho đến quá trình làm thủ hạ của Đường Lỗi, cùng với cuộc sống tình cảm.

Anh cũng độc thân không có bạn gái. Điều này khiến tôi rất vừa lòng.

"Cô gái mà anh thích đầu rồi, xảy ra chuyện gì, có là một đoạn tình bi thương cảm động thấu trời giống chuyện xưa không?" Diễn ra từng bước giống tiểu thuyết tình yêu ấy, nam nữ nhân vật chính gặp lại nhau, cùng trải qua một vài hiểu lầm nhỏ, hơn nữa loại hiện trạng này, cũng đã đi được một đoạn như vậy.

Đợi chút, ai nói đây là tiểu thuyết tình yêu, còn nam nữ nhân vật chính đã định như vậy rồi, thôi thôi thôi, đoạn trên kia không phải tôi viết, không nên nhìn.

"Đồng, em đọc quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình rồi, anh lúc ấy thích cô ấy, nhưng không theo đuổi thôi, hiện tại cô ấy đã kết hôn." Anh cười như không cười nhìn tôi nói.

"Cho nên anh liền thương tâm quá độ năm năm không có bạn gái?" Tôi tiếp tục đoán theo phim truyện tám giờ.

"Đó đã là chuyện năm năm trước, anh sợ dĩ không có bạn gái là vì công tác bận quá, lại không có tìm được cô gái thích hợp." Thấy tôi đang muốn mở miệng, anh cười xấu xa một chút nói, "Em còn như vậy anh sẽ nghĩ là em có ý nghĩ không an phận với anh đó nha."

Tôi có.

Thiếu chút nữa nói ra theo phản xạ, nhất thời phanh lại khiến tôi suýt nữa cắn vào đầu lưỡi.

Im lặng, một không khí im lặng liền quý dị đứng lên.

Tôi cười gượng hai tiếng, nói: "Em viết tiểu thuyết đề thu thập tư liệu sống."

Lý do thật hay, Thiệu Vũ Triết lập tức khen tài viết văn từ trung học của tôi đã rất tốt, đã lâu không được ai khen, tôi cũng không khách khí, nghiêm nhiên nhận.

Buổi tối lúc về nhà An vẫn còn ngăn người tại nhà tôi, nhà hàng Nhật Bản là cô ấy làm chủ nên thời gian đi làm có thể tự do, nhưng cô ấy chưa bao giờ ngăn người ở nhà tôi một ngày mà không có dấu hiệu dừng lại như thế này, nhưng tình huống lần này đặc biệt cũng là có lý do. Vốn không nên kỳ quái, nhưng ngay cả La Lâm cùng Dư Mặc đều ở đây chứng tỏ không thích hợp.

La Lâm, Dư Mặc chính là hai trong ba người tổn hại mà tôi mới giới thiệu, là bạn học đại học với tôi.

Bốn người chúng tôi nhìn nhau một phút đồng hồ, tôi bắt đầu nhận mệnh tìm mạt chược.

La Lâm liếc trắng tôi một cái, "Cũng không phải tới tìm cậu chơi mạt chược, nói, Thiệu Vũ Triết là sao hả?."

Tôi nhìn An, ở đây biết Thiệu Vũ Triết ngoài tôi ra chỉ có cô ấy.

"Thiệu Vũ Triết là bạn học trung học của cậu cũng là bạn học trung học của An, giữa trưa lúc gọi điện thoại cậu lại có tình không báo, nếu trong lúc Đường Lỗi gọi điện thoại cho An không vô tình nói quản lý ngành mới tới, chúng mình đều không biết gì, cậu còn nói cùng lãnh đạo ăn cơm, có dụng ý gì?" Dư Mặc ở một bên lạnh lùng nói, còn An vô tội ngồi trên sofa của tôi.

Tôi giữ vững nụ cười chuyên nghiệp, ngồi ở bên cạnh nói với An, "Mình nói này Kỳ An tiểu thư, nếu Đường Lỗi tiên sinh gọi điện thoại tới đây, như vậy việc anh ta cầu hôn cậu được giải quyết rồi hả?"

Quá nhiều chuyện đúng không.

"Cầu hôn! Đường Lỗi! Kỳ An cậu lại không nói cho chúng mình biết." Tầm mắt La Lâm lập tức đổi phương hướng, ngay cả Dư Mặc cũng sừng sốt một chút.

Tôi ở một bên ghen cười đến mức đại tràng ruột non ruột già đều muốn phun ra.

"Không sao, các cậu sẽ bị xử lý từ từ, chúng mình hôm nay ở tại nhà cậu." Dư Mặc nói một câu ổn định trật tự.

Năm xưa nợ cũ a, tôi nghĩ đến câu mà Thiệu Vũ Triết đã nói 'Đã năm năm còn trốn anh', cảm thấy thật sự không có gì, cũng không giấu giếm liền nói ra, nói xong cũng hiểu được thật sự chả có gì cả.

Theo thường lệ người giấu giếm sẽ bị ba người còn lại quyền cước an ủi.

Sau đó là đến phiên An.

Chỉ có đơn giản bốn chữ "Mình đồng ý rồi." Kỳ thật tôi cũng đã đoán ra được, không phải tôi bát quái né, hừ.

"Không đồng ý cậu giấu giếm còn tạm tha, đồng ý rồi cậu còn không nói, có phải không muốn mời khách hay không?" La Lâm không thể tin chỉ vào An.

"Bởi vì mình đưa ra một điều kiện với anh ấy là mình hy vọng bốn chúng tôi có thể cùng nhau cử hành hôn lễ." An chân thành nói. Nói xong khiến tôi một trận cảm động.

Tiếp theo sáu con mắt lập tức liền nhìn qua, khiến tôi cả người sợ hãi.

Cảm động không được bao lâu. Tôi đột nhiên nhớ tới tôi không có bạn trai.

"Cho nên Đường Lỗi liền lập tức báo sự kiện cậu cùng quản lí ngành ăn com, anh ta hiện tại không để lại một chút dấu vết a." Dư Mặc về mặt bùng tình đại ngộ.

Không tốt, kiếm tiền còn chưa đủ tôi tiêu xài. Hiện tại không thể thất nghiệp, tôi mặc niệm trong lòng.

"Cậu... Cậu... Hai các cậu cũng..." Tay tôi chỉ vào giữa Dư Mặc cùng La Lâm.

"Vấn đề thời gian thôi, hơn nữa vấn đề này lập tức sẽ giải quyết." Dư Mặc nhún nhún vai.

"Minh cần bản không thành vấn đề." La Lâm về mặt khinh thường.

Tay tôi chỉ xuống dưới.

Đúng vậy, lúc Dư Mặc học đại học là danh nhân của hệ, cả người xinh đẹp, thành tích tốt, năng lực làm việc lại là nhất đẳng nhất cường, gia đình làm nghề buôn bán, gia sản hùng hậu, cô ấy quả thực chính là cô gái hoàn mỹ, người theo đuổi có thể nói là tấp nập, đủ loại kiểu dáng bao hàm toàn diện loại gì trạng thái gì cũng có, cô ấy hồ hững, hại chúng tôi lo lắng với gia thế của cô ấy, Dư Mặc khả năng chuẩn bị đám hỏi chỉ vì lợi ích của xí nghiệp mà thôi, kết quả sự thật chứng minh chúng tôi lo lắng là dư thừa, Dư Mặc ở năm hai đại học thực tâm coi trọng tài tử máy tính cùng hệ—— Tiểu Viễn.

Vì thế nguyên bản Dư Mặc chuẩn bị xuất ngoại liền đầy đủ tiếp nhận bốn năm giáo dục đại học của tổ quốc.

Hoàn toàn là điển hình cho câu chuyện con gái nhà giàu cùng tiểu tử nghèo.

Cho nên người kiên cường như Dư Mặc sẽ luôn luôn đến chỗ tôi khóc kể ba mẹ cô ấy ác.

Nhưng Tiểu Viễn chính là Tiểu Viễn, kể từ lúc quyết định muốn xen vào cả đời Dư Mặc liền dốc sức làm vì sự nghiệp của mình, đương nhiên tôi nói chuyện sự nghiệp đúng là sự nghiệp chứ không phải sinh viên dạy thêm tại nhà để kiếm tiền đâu, anh ta cùng bạn bè muốn góp tiền mở một công ty Internet nho nhỏ, hiện tại đã đạt được không ít thành tựu, Tiểu Viễn quyết định đem sự nghiệp mở rộng ra phía ngoài, hơn nữa muốn đẩy mạnh thành một công ty thật lớn mới hướng thái son đại nhân cầu hôn, mục tiêu này xem ra thực hiện rất nhanh.

Kỳ thật tôi vui vẻ thay cho bọn họ, năm đó thấy Tiểu Viễn cười con lừa phá phách của anh ta dưới những ánh mắt bất khả tư nghị có, oán hận có, khinh bỉ ác độc có, thêm cả kì quái cũng có, chờ công chúa của chúng tôi từ ký túc xá đến nơi dạy học, xuống căn tin rồi trở về, trên mặt giống như ngồi trên BMW mà không kiêu ngạo, không siểm nịnh, tôi chỉ biết đứa nhỏ này tương lai sẽ rất tiền đồ, đương nhiên cũng không ngoại trừ khả năng anh ta coi con lừa phá phách kia là xe BMW...

Sau đó là La Lâm, tình huống có điểm phức tạp.

Quá trình La Lâm cùng vị kia quen biết nói đến vẫn cảm thấy có điểm rung động đến tâm can.

Lúc tốt nghiệp những người trong ban chúng tôi và người người nhà của mình rủ nhau đi ăn com rang, tình huống lúc ấy thực lừng lẫy, bốn mươi người kính rượu nhau, ngay cả tôi từ lượng kém cũng uống đến choáng váng đầu óc tìm không thấy phương hướng, cho nên com nước xong có người đề nghị đến quán bar một chút để chia tay, nghĩ tôi là loại trẻ ngoan không dám nhận lời, vài người chưa muốn về hoặc không có người nhà đi cùng liền đi tới quán bar Số Mệnh kia, Tiểu Viễn không ở đây, Dư Mặc cũng đến, chúng tôi liền tiếp tục uống rượu.

Tiếp tục uống rượu, chợt nghe thấy một đồng người ở bên cạnh đang thủ thi biểu đạt ý đồ bắt lương của họ với một siêu cấp mỹ nữ, bình thường La Lâm thẳng tính lại hay xúc động, không hề nghĩ ngợi chân liền giơ lên, sau đó chúng tôi tạo ra một hồi hỗn loạn, làm cho tình huống không thể cứu vãn, sau đó rốt cuộc cũng có người tỉnh táo lại, bình tĩnh lý trí như tôi quyết định thật nhanh lôi kéo ba người bọn họ thừa dịp chạy trốn.

Đại mỹ nữ kia cũng đi ra theo chúng tôi, La Lâm còn choáng váng cười đến ngu ngốc nói với cô ấy: "Cô không cần cảm ơn tôi, ngày trước tôi đã ước được làm anh hùng cứu mỹ nhân rồi."

"Tôi không muốn nói cảm ơn cô, lấy năng lực của tôi không cần cô phải cứu." Tiếng nói vừa thấp vừa gọi cảm, nhưng lời nói làm cho người ta máu chạy thẳng lên đầu.

"Làm cho ngài lão thêm phiền toái, hẹn gặp lại." Bình tĩnh lý trí như tôi, bình tĩnh lý trí như tôi, thừa dịp La Lâm còn không có phản ứng lại, tôi bảo Dư Mặc cùng An chạy nhanh đi.

"Đợi chút," đại mỹ nữ một phen giữ chặt La Lâm, "Tôi đối với cô rất có hứng thú, tôi thích cô."

Bình tĩnh lý trí như tôi, bình tĩnh lý trí như tôi, ngốc ở chỗ nào.

La Lâm một tay vừa giơ lên, lại bị người ta thoải mái cầm lại, đại mỹ nữ nắm cầm nhỏ của La Lâm, thuận thế liền... Liền... Liền...

Bình tĩnh lý trí như tôi, bình tĩnh lý trí như tôi, liền tiếp tục ngốc ở chỗ nào.

Đại mỹ nữ còn thuận tay rút tấm danh thiếp để vào trong túi áo La Lâm, để lại một câu tôi sẽ chờ cô đến tìm tôi, rồi tiêu sái xoay người.

La Lâm thật sự phải đi tìm cô ta... Báo thù .

Thường xuyên qua lại, theo như tôi chứng kiến và nghe thấy được, hơn nữa La Lâm nghiêng răng nghiêng lợi khóc kể, tôi tổng kết ra quả thực là kịch bản hài kịch "Tình yêu" dành cho nữ.

Sau đó tôi thể tuyệt đối không có việc gì sẽ không loạn cứu người.

Chúng tôi chỉ biết cô ta tên là Giang Thần, là người nấu nước ngoài, ngoài ra còn là người phụ nữ tự đại bá đạo, lời nói ác độc giảo hoạt cường hãn, sủng La Lâm lên tận trời, trừ bỏ La Lâm, trong mắt cô ta những người khác đều là dưa và trái cây rau dưa.

Còn biết cô ta sở dĩ nói không cần chúng tôi ra tay là vì cô ta học qua không thủ đạo, triệt quyền đạo, nhu đạo và quyền anh.

Vì thế đứa trẻ ngoan có tiền đồ như La Lâm, liền như vậy bị luân hãm .

Giang Thần nói qua, tuy rằng không thể đăng kí kết hôn, nhưng chỉ cần La Lâm muốn một cái hôn lễ trên danh nghĩa, cô ấy lúc nào cũng có thể đáp ứng.

Cho nên nhóm ba người "Ân tình đưa tình" nhìn tôi khiến tôi không thể phản bác.

Tuy nói kế hoạch là dùng cả đêm để bàn bạc, tuy nhiên trên thực tế vấn đề của chúng tôi dùng hai câu liền nói xong, nhưng ba bà tám kia vẫn không có ý định đi về, vì thế tôi lại đành phải nhận mệnh nấu ăn khuya cho bọn họ, không biết tên biến thái nào viết trong một quyển sách bói toán "Người thuộc sao Cự Giải có tài năng nấu ăn tiềm tàng", lại không cẩn thận bị bọn họ nhìn thấy, nên ba người bọn họ có cơ hội đều đến nhà tôi ăn nhờ cơm, kết quả biến tôi thành cao thủ nấu ăn.

Ông trời ơi, vì sao ánh mắt của ông vừa thấy tôi liền nhắm lại.

Giảng co hơn nửa đêm, thật vất vả ba người mới cho tôi đi ngủ, An đã nói rằng bản thân sẽ mở cửa hàng, Dư Mặc có tiền lại rảnh rỗi, đến mức đi học vài thứ như âm nhạc nghệ thuật bao gồm trà đạo cùng sáp hoa Nhật Bản, chỉ cần cô ấy có hứng thú đều chơi tất, có khi còn đến công ty Tiểu Viễn hỗ trợ, tóm lại là rất rảnh rỗi, kể có tiền thật tốt, La Lâm làm nghề tự do, nhận vẽ bản thiết kế mặt bằng, viết viết này nọ bán lấy tiền, Giang Thần cung cấp trọn vẹn cho cô ấy, cái gì cũng không cần lo lắng.

Cho nên bốn người thủy chung muốn uống thức khuya chỉ còn có tôi, ông trời kia, ông mau nhắm mắt lại .

Ngày hôm sau nhện xuống xúc động muốn cầm búa đập chết ba người kia, tôi đóng cửa đi làm, đi làm sớm một chút vậy, hừ.

Tựa như yesterday once more, Đường Lỗi lại gọi tôi đến văn phòng tổng giám đốc mười lăm phút đồng hồ không nói chuyện, nhưng lần này khác hơn, cho dù tôi vì ngủ không đủ giấc mà thị lực suy yếu, nhưng vẫn nhìn thấy ánh sáng phát quang sau lưng Đường đại thiếu gia, khiến cho cả văn phòng đều tỏa sáng, mười lăm phút đồng hồ sau tôi mặt không chút thay đổi bắt đầu đồ ăn thư kí từ sớm đã chuẩn bị cho anh ta, anh ta vẫn không nói lời nào nhìn tôi ăn xong, tôi lờm anh ta một cái nói: "Tôi ăn cũng đã xong, chào buổi sáng cũng đã chào, không có việc gì khác tiểu nhân xin lui."

Đường Lỗi đứng lên vỗ vỗ bả vai của tôi, lời nói vô cùng thâm thúy: "Tốt, ăn nhiều một chút, dưỡng sức chân khí để tìm bạn trai, mặt khác, Vũ Triết là đồng chí tốt."

Người đàn ông này... Người đàn ông này... Tôi... Tôi... Tôi không cùng không chấp nhận anh ta.

Lúc trở về đi ngang qua văn phòng Thiệu Vũ Triết, anh vừa vận ngón đầu, nhìn thấy tôi nhìn anh, liền gật đầu chào hỏi.

Người đàn ông đáng thương, tôi ánh mắt đồng tình.

Cuối tuần khi Đường đại thiếu tự nhiên phá lệ cho tôi về sớm, khiến tôi sợ tới mức còn tưởng rằng rốt cục sát thủ tàn nhẫn như anh ta đã cho phép tôi được đi tìm bạn trai, kết quả sợ bóng sợ gió một hồi, tôi kinh sợ lĩnh chỉ tạ ơn, tuần lễ này bị Kỷ An quán quýt mất một nửa, tưởng Đường thiếu anh ta có lương tâm một lần. Ông trời ơi.

Nhưng sự thật chứng minh ông trời chỉ dùng khóe mắt liếc qua tôi một cái liền lại nhắm lại .

Khi tôi mở cửa ra nhìn thấy Kỷ An, Dư Mặc, Tiểu Viễn, La Lâm, Giang Thần mang theo một đồng đồ ăn nối đuôi nhau mà vào, tôi liền hỏi hận sao lúc đầu không đóng cửa giả bộ không có ai.

Hối hận khiến ruột non ruột già của tôi đều xanh đen.

"Ngạc nhiên không, tháng sau tụ hội, trước tiên mời dự họp, nha." Kỷ An nháy đôi mắt to nhảy lại ôm lấy tôi.

"Nếu mình nhớ không lầm, cách lần tụ hội vào tháng sau còn mười chín ngày, hơn nữa, tháng này tổ chức ở nhà mình ." Tôi muốn xé xác cô ấy từ trên xuống dưới giống như xé da trâu vậy.

"Cho nên mới là bất ngờ." Dư Mặc vỗ vỗ bả vai của tôi, tư thái rất đương nhiên. Tiểu Viễn ôm thắt lưng cô ôn hòa cười cười với tôi.

"Đúng vậy, cho nên Noãn chuẩn bị đi làm cơm đi, đói bụng quá." La Lâm tự động mở tủ lạnh tìm kiếm đồ ăn, hừ hừ, trong mắt cô ấy chỉ có bốn chồng còca còla xếp chồng lên nhau.

"Đem ánh mắt cô rời khỏi cô ấy đi, sau đó vào phòng bếp nấu cơm, lấy tốc độ nhanh nhất, Lâm nói cô ấy đói bụng." Giang Thần lấy tư thái tao nhã ngồi ở trên sofa của tôi, cầm một quả quýt của tôi, chậm rãi bóc, chỉ cần là người trái đất đều biết quả quýt này là bóc cho người vừa rồi kêu đói, tôi đem ánh mắt dời khỏi La Lâm như cô ấy mong muốn, quay sang nhìn cô ấy, khi nào thì xem cô gái này đều là vưu vật, ngay cả bóc quả quýt cũng gọi cảm như vậy, chỉ cần cô ấy không mở miệng là được, nhưng một khi cô ấy mở miệng tôi chỉ có thể mặc niệm trong lòng, bình tĩnh lý trí như tôi, bình tĩnh lý trí như tôi...

Khi tôi đang do dự xem có nên đá đồng người này về trước hay mặc kệ bọn họ rồi về phòng ngủ thì chuông cửa lại vang, không cần hỏi, khẳng định là người cuối cùng, Đường Lỗi.

Không sao, tôi hiện ngang lăm liệt mở cửa phòng ra, lại thật giống câu nói kinh điển "Tôi đoán trúng mở đầu lại không đoán trúng kết cục".

Đúng là Đường Lỗi, nhưng phía sau anh ta còn một người.

Thiệu Vũ Triết.

Tôi nhìn thấy Đường Lỗi có vẻ mặt "Hoàn thành nhiệm vụ rồi, vợ ơi khen đi khen đi" đến trước mặt An, tôi khinh bỉ nhìn hai người này từ trên xuống dưới.

Trong sự khinh bỉ ấy cũng bao gồm cả tôi, bởi vì trái tim của tôi vừa nhìn thấy anh trong nháy mắt tăng thêm hai nhịp.

Còn bởi vì bình tĩnh lý trí như tôi hiện tại đang ở trong bếp cam tâm tình nguyện bận rộn, bình tĩnh lý trí như tôi a...

"Anh đến hỗ trợ." Thiệu Vũ Triết kéo tay áo đi vào.

Quả nhiên không cùng tư tưởng với nhóm người ngoài kia .

"Bây người ở đây chỉ có một là có lương tâm." Tôi bĩu môi làm ra vẻ cảm động.

Thiệu Vũ Triết nở nụ cười một chút, nói: "Trước kia nhìn em tiêu sái giống nam sinh, không nghĩ tới còn biết nấu ăn, còn một mình làm phần của tám người, vừa rồi ở bên ngoài nghe Kỳ An nói em làm cơm ngon ra sao, anh đã nghĩ 5 năm không thấy, em cũng biến thành vợ hiền mẹ tốt ."

Tôi cười gượng hai tiếng, câu ác mộng "Tôi chỉ coi cậu là anh em" lại xoay quanh đầu tôi, đành phải tránh nặng tìm nhẹ, tự giễu nói, 'vợ hiền mẹ tốt' gì, ngay cả bạn trai cũng không có, hoàn toàn là cuộc sống bức bách." Câu này của tôi có hai nghĩa, vừa chỉ cuộc sống độc thân lại chỉ đôi bạn phá hoại ngoài kia.

"Đúng rồi, lần trước em nói với tôi chuyện Đường tổng và Kỳ An là một đôi, hôm nay nhìn bọn họ ở cùng một chỗ mới cảm thấy có điểm chân thật." Thiệu Vũ Triết tựa hồ cũng ý thức được, thay đổi đề tài.

Kỳ thật chuyện Đường Lỗi cùng Kỳ An đã rất lâu không có gì để nói, nhưng chẳng qua tôi cũng có chút cống hiến trong đó mà thôi.

Lúc ấy tôi bị cái tên là "Cuộc sống" bắt đi nghiên cứu văn hóa ẩm thực, ở thư viện lấy một đống sách dạy nấu ăn, có một quyển giáo thức ăn Nhật hấp dẫn tôi, lúc vờn tay lấy lại đụng phải người cũng có cùng hứng thú giống như tôi, tôi nhìn qua phát hiện là thư ký tổng giám đốc, bình thường không có cơ hội kết giao, quyển sách kia lại là quyển cuối cùng trên giá, chúng tôi liền vụng về khách khí nửa ngày, sau đó liền thảo luận "Sở thích" của "Cộng đồng", tôi liền thuận tiện làm đồ ăn Nhật để tuyên truyền cho nhà hàng của An, lôi kéo khách, không nghĩ tới sau đó thư ký tiểu thư lại khen nhà hàng của An không dứt miệng, vì thế viết vào nhật trình chiêu đãi những khách lớn của Đường Lỗi.

Lần đầu tiên đi ăn cơm đã có ấn tượng khắc sâu với Đường Lỗi, bởi vì là lần đầu tiên ăn cơm trong quán đã nhìn thấy biểu tình ngay lúc đó của Đường Lỗi, vì thế kết luận rất có ấn tượng với anh ta.

Tuy nói là ăn cơm trưa, nhưng cũng chả khác tự cung tự cấp là mấy, tôi ở trong phòng bếp làm đồ ăn cũng không phải một hai lần, Kỳ An thích ăn gì tôi làm cái đó, trong cửa hàng cô ấy tôi thường làm hai phần, ngày đó tôi vừa đọc xong một quyển sách dạy canh hầm hương hoa, trong nhà tài liệu không nhiều, liền chạy tới nơi này muốn nấu món gì đó thú vị, bởi vì là lần đầu tiên khảo nghiệm sức tưởng tượng cùng năng lực bản thân, cho nên tôi chia đồ ăn làm hai phần, chỉ làm một nồi nhỏ canh hầm, vấn đề liên ra tại đây là chỉ có một chén canh nhỏ.

Một chén rất nhỏ.

Bởi nếu thất bại còn tiện hủy hoại tang chứng, quyết không thể làm cho người ta có cơ hội chê cười tôi, ngàn đại vạn đồng tiền lớn cùng mặt mũi là nguyên tắc lớn nhất, tôi giấu nó ở chỗ đồ ăn phụ để khi nào không có mặt An thì vụng trộm nhấm nháp.

Bởi nếu nhấm nháp trong phòng bếp sẽ câu dẫn đầu bếp hay thích cùng tôi trao đổi, tay này là đầu bếp có "tay nghề khó chơi".

Mà An bình thường đều chờ tôi làm xong gọi cô ấy thì cô ấy mới có thể đến, hừ hừ hừ hừ... Không đáng.

Nhưng đầu lưỡi của tôi vừa chạm đến canh, An tự nhiên xuất hiện, cô bạn "Có đồ mới mà cậu độc chiếm một mình" khóc thét thanh, lộc son chi trả của cô ấy liền lộ ra. (Lộc son chi trả = móng vuốt Lộc Sơn. Dương Quý phi nhận An Lộc Sơn làm con nuôi để có thể gian dâm tới lui chơi đùa. Một hôm An

Lộc Sơn để lại trên cặp nhũ phong của Quý phi hai vết xước do tay cào, Quý phi sợ Huyền Tông phát hiện, nên mới làm cái yếm bằng gấm che trước ngực. Đây là nguồn gốc áo ngực, và cũng do đó thành ngữ "Lộc sơn chi trảo" hình thành...)

Ông trời có thể làm chứng cho tôi là tôi thật sự bị hoảng sợ.

Từ từ nhắm hai mắt cũng có thể chứng minh! Đây không phải trọng điểm! Trọng điểm là tôi hất tay một cái, bát canh vẽ một hình vòng cung trong không khí.

Màn ảnh đổi hướng, lúc này Đường Lỗi vừa cùng khách của anh ta tiến vào, tìm một vị trí tốt chuẩn bị ngồi xuống, nghe thấy tiếng khóc thét liền phản xạ có điều kiện quay đầu nhìn.

Tôi bàn thi triển một màn ném bóng rõ chén canh trên tay.

Tôi muốn nói ý là chén canh chuẩn xác hất lên mặt Đường Lỗi.

Ánh mắt một khắc cũng chưa rời khỏi bát canh, An liền đi thẳng lên, kinh thể hải tặc liếm một chút trên mặt anh ta. (Sabj: eoooooooooooo)

Tôi thực cảm động cô ấy biết quý trọng thành quả của tôi, nhưng tôi tình nguyện tôi không quen cô ấy.

Hiển nhiên không có khả năng, bởi vì cô ấy quay qua nhìn tôi nói, "Rất ngon, nhưng mặn một chút."

"Anh ta toát mồ hôi." Tôi kinh ngạc bởi phản ứng đầu tiên của bản thân, sau đó tôi vẫn lo lắng rằng mình và Kỳ An có bệnh.

"Anh ta?" Kỳ An lại xoay đầu trở về, nhìn về phía người bị cô biến thành bản tử sinh vật, nghĩ một chút xem bản thân làm sai cái gì.

"Cô dám chiếm tiện nghi của tôi!" Một cánh tay giơ lên.

Tôi đoán cô ấy nhất định không hiểu gì.

Cho nên bọn họ quen biết, còn có tôi.

Sau đó tôi mới nhớ anh ta là ông chủ tôi.

Anh ta lại biết tôi là một thủ hạ không chút tiếng tăm, tôi nói tôi là công nhân viên.

Sau đó chỉ cần tôi nấu cơm anh đều bắt nấu canh kia, nói là để cho tôi khắc sâu việc này trong tâm khảm, về sau chịu một nhọc.

Dù sao bát canh kia là tôi ném tới trên mặt anh ta .

Nhưng có một việc tôi vẫn cũng không dám nghĩ sâu, An nói cô ấy đối với Đường Lỗi là nhất kiến chung tình, tôi vẫn không dám hỏi ánh mắt đầu tiên của cô ấy là bị làm sao.

Vì thế sự tình liền phát triển đến bây giờ.

Hiện tại Đường Lỗi uống canh của tôi với vẻ mặt đáng khinh bỉ.

Khinh bỉ khinh bỉ khinh bỉ...

Bạn đang đọc truyện *Noãn Đông* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 2

Edit: Vy Huỳnh

Beta: Kat

.

“Bắt lấy trái tim đàn ông trước hết phải bắt lấy dạ dày của hắn, làm cho hắn hiểu biết một chút cái gì gọi là cao thủ xuất chiêu.” Cái này cũng là giải thích do anh an bài, anh cảm thấy cùng tôi tranh luận quả thực là hạ thấp phong độ của mình, cho nên anh không nói một lời chỉ đứng ở một chỗ làm cho tôi

cảm thụ được sự khinh bỉ phát ra từ nội tâm.

Tuy nhiên Thiệu Vũ Triết vẫn là phóng đại tay nghề của tôi, tuy rằng là lời nói thật, nhưng tôi vẫn còn vui mừng thật lâu.

Từ hồi đi học, vào giờ thể dục một đồng nam sinh cùng nữ sinh tranh giành vòi nước chỉ cần nữ sinh nói ra Thiệu Vũ Triết liền ưu tiên nhường cho bạn học, đây chính là người rất có lễ độ rất có tác phong của người trưởng thành, mà ưu điểm này được anh lưu giữ rất tốt.

Cho nên anh đưa ra lời mời lại với tôi, địa điểm là nhà anh.

Trường kỳ chịu áp bức nên tôi đã quên mất người khác mời tôi về nhà ăn cơm là có ý gì, tôi chỉ theo phản xạ hỏi anh muốn ăn cái gì để tôi đến làm.

Sau đó lại dùng ánh mắt nhìn anh như thể muốn anh nghẹn họng không nói ra.

“Tôi cũng không biết em thích cái gì, nên chuẩn bị như thế nào, không chê phiền toái thì cùng đi siêu thị đi.” Anh đề nghị.

Tôi đương nhiên nói không thành vấn đề.

Anh phụ đẩy xe, chúng ta vừa đi vừa thảo luận thực đơn, sau đó thương lượng mua cái gì có vẻ tốt, tôi đột nhiên cảm thấy kiểu này có phải hay không có điểm giống vợ chồng mới cưới, tôi vụng trộm liếc mắt ngắm nhìn Thiệu Vũ Triết đang ở quầy chọn rượu nho.

Tôi quả nhiên là già rồi, cư nhiên vì cái ý tưởng này cảm động.

“Hi, Noãn, quả nhiên là em.” Đột nhiên nghe được có người kêu tên tôi.

Không cần nhìn mặt, nghe qua tiếng là biết giọng của tay đầu bếp “tay nghề khó chơi”.

Tôi nhớ rõ người này chính là đầu bếp trong nhà hàng. Đúng vậy, là anh ta. Hắc Trạch Du.

“Noãn, hôm nay lại muốn làm cái gì, cùng nhau tham khảo đi.” Anh nhìn về phía tôi đẩy xe.

“Vị này là...” Thiệu Vũ Triết buông rượu hỏi.

“Đầu bếp, Hắc Trạch Du, người Nhật.” Tôi chỉ chỉ Hắc Trạch.

Sau đó lại chuyển qua chỉ vào Thiệu Vũ Triết.

“Là sếp của tôi, Thiệu Vũ Triết, người Trung Quốc.” Tôi nói như vậy hoàn toàn là vì muốn bảo trì tính đối xứng của câu.

“Hân hạnh, nghe Đông nhiều lần nhắc tới anh, nói thật, không nghĩ tới anh lại trẻ tuổi như vậy.” Thiệu Vũ Triết cười vờn tay.

“Đông?” Hắc Trạch lập lại một chút, có điểm miễn cưỡng bắt tay Thiệu Vũ Triết.

Thật ra trong nhận thức của tôi mọi người có thói quen gọi tôi là Noãn, từ Dur Mặc, La Lâm, đến Hắc Trạch xem như cũng ảnh hưởng theo thể hệ.

Chỉ có Thiệu Vũ Triết gọi tôi là Đông, anh từng nói là vì anh cảm thấy hai chữ Noãn Đông này không thích hợp với tính cách của tôi.

Cũng coi như đặc biệt.

Hắc Trạch nhìn về phía tôi, nói: “Noãn, hai người không phải đi cùng nhau chứ?”

Nghe thì có vẻ như là câu hỏi.

Nhưng đối phương không phải là người quen biết, Thiệu Vũ Triết dứt khoát không trả lời, giao cho tôi xử lý.

“Chúng tôi đương nhiên là đi cùng nhau, hôm nay anh ấy mời tôi ăn cơm.” Ý tứ trả lời câu hỏi như không có chuyện gì.

“Anh cũng mời em ăn cơm, nhưng sao cho tới bây giờ em vẫn nói không rảnh.” Hắc Trạch nhìn nhìn Thiệu Vũ Triết nói với tôi.

“Số anh không may mắn rồi.” Tôi kiên định nói. “Được rồi, không còn chuyện gì nữa, chúng tôi muốn tính tiền.”

Sau đó tôi lúi cúi kéo Thiệu Vũ Triết bước đi.

“Anh ta theo đuổi em.” Thiệu Vũ Triết trầm mặc nửa ngày, khởi động xe xong đột nhiên nói chuyện, phỏng chừng là lo lắng có nên nói hay không.

“Ha ha, không buồn cười tí nào.” Tôi cười gượng hai tiếng làm mặt quỷ, “Anh ta lần đầu tiên ném thử món em làm, còn không có ăn liền mà đem em từ đầu đến cuối khách sáo nói cái gì sạch sẽ, nói cái gì phòng bếp là nơi thần thánh, em là loại người bình thường không thể biết cái gì cái gì. Làm ơn, em lại không làm cho anh ta ăn, là chính anh ta tự nhiên đòi ăn.” Nói đến chuyện cũ trước kia, thật sự là rõ ràng mà.



“Cảm giác hình như là nhiều ân huệ, tao nhã dùng xong món ăn em làm, muốn nói ngon thì cứ việc nói thẳng thôi, làm cho uyển chuyển hàm súc. Không nên theo dinh dưỡng học, mỹ học cái gì đó có một đồng thuật ngữ chuyên nghiệp, nghe xong hơn nửa ngày, em mới làm rõ ràng là hần ở khoa mình.” May mắn là tôi lại bình tĩnh lý trí, đối người khác sớm đã lật bàn rồi.

“Từ đó, mỗi lần thấy em đều nói, Noãn, hôm nay cùng nhau tham khảo văn hóa ẩm thực đi.” Tôi học khẩu khí Hắc Trạch nói.

Thiệu Vũ Triết phụt một tiếng nở nụ cười, nói: “Thiệt hay giả a, anh ta nói như vậy.”

“Em cùng anh ta giải thích một chút, dùng tranh vẽ Nhật Bản làm phương thức biểu đạt liền hiểu ra thành ý tứ này.” Tôi xụ mặt nghiêm túc nói, kết quả vẫn là tốn công.

“Ha ha, kiểu cách thật giống hồi trước, chuyện gì một khi do em nói ra, luôn trở nên buồn cười.” Anh cười nói.

Tôi thở dài, nói: “Lúc đầu thôi, em cũng không phải đầu bếp, chẳng qua là em có chút tư chất tốt một chút, trình độ cao một chút, năng lực dư thừa một chút, anh ta mở miệng đều là học hỏi, thực làm em hao tâm tổn trí.”

“Anh ta chính là muốn theo đuổi em, tìm cái có tiếp cận em thôi.” Anh vẫn là nói giỡn một chút xiu.

“Anh còn nói như vậy, em sẽ nghĩ đến anh có ý đồ bất lương.” Tôi cũng nói đùa lại.

Thật ra có một chút chờ mong phản ứng của anh.

Anh vẫn là nắm tay lại, hàm chứa ý cười nhìn chăm chăm đường phía trước lái xe, tôi có điểm thất vọng, liền lên nhìn sườn mặt anh, bộ dạng anh cười trong trí nhớ của tôi đều giống nhau, nguyên lai 5 năm qua tôi thật sự không có quên anh.

Nghĩ như vậy cảm xúc liền trỗi dậy, ta vội chuyển chủ đề qua đám người nhiều chuyện quanh Đường Lỗi tìm chuyện cười điều tiết lại không khí.

Thế là chúng ta đã tới nhà, là tôi nói, cười cười đi vào nhà Thiệu Vũ Triết.

Lần này đầu bếp là Thiệu Vũ Triết, tôi là trợ thủ, lần trước khi tôi hỏi anh phụ giúp anh liền vào đáp ứng, anh nói là vì cuộc sống độc thân cái gì cũng đều phải dựa vào chính mình, thời gian dài, tự nhiên sẽ biết làm.

Thực sự không thích ứng với không khí như vậy, lần trước có nhiều người, lâu lâu còn có đám người vào vào ra ra hỏi khi nào thì ăn cơm, không rảnh có cảm giác gì, lần này cũng chỉ có hai người, thật sự giống tân hôn. ....

Ngừng lại, không thể lại suy nghĩ như vậy! Một khi bản thân tôi nghĩ bóng gió sẽ dẫn đến trạng thái cũng rất phiền toái, loại tình cảm này này nọ, rất khó không chế, nhất là tình cảm của tôi còn chưa có điểm bắt đầu.

“Suy nghĩ cái gì?” Thiệu Vũ Triết cuối cùng đem một mâm đồ ăn tới bàn, hỏi tôi.

“Làm được thực không sai nha, một đàn ông hiện đại tốt, tắm rửa sạch sẽ, thay lễ phục là có thể gả đi.” Tôi giúp anh đem đồ ăn đặt lên bàn.

“Gả đi?” Anh ngây ra một lúc, sau đó nở nụ cười, “Nói lập gia đình cái gì, ngay cả bóng dáng bạn gái đều không có, ai cưới anh?”

Tôi nghe lời này có điểm quen tai, giống như chính tôi nói qua không có sai biệt lắm.

“Cảnh ngộ của chúng ta giống nhau, có nhiều duyên phận, không bằng em cưới anh, không biết ý tứ của tiểu thư như thế nào.” Tôi nói giỡn.

“Tốt, nếu như không chê, tiểu nữ liền đồng ý đến nhà hỏi cưới.” Anh hướng tôi nháy mắt mấy cái, cười nói.

“Này này, không đúng, việc đến nhà hỏi cưới là công việc của nhà trai, anh nói anh là tiểu nữ, sẽ không thể nói như vậy, anh nói sai rồi, hôm nay anh rửa chén.” Thật là, trả lời rõ ràng như vậy, chính là lời nói giỡn, không khí ái muội một chút đều không có, vốn là tôi mang tâm ý xấu xa, cuộc chiến này chấm dứt.

“Đương nhiên là anh rửa chén, tuy nhiên, so với em lần trước rửa chén cho tám người, anh thật đúng là nhẹ nhàng.” Anh cũng học theo tôi mà nói giỡn.

“Không bùng nổ tức giận ngay khi đang điên tiết, nhiều năm như vậy, em đều dưỡng thành thói quen, xem ra cũng không có cơ hội bùng nổ, cho nên em đời này nhất định làm người dân phục vụ.” Thở dài một tiếng, người lương thiện như tôi liền bị buộc thành nô dịch.

“Thật ra như vậy cũng không sai, giống như em nói, tắm rửa sạch sẽ thay đổi lễ phục liền gả đi.”

Tôi vừa định há mồm, phát hiện lời nói sau liền thu tiếng lại, vì thế bĩu môi, ủy khuất nói: “Như thế nào mà chúng ta lại nói đến việc hỏi cưới này nọ, không được, đổi đề tài đi.”

Thiệu Vũ Triết không nói chuyện, chỉ nhìn cái ly rượu trước mặt tôi, sau đó lại nhìn ly của mình.

Mà tôi thì nhìn hàu chén cơm trên bàn

Tự nhiên giống như một đôi vợ chồng già.

Nhanh như vậy mà từ vợ chồng mới cưới tôi lại suy diễn đến một đôi vợ chồng già, giống như thật, tôi khinh bỉ chính mình.

“Lần trước nhìn thấy ở nhà em, La Lâm và Giang Thần, họ là người yêu sao?” Anh đột nhiên hỏi.

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

“Không có, ngày đó cảm thấy là như vậy, nhưng lại không dám mạo muội hỏi.” Trên mặt anh vẫn là thật thà cười.

“Anh kỳ thị đồng tính luyến ái sao?” Tôi nghiêm mặt hỏi, La Lâm là bạn thân rất quan trọng với tôi, nếu anh dám trả lời đúng thì tôi liền tha ra ngoài chém.

“Làm sao có thể, mỗi người đều có cách sống khác nhau thôi, dùng quan điểm của đại đa số để đánh giá cái gọi là bình thường cùng phi thường, em vẫn đều thấy như vậy cũng không công bằng.”

Tôi giống như thầy giáo tán thưởng học trò nhìn anh gật gù đầu, cái này cũng là quan niệm của bọn tôi, cho nên La Lâm và tôi vẫn là bạn thân tốt của nhau.

“Vi đại đa số người tự đại lấy quan điểm của chính mình đảm nhiệm nhiều việc quyết định thế giới này cái gì đối với cái gì là sai, cái gì là bình thường, cái gì là không bình thường, cho nên, La Lâm cùng Giang Thần đến được như ngày hôm nay phải trải qua nhiều gian khổ, chúng ta là bằng hữu chỉ là xem ở trong mắt, nhớ ở trong lòng.” Tôi giải thích nói.

Giang Thần là người tùy tính, cô ấy tự đại bá đạo tự cao tự đại, nhưng cô ấy thật sự lo lắng cho La Lâm khi bị thương, cô ấy từng đứng ở Vũ Lý về mặt đau xót hỏi tôi, có phải tại cô ấy làm hại La Lâm hay không.

La Lâm tuy rằng sáng sủa lạc quan thẳng tính thiếu cân nhắc, nhưng nguyên lai là nàng ấy vẫn ở lại công ty đó làm việc, nàng ấy vẫn là chịu áp lực rất lớn, không cho chúng ta nói với Giang Thần, sợ nàng ta lo lắng, tôi nghĩ tôi vĩnh viễn sẽ không quên lúc La Lâm sốt cao nằm ở trên giường tôi, cầm lấy góc tay áo tôi ngăn cản tôi đi tìm Giang Thần, đáng thương cho bộ dáng lúc khẩn cầu tôi.

Đoạn thời gian kia tôi vẫn thực buồn khổ, như vậy ngôn tình tiểu thuyết kịch tình tự nhiên diễn ra ở bên người tôi, cuối cùng tôi khuyên La Lâm từ chức làm nghề tự do, tôi nói đó không gọi là trốn tránh mà là tìm nơi thanh tĩnh.

Sự thật chứng minh phán đoán của tôi là chính xác phi thường.

Nếu không La Lâm hiện nay sẽ không thể mập mạp sống động cộng thêm làn da thủy tươi sáng.

Ngờ khi bảo tôi đi nấu cơm tuyệt đối không huyệt hơi.

“Đồng, em thật là người dịu dàng.” Thiệu Vũ Triết nhìn chăm chăm vào tôi cười, sợ nhất anh như vậy, giống như cảnh xuân ấm áp tươi cười, nhìn về mặt anh vô cùng tốt, làm tim tôi đập loạn mặt đỏ trở nên khó coi.

“Em.....Em.....Em đương nhiên là dịu dàng.” Tôi sợ lộ về mặt đỏ của mình, liền đem chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Anh cũng chỉ cười lại rót rượu ch tôi.

Sau đó cả hai người vừa ăn vừa uống vừa tán gẫu, thời gian thật sự qua mau, bất giác điểm đến mười một giờ.

Vẫn có câu ngấm rượu sinh tình, say rượu làm loạn.

Lại gặp gỡ buổi tối, cô nam quả nữ.

Cho nên...

Cho nên Thiệu Vũ Triết nói với tôi thời gian quá muộn, ngày mai còn phải đi làm, để anh đưa tôi về nhà, tôi liền đồng ý.

Có phải hay không có điểm thất vọng, ha ha ha ha.

Chiếc xe màu đen giống như dã thú bên chạy ở quốc lộ, tôi mở cửa sổ ra, làm cho gió liền tiến vào.

“Còn nhớ hay không khi ở trung học hai chúng ta bởi vì tiện đường, luôn cùng nhau đạp xe về nhà.” Anh đột nhiên nói.

“Đương nhiên nhớ rõ, tuy rằng quy định nhà trường buộc phải ở nội trú, nhưng có khi sẽ trốn bác bảo vệ rồi vùng trộm đạp xe trở về.” Tôi chính là nghĩ như vậy, mới mở cửa sổ, gió đêm giống hương vị trong trí nhớ, làm tôi thực thoải mái.

“Khi đó chúng ta thường hay tán gẫu, thường hay đi bộ, trở về khi trời đã khuya.”

“Nhưng là phát hiện được không ít địa điểm, quán ăn rất thú vị, những thu hoạch này, bị mẹ la mắng vài câu, coi như cũng đáng giá.”

“Cửa hàng truyện tranh, tiệm trò chơi, quán Động hoa điệp.” Anh cười liệt kê những cái tôi gọi là thu hoạch, “Đối với thí sinh sắp thi vào trường cao đẳng mà nói, thực không phải là việc làm đáng hoàng.”

“Ngày này, lúc anh thấy em mua những thứ đó cũng chưa tới kỳ thi, anh quản được sự tự giác của em à.” Tôi ảm ức đáp lại anh.

“Đến rồi.”

“Anh xấu lắm, chuyển hướng đề tài.” Tôi không phản ứng lại anh đang nói cái gì.

“Anh nói là em về tới nhà.” Anh đem xe ngừng lại ở ven đường, chuẩn bị xuống xe mở cửa cho tôi.

Đây là lễ nghi.

“Được rồi, mọi người đều quen nhau, không cần khách khí như vậy.” Tôi đã mở cửa xe đi xuống, qua cửa sổ xe nói với anh, “Quá muộn, em không thể mời anh lên nhà chơi, trở về đi, buổi tối lái xe cẩn thận một chút.

“Ngủ ngon.” Anh cười cười nói.

“Ngày mai gặp.” Tôi vẫy vẫy tay, nhìn xe anh chạy ra xa, tôi mới xoay người lên lầu.

Một đêm mộng đẹp.

Tôi nói một đêm mộng đẹp là để giải thích vì sao ngày hôm sau ngủ nướng.

Tôi giải thích ngày hôm sau ngủ nướng là vì thuyết minh vì sao tôi thiếu chút nữa muộn giờ làm.

Chỉ vậy thôi.

Tránh được bị trừ tiền lương cuối năm lấy không được “Cả năm không vi phạm kỷ luật” tiền thưởng kiếp nạn, tôi âm thầm may mắn đến văn phòng.

Một bó hoa hồng.

Tôi là nữ duy nhất trong văn phòng, cho nên không có khả năng gửi sai, làm cho tôi chờ mong một chút, là ai, hy vọng là...

Hắc Trạch Du.

Không, tôi không mong chờ là anh ta đưa, mà bó hoa hồng này viết tên anh ta, tôi liền suy nghĩ một chút.

Anh ta động kinh a, không có việc gì đưa tôi hoa hồng.

Đang nghĩ sẽ xử lý như thế nào, cửa ban công mở ra.

Là Thiệu Vũ Triết.

“Đồng, kế hoạch cùng Hàn Thị phân hợp tác có phải hay không đặt ở em.”

Tôi ngơ ngác nhìn anh.

“À, thật có lỗi, tôi tưởng cửa không đóng, không gõ cửa liền vào được.” Ánh mắt anh chuyển hướng hoa hồng, “À, hoa hồng đẹp, ai tặng.”

Tôi nghĩ lại nghĩ một chút, tôi cũng không phải bạn gái anh, gì chứ như vậy tự động tự phát vì nhận được hoa hồng người khác tặng mà ở trước mặt anh chột dạ.

Tốt xấu tôi còn là nhất tiểu hoàng kim độc thân.

“À, Hắc Trạch Du, còn nhớ không, là đầu bếp, đột nhiên tặng hoa cho em, tám phần là để bày tỏ tấm lòng của anh ấy, chạy tới nơi em làm việc đề cầu tình.” Tôi đem hoa ném qua một bên.

Thiệu Vũ Triết nở nụ cười một chút, mang chút nói giỡn nói: “Anh xem anh ta là ngày hôm qua thấy hai chúng ta đi chung một chỗ, cảm thấy có nguy hiểm, muốn đẩy nhanh quá trình.”

Lại tới nữa, nghe ngữ khí hung hãn của anh, tôi thật sự nghĩ đến anh đang ghen.

Đáng tiếc không phải.

Lừa anh một cái, ô mở ngăn tủ tìm văn kiện mà anh muốn, đưa cho anh, nói: “Loại việc nhỏ này kêu thư ký thì tốt rồi, việc gì phải tự mình chạy tới.”

“Vừa vặn đi ngang qua.” Anh tiếp nhận văn bản, không đợi tôi mở miệng, tiếp theo nói, “Tốt lắm, anh về đây, miễn cho người khác nói anh đi làm có thời

gian rảnh chạy tới nói chuyện phím, nhân viên mới, nan giải nha, anh cũng muốn nhanh chóng rời đi.”

Lại cái kiểu ngừ khí nửa thật nửa đùa, anh xoay người đi ra ngoài đóng cửa lại.

Cuối cùng câu nói kia giống như có ý, tôi nghĩ một chút.

Không cần một mình suy diễn, tôi sửa soạn đầu tóc một chút, đem công tác đặt lên hàng đầu hôm nay.

Đang muốn bắt đầu công việc, điện thoại reo vang, tản ra mùi vị bất an, trực giác của tôi luôn luôn cực chuẩn, hơn nữa dựa theo tiến trình bình thường, nên anh ta gọi điện thoại đến đây không sai biệt lắm.

“Uh.” Tôi tức giận nói.

“Noãn, nhận được hoa anh tặng rồi à.” Quả nhiên là Hắc Trạch Du.

“Nhận được, thật là một phen lớn, kiểu điểm ướt át, cảm động rơi lệ đầy mặt.” Ngữ khí của tôi không phải hoàn toàn là thật lòng.

“Thích là tốt rồi, em cũng không nên khóc nha.” Âm thanh của anh ta có chút vội vàng, đứa nhỏ này, bảo tôi phải hình dung như thế nào đây.

“Tôi miễn cảm với phấn hoa.” Tôi ý định đả kích anh ta, đây là lời nói thật, tạt xấu trước đây mỗi lần gặp hoa rơi lệ, tuy rằng sau khi lớn lên bệnh trạng này cũng liền khỏi, nhưng vẫn là không thích phấn hoa.

“Anh, anh không biết.” Ngữ khí anh ta đột nhiên liền trở nên giống con nít làm sai, tôi ngược lại có điểm ngượng ngùng.

“Không sao không sao, tôi gạt anh thôi, như thế nào, đột nhiên tặng tôi hoa.” Tôi học theo cách nói chuyện của cháu tôi nói chuyện với anh ta.

Thuận tiện nói một chút, cháu tôi được năm tuổi.

“Muốn mời em cùng ăn cơm trưa.”

“Cơm trưa? Anh rốt cuộc là đang nói giỡn.” Thời gian cơm trưa tại nhà hàng đầu bếp nào có thời gian rảnh rồi mời người ta ăn cơm, không phải nhà hàng đóng cửa, chính là do đầu bếp quyết định.

Hai người không sai biệt lắm.

“Không phải, ông chủ nói muốn ngừng kinh doanh chính đồn, là muốn sửa chữa.” Giọng anh ta thật vô tội.

Tôi quên đi thời gian một chút, không sai biệt lắm, cam đoan đi ăn cơm ở nơi tuyệt đối sạch sẽ, thoải mái, cách chắc chắn là nửa năm sẽ sửa chữa một lần.

“Vậy ăn cơm ở nơi nào.” Tôi hỏi.

“Đồng ý với anh đi, em không thể tất cả cự tuyệt anh, cho anh một cơ hội, em này hôm qua...”

“Tôi đã đồng ý rồi.” Cát ngang lời của anh ta, tôi nói.

“À, anh...” Anh ta ở điện thoại kia đang ngượng ngùng nở nụ cười.

Làm hại tôi cũng cười.

“Ở nơi nào ăn cơm.” Tôi lại hỏi một lần.

“Vẫn là trong quán.”

“Không phải đóng cửa để trang hoàng sao.” Chẳng lẽ muốn ở chung với một đồng bụi cái gì loạn thất bát tao làm nơi ăn cơm.

Muốn làm hành vi nghệ thuật a.

“Buổi chiều mới bắt đầu, anh nói bà chủ mượn một buổi sáng đến giữa trưa.”

À, hóa ra là như vậy, là tình cảm xen lẫn trong công việc, nếu là tôi, tôi sẽ thu anh ta tiền thuê.

“Vậy được rồi.”

“Vậy 11 giờ rưỡi anh ở dưới công ty chờ em.” Âm thanh của anh ta thật cao hứng.

Giờ trưa 11 giờ rưỡi, tôi đứng giờ xuất hiện ở dưới lầu, thấy được Hắc Trạch mới đến.

Anh ta kéo cửa xe mời tôi đi vào, chính là lễ nghi bình thường, lại làm cho tôi nghĩ tới Thiệu Vũ Triết.

Xong rồi, chẳng phải là về sau chỉ cần có người vì tôi mở cửa xe tôi đều nhớ tới anh.

Xong rồi xong rồi xong rồi...

“Em mỗi lần đến quán ăn cơm, đều là chính mình làm, còn không có ăn qua anh làm đó.” Anh ta vừa lái xe vừa nói.

“Đúng vậy, anh vừa thấy mặt liền đem tôi sắp xếp vào tổ nghiệp dư, tôi như thế nào không biết xấu hổ đến tổ chuyên nghiệp gì đó của anh.” Tôi thực mang thù.

Anh ta cười gượng hai tiếng, nói: “Là anh có mắt như mù, lần này ăn của anh em cũng có thể mượn cơ hội hảo hảo phê bình anh.”

Thật ra là tôi muốn nói tôi cũng không phải nhạc phụ anh ta, còn không thức thái sơn a, nghĩ nghĩ, chưa nói.

Hắc Trạch bộc lộ vẻ mặt con nít, lấy thân thể hai mươi tám tuổi vận động thân hình nam nhân to lớn, là thực có thể lừa được nữ sinh.

Cho nên Thiệu Vũ Triết mới có thể nói anh ta tuổi trẻ, trên thực tế so với chúng ta đều là lão.

Trước kia trong nhà hàng có chú ý thấy anh ta mặc tạp dề dài, thật ra là thực đáng yêu.

Ngày hôm qua ở nhà Thiệu Vũ Triết ăn cơm, cũng gặp qua anh mặc tạp dề, là hoàn toàn khác nhau về phong cách, Thiệu Vũ Triết phát ra cho tôi một loại cảm giác trầm ổn thực ấm áp an toàn.

Chính là cái loại tôi xem anh mặc tạp dề, trong đầu sẽ toát ra cảm giác “Gia đình” này.

Thật ra tôi từng nói đùa phải gả cho một nam nhân mặc tạp dề trông thực xuất sắc.

Rất nhanh, một bàn tràn đầy các món ăn Nhật, mỗi dạng cũng không nhiều, chỉ một chút, cho nên đa dạng rất nhiều loại.

Này hai ngày đều có có lộc ăn, về nhà có thể dùng sức khỏe mạnh của tôi đem nhà đi ném.

Cơm nước xong, xin nghỉ ở công ty là kế hoạch ngủ một giấc, nhưng là tôi nhận được một e-mail, lại làm cho tôi hoàn toàn mất ngủ.

“Mẹ muốn tới.” Đêm nay bảy giờ từ Nhật Bản bay đến nơi.

Thấy lạnh cả người nảy lên, tôi sau khi lên đại học, ba mẹ liền bỏ tôi, cùng nhau đi du lịch, cứ thế năm thứ nhất nghỉ hè tôi phóng về nhà, liền nhìn đến nhất phòng đồng phòng trống cùng một phòng thờ.

Sau đó hai người tìm được công tác ngay cả chỗ ở cũng bán, cứ thế tôi năm thứ nhất đang muốn về nhà khấn nghị một chút về phòng ở, lại nhận được một e-mail.

Chu du thế giới luôn là nguyện vọng của ba mẹ.

Kết quả của việc này làm tâm hồn nhỏ bé của tôi lưu lại một bóng ma thâm thiết, vì thế tôi quyết định chính mình về sau cũng không muốn trở thành không có trách nhiệm với cuộc sống.

Tiền nửa đời dành dụm, đến tuổi già tiêu xài.

Nghĩ đến đầu lý làm làm sao, không có kế hoạch, cũng bất luận không cùng ai kia thương lượng.

Hiện tại mẹ lại nói muốn tới đây xem tôi.

Bình thường là ở lễ mừng năm mới quá tiết hoặc phát sinh sự kiện trọng đại, dùng e-mail phát thánh chỉ mời tôi yết kiến, tôi liền ngoan ngoãn ngồi máy bay trở về.

Nhưng là lúc này...

Nhất định có việc phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Noãn Đông* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 3

Đứng ở ngoài sân bay, tôi do dự một chút.

Sau đó đi vào, không chút khó khăn, liền tìm được mẹ.

Cụ thể quá trình như sau:

Đầu tiên tôi thấy ở trong đám đông một người đàn ông vừa cao vừa tuấn tú lại vừa lạnh lùng, xứng đáng trở thành tiêu điểm, cho nên mọi người đều đang nhìn anh ta.

Sau đó tầm mắt dời xuống, nhìn hai người phụ nữ không hề phối hợp với anh ta chút nào, ok, mà một trong hai người là mẹ tôi.

Tôi đi về phía đó, cung kính kêu một tiếng "Mẹ "

"Tiểu Noãn, đã lâu không thấy, đến đây, để mẹ nhìn chút nào." Đúng là đã lâu không thấy .

"Tiểu Noãn, đây là di Tảo Xuyên, phía sau là con di ý, Tảo Xuyên Kỳ Chi." Mẹ và tôi nhận nhau xong, liền giới thiệu một phụ nữ trung niên khác và soái ca kia.

"Ngài chính là tổng giám đốc xí nghiệp Tảo Xuyên ạ?" Sau khi lễ phép chào hỏi, tôi hỏi di Tảo Xuyên.

Đối phương cũng không kinh ngạc, chỉ ôn hòa cười cười, dù sao xí nghiệp Tảo Xuyên cũng coi như nổi danh.

"Mẹ, ba đâu." Hai người như hai cơ thể dính liền nhau, tự nhiên lại tách ra.

"Vốn cũng muốn đến, nhưng trước khi đi một ngày, đột nhiên bị cảm, hiện tại tám phần đang ở trên giường hừ hừ, tuổi lớn không còn dùng được ."

"À." Tôi ngo ngắc đáp một tiếng, kỳ thật tôi rất muốn nói, ba bị bệnh mà sao mẹ phá lệ không ở bên cạnh, còn tới đây, nhưng lấy cá tính mẹ tám phần sẽ nói, có phải không muốn mẹ đến hay không.

Tai nạn chết người đó.

"Lần này là Kỳ Chi muốn tới đây phát triển, mẹ nói con cũng ở đây nên di Tảo Xuyên nói đi thăm con luôn."

Tôi ngẩng mặt bốn mươi lăm độ, nhìn cái người gọi là Tảo Xuyên Kỳ Chi, chep, nhìn gần cũng đẹp đó.

"Mẹ anh lần này ở đây bao lâu?" Tôi hỏi.

"Một ngày, đêm mai sẽ trở về." Ha, biết thế.

"Hôm nay tôi cùng Kỳ Chi ở khách sạn, hai mẹ con cứ tâm sự, ngày mai chúng tôi sẽ đi thăm thú nơi này." Di Tảo Xuyên ở một bên lên tiếng .

" Chuyện khách sạn không cần lo lắng, trước về nhà ăn cơm đi, đồ ăn trên máy bay nhất định không tốt." Tôi giả bộ ngoan ngoãn.

"Con biết nấu ăn?" Mẹ hồ nghi nhìn về phía tôi.

Tôi mỉm cười.

"Đúng là lớn thật rồi, nhớ rõ trước đây con để rau vào nồi còn bị dầu ăn bắn tung tóe, bắn cứ như bom nổ vậy."

Di Tảo Xuyên tao nhã che miệng mà cười, Tảo Xuyên Kỳ Chi làm như không thấy chuyện gì nhìn về phía trước.

Tôi tiếp tục mỉm cười.

Tôi làm một bản toàn đồ ăn Nhật truyền thống để cho mẹ nếm nếm, cũng muốn cảm ơn Hắc Trạch Du buổi trưa vừa làm lại vừa dạy bảo tôi.

Cơm nước xong tôi lái xe đưa mẹ con di Tảo Xuyên đi đến khách sạn tốt đã đặt trước, sau đó trở về cùng mẹ đoàn viên.

"Mẹ có âm mưu gì?" Tôi hỏi thẳng vào vấn đề.

"Âm mưu gì cơ?" Mẹ giả bộ vô tội.

"Chính là Tảo Xuyên gì đó kia kìa, làm sao quen biết vậy." Ánh mắt mẹ nhìn Tảo Xuyên Kỳ Chi hoàn toàn là mẹ vợ nhìn con rể.

"Đi du lịch cùng nhau thì quen, khi leo núi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, mọi người giúp đỡ cho nhau một chút, liền quen biết." Mẹ gió êm sóng lặng nói, "Di Tảo Xuyên nhìn ảnh chụp của con xong rất thích con, liền tính tìm cơ hội đem con mình giới thiệu cho con."

Quả nhiên, phụ nữ trung niên ở cùng một chỗ cũng chỉ có loại kết quả này, sớm biết thế này thì hàng năm sẽ không đưa ảnh chụp của tôi cho bọn họ, chẳng qua là sợ bọn họ quên bộ dáng của tôi, nhưng tôi cũng không thành thật trả lời vấn đề trên mỗi phong thư của bọn họ, ví dụ như có bạn trai hay chưa.

Tôi về mặt thăm thương, mẹ thật sự là càng sống càng có sáng ý.

"Thế nào, con thấy Kỳ Chi được không?" Mẹ tap tap kéo kéo giới thiệu một đồng ưu điểm của anh ta.

Tôi mắt tròn trắng, chuyển đề tài.

"Mẹ, mẹ vừa mới nói khi leo núi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, mẹ kể lại một chút xem."

Dưới sự ép hỏi của tôi, mẹ vẫn dùng ngữ điệu gió êm sóng lặng trần thuật chuyện ngoài ý muốn đó.

Nghe xong lòng tôi sóng nhỏ sóng lớn cuộn cuộn chảy.

Kết quả tôi không nhớ được mà ghi lại toàn bộ.

Ngày hôm sau tôi cùng mẹ, đi Tảo Xuyên, Tảo Xuyên Kỳ Chi cùng nhau chơi một ngày, cho đến tận lúc đưa hai vị trưởng lão lên máy bay.

Lúc gần đi Tảo Xuyên lời kéo tay tôi, đem ưu điểm của tôi kể ra hết một lượt, ôn hòa cười kể bà ấy yêu thích tôi như thế nào.

Con dâu.

Trên mặt bà viết hai chữ này khiến tôi kinh hồn táng đảm.

"Tiếp theo, là chuyện của người trẻ tuổi." Để lại một nụ cười mờ ám, bà lên máy bay.

Hai chúng tôi xoay người, nhìn nhau, trước mặt mẹ đều là bộ dạng kính cần nhu thuận nghe lời, bây giờ chán ghét nhìn đối phương.

"Không cần nhìn chăm chăm tôi, cho dù cô nhìn tôi, tôi cũng sẽ không cảm thấy hứng thú với cô." Phụ nữ bình thường nào nhìn thấy anh cũng dán mắt vào.

"Nhìn anh là bởi vì mặt của anh dính đồ ăn truyền thống——Đạo Tước Diện quang. Hừ." Vốn còn muốn mở miệng làm quen một chút, nghe anh ta nói, thái độ của tôi càng kém.

"Về sau không có việc gì đừng tới tìm tôi, còn có, không cho phép nói với mẹ tôi thuyết tam đạo tứ." Anh ta cảnh cáo tôi.

Sợ anh ta quá cơ.

"Nói xong đừng rút lại." Tôi lườm anh ta một cái, xoay người đi.

Anh ta theo ở phía sau.

Tôi đột nhiên đứng lại, xoay người, anh ta thiếu chút nữa va vào tôi.

Tôi sóng mắt mỉm cười, nói: "Nếu như vậy, như anh mong muốn, tự mình đi xe taxi về đi." Dù tôi biết anh ta không mua xe lại không quen biết ai.

Xoay người, đi thẳng, mở cửa, khởi động xe, nghênh ngang mà đi.

Ngày hôm sau khi đi làm nghĩ đến đêm qua Tảo Xuyên Kỳ Chi tặc tương Đạo Tước Diện, trong lòng còn một trận buồn bực.

Mới đi đến văn phòng, một màu đỏ au đập vào mắt tôi.

Lại là hoa hồng, con động kinh của Hắc Trạch Du còn chưa rút hết hay sao.

Đang nghĩ tới xử lý như thế nào, chợt nghe có người gõ cửa, tôi ngẩng đầu, cửa văn phòng không khóa, Thiệu Vũ Triết tựa vào cánh cửa gỗ cho có.

Tôi ngơ ngác nhìn anh, trong lòng nghĩ màn này tại sao quen thuộc như vậy hả trời.

"Chào, hoa hồng, thích không?" Anh dùng loại mỉm cười làm tôi thực "Sợ"

"À... Hoa, là..." Bình thường hỏi như vậy, chỉ có thể chứng minh một vấn đề, đây là anh tặng.

Nhưng mà, Thiệu Vũ Triết tặng hoa cho tôi, lại là hoa hồng, rất... Rất... Rất không đúng thực đi.

"Anh tặng." Vẫn bảo trì mỉm cười.

"A, sao tự nhiên..."

"Dự án hợp tác với Hàn thi, anh cùng vị đại biểu kia xác lập quan hệ tốt, anh tặng cô ấy một ít vật nhỏ làm kỉ niệm, kết quả đối phương cho anh hai vé xem phim để đáp lễ, buổi tối tám giờ ngày kia chiếu phim "Hậu thiên", anh muốn mời em đi xem, có rảnh không?"

À, hóa ra là muốn hẹn tôi xem phim, cũng phải, anh vừa tới nhận chức không lâu, trừ tôi ra, cũng không có quan hệ quá thân thiết với người nào lắm.

"Có rảnh, nhưng mà, chuyện này cùng hoa liên quan gì tới nhau."

"Bởi vì anh không có lòng tin, hôm qua nhìn thấy Hắc Trạch tặng hoa cho em, lại còn hẹn em ăn cơm, cho nên, anh cũng làm giống như thế." Anh nửa đùa nửa thật nói, làm cho người ta khó phân biệt thật giả.

Hao tổn tâm trí.

"À, ra là thế, hẹn như thế đi, thứ Bảy bây giờ, tới nhà em ăn cơm, nhà anh, đi ra ngoài ăn hay ăn riêng rồi gặp mặt?" Tôi nghiêm túc hỏi.

Đột nhiên phát hiện con người của tôi thật hợp làm bà chủ gia đình, có người hẹn tôi xem phim, thời khắc lãng mạn như vậy, tôi lại chỉ nghĩ đến vấn đề dân sinh, phần lớn thì hình như phải nghĩ xem hôm đó nên mặc gì mới phải.

"Em lo lắng thật chu đáo." Anh bật cười nói, "Rạp chiếu phim kia vừa vận gần nhà em, ừ... Anh lại thích em làm gì đó, da mặt dày một lần vậy, đến nhà em đi."

"Khách khí, khách khí, nếu anh thích, em về sau sẽ làm cho anh ăn, không thành vấn đề." Tôi đắc ý nói, nói xong liền hối hận, những lời này có phải có điểm dễ dàng khiến người ta nghĩ lung tung hay không.

"Em nói vậy nhé, về sau không được đổi ý." Anh nháy mắt mấy cái cười nói.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của Thiệu Vũ Triết, tôi cứ thấy có điểm không ổn thể nào ấy.

"Quản lí, Đường tổng có việc tìm anh." Thư ký Tôn tiểu thư gõ cửa một cái rồi mở ra, gật gù đầu với tôi sau đó nói với Thiệu Vũ Triết.

"Được, tôi lập tức đi." Sau đó anh xoay người, cười nói với tôi, "Quyết định thế, thứ Bảy."

Sau đó liền đi ra ngoài.

Hờ, thứ Bảy, ăn bữa tết, rất tốt.

Thứ Bảy, sáu giờ, Thiệu Vũ Triết đứng giờ ăn vang chuông cửa.

Khi tôi mở cửa ra thấy anh mang theo nguyên liệu làm cơm tối, đây là anh kiên trì, anh nói tôi xuất tay nghề, thì anh sẽ xuất nguyên liệu.

Tư tưởng cảnh giới rất cao.

Đám người Kỷ An mỗi khi đến có làm gì đâu chứ.

Thật sự là cùng giam trên một mảnh đất, tại sao kém xa nhau như vậy.

"Kỳ thật lần trước khi đến đã muốn nói, nhà em bố trí thật sự thoải mái, làm cho người ta có một loại cảm giác tự tại, khó trách đám Kỷ An luôn chạy tới đây." Anh quen thuộc đi đến phòng bếp bỏ các thứ xuống, nói.

"Đúng vậy, như vậy kết quả chính là, nhà của em rốt cục biến thành phòng nghỉ công cộng." Tôi cười nói, nhận ca ngợi của anh, "Nói như vậy thì nhà của anh cũng khiến em cảm thấy rất sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái lưu loát lại không mất cảm giác trầm ổn, giống như cảm giác của em đối với anh vậy."

"Cách bố trí phòng ở có thể phản ánh tính cách chủ nhân, em cũng vậy."

Thoải mái, tự tại, tôi là như thế sao.

Ăn cơm xong, sắp xếp gọn ghẽ mọi thứ cũng đã đến bảy rưỡi, tôi biết chỗ rạp chiếu phim kia, cách nhà tôi không xa, nếu lái xe thì phải lượn quanh một vòng, còn nếu đi bộ, chậm rãi đi tắt cũng không đến mười lăm phút đồng hồ, cho nên tôi đề nghị thuận tiện tản bộ, Thiệu Vũ Triết không hề nghĩ ngợi đồng ý.

Nhưng đề nghị của tôi tựa hồ là sai lầm, xem xong phim đi ra ngoài mới phát hiện trời đang mưa, chúng tôi đành phải đứng ở cửa chờ một chút.

"Không thể nào, vừa xem xong phim về thăm họạ thời tiết, đi ra đã mưa." Thiệu Vũ Triết nhìn thấy mưa không lớn lắm, nói.

"Có chứ, năm thứ hai nghỉ ở nhà, em một mình nửa đêm xem "The Ring", vừa xem xong điện thoại liền kêu." Dù sao nhàm chán đành nói lại chuyện trước kia vậy.



"Sau đó thì sao?" Anh hứng thú hỏi.

"Sợ tới mức chết khiếp, điện thoại vẫn vang, đừng nói đến nhận, ngay cả khí cũng không dám thở, cuối cùng em không chịu nổi, vẫn phải nhận, kết quả là mẹ em gọi tôi, hỏi em sống có tốt hay không?"

"Thực đáng tiếc." Anh nhìn tôi cười nói.

"Nơi này không gọi được taxi, không bằng chúng ta chạy trở về đi, dù sao mưa cũng không to lắm." Tôi đề nghị.

"Được rồi, cũng chỉ có như vậy." Anh bất đắc dĩ nói.

Tuy rằng mưa không lớn, chạy cũng chỉ mất không quá năm phút đồng hồ, nhưng chúng tôi vẫn bị ướt sũng.

Về nhà tôi tìm một chiếc khăn mặt mới, đưa cho Thiệu Vũ Triết, "Anh đi tắm trước đi, em đi hong khô quần áo."

"Em tắm trước đi, cẩn thận cảm mạo." (Sbj: thôi 2 anh chị cùng tắm \*cười đều\*)

"Không sao, em có thể lấy khăn mặt lau khô trước, rồi thay quần áo, nhưng anh có thể làm gì, quần áo vừa rồi nhất định là ướt sũng, trừ phi anh mặc của em." Tôi nhìn anh, muốn anh chọn lựa.

Anh ngoan ngoãn cầm khăn mặt đi tắm rửa.

Tôi tắm rửa xong đi ra thấy Thiệu Vũ Triết đang ngồi ở trên sô pha, uống sữa nóng tôi đưa cho anh.

Anh nở nụ cười ấm như gió mùa xuân, nói: "Vừa rồi khi anh đi ra thấy em đang gấp quần áo khô cho vào cái giỏ, sau đó em lại đưa sữa nóng cho anh, anh cảm thấy em vừa cẩn thận lại vừa dịu dàng nha."

Tôi vùng trộm đỏ mặt, lò vi sóng vang một tiếng 'Đinh', tôi nói: "Anh cũng không sai, thời gian vừa vặn."

Anh đứng dậy, lấy cốc sữa nóng từ trong lò vi sóng ra, tôi ngồi ở trên sofa lau tóc nhìn anh.

"Nuôi tóc dài từ lúc nào vậy." Anh hỏi khi đưa sữa qua.

"Lúc năm bốn thì phải, khi đó có vẻ nhàn, liền nuôi thôi." Ngày trước để tóc ngắn, thoát nhìn có vẻ giống nam sinh.

Sữa có chút nóng, tôi buông khăn mặt, hai tay tiếp nhận, anh thuận tay cầm lấy khăn mặt, bắt đầu lau tóc tôi.

Này... Này... Này... Có thể hay không có chút... Nhưng mà, thực thoải mái, hơn nữa tôi lại... Kệ đi.

"Vì sao không cần máy sấy?" Tiếng của anh ở trên gáy của tôi truyền tới.

"À, là vì em thích tóc có một chút cảm giác ẩm ướt, với lại, gió máy sấy nóng thật sự rất dễ dàng làm cho em ngủ."

"Nhớ phải lau khô, cẩn thận cảm mạo."

"Vâng." Tôi ngồi ở trên sofa uống sữa nóng, ngoan ngoãn nói.

Có thể ngửi được mùi thơm trên người anh, là xà phòng của tôi, pha lẫn với hương vị trên người anh.

"Em bây giờ và ngày trước khác nhau rất nhiều, cả trong lẫn ngoài đều thay đổi." Anh đột nhiên nói.

Tâm lý của tôi "Lộp bộp" một chút.

"Chỗ nào thay đổi?" Tôi hỏi.

"Chính là một loại cảm giác, khác xa với trong trí nhớ, cụ thể, không thể nói rõ."

"À." Không biết nên nói gì.

Sau đó chúng tôi không nói nữa, qua một lúc lâu, anh buông khăn mặt, thuận tay vuốt tóc tôi, để gọn gàng ở phía sau.

"Tóc em đẹp lắm, anh không chải mà cũng rất mượt."

"Đúng vậy đó, không động qua cái gì ngoài kéo, tự nhiên đó." Tôi rất lười.

Anh cười cười, nhìn đồng hồ trên tường.

"11 giờ rồi, mưa cũng tạnh rồi, anh về đây, hôm nay nói tóm lại là rất vui." Anh cầm lấy áo khoác, tôi cùng anh đi ra tới cửa, khi mở cửa anh còn quay đầu nhìn tôi: "Được rồi, đừng đi ra, ngủ ngon."

Tôi gật gật đầu, lại có điểm luyến tiếc.

Sau đó anh đóng cửa lại.

Khác xa so với trí nhớ của tôi..

Tôi nghĩ những lời này, sau đó do mệt mỏi mà nặng nề ngủ.

Buổi sáng khi tỉnh lại cổ họng rất đau, đầu lại nặng nề, trên người rất nóng, lại thấy lạnh, tôi đột nhiên ý thức được, tôi đại khái là phát sốt.

Tuần này luôn thức đêm để làm kế hoạch hạng nhất, ngày hôm qua lại mắc mưa, hơn nữa tôi lại còn hay bị cam mào, quả nhiên sinh bệnh.

Nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, hơn mười giờ, may, hôm nay là Chủ nhật.

Dạ dày không tốt không thể bụng rỗng uống thuốc, nói cách khác, muốn uống thuốc thì phải nấu cơm.

Phiên toái.

Tôi xoay người tiếp tục ngủ.

Ngay lúc tôi sắp đi vào giấc ngủ lần thứ hai, điện thoại vang lên.

"Alo." Tôi cau mày, đem điện thoại kéo vào gần.

"Đồng, bản kế hoạch em làm cho Hàn thị có sao lưu không?" Là Thiệu Vũ Triết.

"Có, ở trong máy tính của em, làm sao vậy?" Đó chính là nguyên nhân tôi thức đêm, làm rất tốt, đương nhiên muốn lưu một phần, để sau này lấy ra còn bừa bộn.

"Tiếng của em nghe qua là lạ, làm sao vậy?"

"Không có việc gì, em đang ngủ, rốt cuộc làm sao vậy?" Nghe thấy bên kia cười ra tiếng một chút.

"Vừa rồi vị đại diện Hàn thị gọi điện thoại đến, nói là cô ấy không cẩn thận làm mất, ngày mai muốn dùng, có thể cho cô ấy một bản hay không?"

"À..."

"Thật sự không có việc gì sao?" Tiếng nói của anh có điểm lo lắng.

"Không có việc gì, anh ở đâu, muốn em mang đến không?" Tôi lên tinh thần.

"Có, phiền em, có thể nửa giờ nữa mang đến nhà anh dưới tiệm cà phê tên là 'Cội nguồn' được không, vị đại diện đang ở đây, anh không thể qua đó."

"Được..." Cúp điện thoại, tôi giống như con sâu chui ra khỏi chăn, hoàn toàn bằng bản năng rửa mặt, thay quần áo, đóng dấu bản kế hoạch, lái xe, không xảy ra tai nạn xe cộ, người dạy tôi lái xe nhất định vui vẻ đến chết.

Thật vất vả ngừng xe, tôi hỏi tới hỏi lui vài người mới tìm được tiệm cà phê đó.

Tôi nhìn thấy Thiệu Vũ Triết cách tôi một con đường cái.

Thiệu Vũ Triết ngồi ở vị trí gần cửa sổ, mà cửa sổ đối diện với tiệm cà phê ở phía bên kia đường.

Anh thường thường nhìn ra ngoài cửa sổ, cho nên khi tôi nhìn thấy anh, anh cũng nhìn thấy tôi, anh hướng tôi vẫy vẫy tay, tôi cũng vừa đi vừa vẫy tay, đột nhiên tôi thấy một trận choáng váng đầu, sau đó tôi thấy biểu tình trên mặt anh đột nhiên trở nên vội vàng xao động.

Tôi khó hiểu quay đầu nhìn một chút, một cái bóng đen lao đến, tôi nghe thấy tiếng phanh bén nhọn.

Tiếng nói ầm ĩ vang lên.

Đây là âm thanh ngấn ngủ trong đầu óc.

Sau đó liền một mảnh đen kịt.

Bạn đang đọc truyện *Noãn Đông* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 4

Giống như đã ngủ thật lâu, mơ hồ nghe thấy có tiếng ồn ào, tôi cố gắng mở mắt ra.

Là khuôn mặt của Thiệu Vũ Triết.

Vì sao lại là khuôn mặt của Thiệu Vũ Triết?

Là nằm mơ thôi, tôi thầm nói với bản thân.

Sau đó tiếp tục ngủ.

"Đông, em tỉnh rồi hả, cảm thấy thế nào." Thanh âm của anh thực nhu hòa.

"Ừm..." Tôi hừ một tiếng, rồi gật lia lịa.

"Đau quá." Trên đùi truyền đến một trận đau nhức, khiến tôi hoàn toàn thanh tỉnh.

Nhìn quanh bốn phía, sau đó lại ngậy ngốc nhìn Thiệu Vũ Triết.

"Nơi này là bệnh viện, em xảy ra tai nạn xe cộ." Anh biết rõ tôi định hỏi cái gì, cho nên trực tiếp trả lời.

"Em đã tỉnh, xem ra cũng đã đỡ nhiều rồi." Không đợi tôi mở miệng, thanh âm từ bên cạnh đã sắp lại gần.

Biểu tình của tôi vẫn ngây ngốc.

"Bác sĩ." Thiệu Vũ Triết ra tiếp đón.

"Ha ha, không có việc gì, tôi đi ngang qua phòng bệnh này, nên tiện thể vào xem"

"Vâng, bác sĩ, tôi có sao không?" Tôi hỏi.

"Không sao đâu, chỉ là bị xe máy đụng phải, khiến xương đùi bị gãy, cộng thêm việc cô bị cảm nặng từ trước, nên phải chú ý nghỉ ngơi hơn" Vị bác sĩ có khuôn mặt phúc hậu cười cười nói, sau đó chuyển qua nói với Thiệu Vũ Triết: "Thiệu tiên sinh, anh có thể theo tôi ra ngoài một chút được không?."

"Định" Trong đầu tôi chợt vang lên một tiếng, bình thường khi bác sĩ nói như vậy, là chứng tỏ có điều gì đó không thể nói cho người bệnh biết.

Tôi lập tức túm lấy vạt áo của bác sĩ, hai mắt rung rung nhìn ông, thanh âm run rẩy nói: "Bác sĩ, cứ nói luôn ở đây đi, tôi chịu đựng được."

Bác sĩ dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn tôi, sau đó lại nhìn Thiệu Vũ Triết.

Đột nhiên vẻ mặt ông ta trở nên bi thống, còn lấy tay áo che mắt, nói bằng giọng run run: "Thật ra, cô.. cô... cô bị....."

Thực sự thâm đến vậy sao, trong lòng tôi chợt kinh hoàng.

"...Bị cảm, cộng thêm gãy xương đùi thôi."

Bị cảm mạo và gãy xương đùi, ôi chao?

"Ha ha, khi tôi còn học ở trường đã từng tham gia diễn kịch, thế nào, bị dọa rồi hả."

Đau khổ thật! Tôi chui vào trong chăn, che kín cái đầu.

"Ha ha, thực xin lỗi, vì biểu tình của cô rất thú vị, tôi mới nhìn không được" ông ta vỗ vỗ người tôi, thấy tôi im lặng không nhúc nhích, bèn chuyển sang nói với Thiệu Vũ Triết: "Thực ra tôi gọi anh ra ngoài là muốn anh đi nói chuyện với hai người ở bên kia"

Ông ta vừa nói, tôi mới chú ý đến mấy âm thanh đã đánh thức mình, hình như là tiếng của La Lâm vọng lại.

Có vẻ như còn có cả Kỷ An nữa

"Bệnh nhân ngủ không đủ giấc, bị cảm, còn bị tai nạn xe cộ làm cho hoảng sợ, vốn dĩ không muốn nhiều người vào gây ầm ĩ khiến cô ấy sợ hãi, nên chỉ cho anh vào thăm, không ngờ lại thành ra gây ầm ĩ tới những người khác"

Tôi nghiêng đầu cẩn thận nghe ngóng, là La Lâm, cô ấy hình như đang nói: "Tên chết tiệt nhà anh có biết lái xe không đấy, tôi nói cho mà biết, nếu Noãn xảy ra chuyện gì không hay thì tôi sẽ thiên anh."

"Mất mặt...mất mặt phu nhân quá" Tôi trùm kín chăn, giả chết quên đi.

Thiệu Vũ Triết nhất định đã ra nói với họ là tôi đã tỉnh, tôi chợt nghe thấy tiếng Kỷ An nhao nhao chạy vào rồi nhào lên người mình

"Noãn, Noãn à, người ta lo cho cậu lắm đó ~~~~ "

Tôi đã chết đâu?

Nhưng mọi người nhớ lại cơ thể bất động của tôi nửa ngày trước, tất cả đều im lặng

Tôi ngấm ngấm lại trong đầu, cố nghĩ thật kỹ một chút

Nhớ lại rằng, trong một chốc lát, tôi dường như đã thực sự chết đi

"Ha ha, cô đúng là rất được hoan nghênh, nhiều người đến thăm cô như vậy, đủ để lập ra hai bàn mạt chược đấy." Tiếng của vị bác sĩ kia truyền đến từ phía sau tôi, thì ra ông ta vẫn còn ở đây.

Tôi cười gượng hai tiếng, những người nên đến đều đã đến cả, nếu nói theo cách của ba mẹ thì, đội hình đưa tang tôi cũng chính là mấy người này.

Không đúng, có hai người không quen mặt. Tôi thấy đứng ở phía ngoài có một tôi gái không quen, và một thiếu niên đứng trong góc nữa

"Vị này là người đại diện của Hàn thị, Đỗ Tinh Tuyết." Thiệu Vũ Triết dường như biết tôi đang suy nghĩ điều gì, lại một lần nữa trả lời trước khi tôi kịp mở miệng

Vóc dáng của mỹ nữ, lại khôn khéo giỏi giang. Tôi lịch sự mỉm cười chào hỏi. Cô ấy cũng mỉm cười.

"Về phần hấn " Lần này đến lượt La Lâm mở miệng, hung tợn chỉ vào thiếu niên đứng trong góc. Giang Thần thực ẩn ý xách cậu ta như xách một con gà con đưa đến trước đầu ngón tay của La Lâm. La Lâm cực kỳ lo lắng nói: "Hấn chính là hung thủ đã sát hại cậu."

Một giọt mồ hôi lạnh xẹt qua, tôi háng giọng, nhắc nhở một chuyện thực:

"La Lâm, mình còn sống mà"

"Xin... thực... Thực xin lỗi, em...em...không phải cố ý đâu ." Khuôn mặt của thiếu niên trắng bệch, chắc chắn khi tôi bị hôn mê cậu ta đã chịu không ít sự đe dọa

Không may gây ra vụ tai nạn xe cộ này, cậu ta mới là người bị hoảng sợ nhiều nhất

Thực ra tôi cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, vì thế nên lại ngẩng đầu nhìn Thiệu Vũ Triết.

Nhìn xem anh có biết tôi đang định hỏi gì không?

"Cậu ấy là học sinh, đang làm thêm ở tiệm cà phê, hôm nay đến muộn, vì đang vội nên lái xe với tốc độ nhanh, vượt đèn đỏ ở ngã tư chỗ tiệm cà phê, lại vừa đúng lúc em đang vội và băng qua đường, cậu ấy không phanh kịp nên đụng vào em."

Quả nhiên là anh ấy đoán được

Đây có tính là tâm linh tương thông không nhỉ?.

A... Chờ một chút lại tự hỏi vấn đề này.

"Vậy bây giờ thì sao, em đã ổn rồi, thế còn cậu ấy?" Tôi chưa từng gặp chuyện như thế này, nên không biết phải xử lý ra sao.

Chắc sẽ tha cho cậu ấy, tính tình tôi vốn không xấu, vẫn là nhân cơ hội tôi không có việc gì thì cho qua, nếu có thể thì để lại vào dòng tốt cho lí lịch cậu ấy.

"Vừa nãy cậu ta có nói mình đã rất cùng quẫn rồi, cho nên mới phải đi làm thêm kiếm tiền, tốt hơn hết là chọn cách bỏ qua đi." Giọng nói lạnh lùng của Dư Mặc vang lên

Quả không hổ là Dư Mặc, hiểu tôi rất rõ.

Cho nên tôi gật gật đầu.

"Cảm... Cảm ơn." Thiếu niên kia gật đầu mạnh, sau đó lấy từ trong quần ra một tờ giấy, viết số điện thoại của mình lên : "Tôi.. Tôi...là Lục Hạo, nếu... Nếu như chị có chuyện gì, cứ gọi điện cho tôi, tôi...tôi sẽ chịu trách nhiệm."

Hay thật, sống hai mươi lăm năm, chưa từng nói chuyện yêu đương, vậy mà giờ lại có một sinh viên trẻ trung đẹp trai nói sẽ chịu trách nhiệm với tôi.

Buôn bán có lời, buôn bán có lời rồi.

Xong xuôi thủ tục, Thiệu Vũ Triết bảo mọi người trở về, còn anh đưa tôi về nhà.

Thực khó khăn đưa tôi lên xe, sau đó anh ngồi xuống ghế điều khiển, nhưng lại không khởi động máy, chỉ nhìn chăm chăm về phía trước.

Đột nhiên tôi thấy cả người ớn lạnh.

Không ớn.

Tôi thầm tính toán trong lòng, ngoại trừ khi tôi tỉnh lại anh có hỏi một câu, khi tôi có vấn đề thì anh giải đáp thắc mắc nghi hoặc ra, anh vẫn chưa từng tỏ ra như thế này.

Mà những lần anh mở miệng nói chuyện, trừ câu đầu tiên ngữ khí ôn hòa, thì mấy câu còn lại phun ra đều khó nghe.

Làm một thống kê nho nhỏ, tôi rút ra một kết luận.

Anh, dường như đang tức giận.

Tôi vụng trộm liếc mắt nhìn anh, vì sao chứ? "Thiên tai nhân họa" mà, hơn nữa là do lỗi của Lục Hạo, đâu liên quan gì tới tôi.

Đúng rồi, nếu anh mắng tôi, tôi sẽ gọi ngay cho Lục Hạo, dù gì cậu ta cũng nói sẽ chịu trách nhiệm.

"Vì sao không nói cho anh biết là em bị ốm?" Anh rốt cục cũng mở miệng, ngữ khí vẫn không mềm mỏng.

"A, là vì...ừm, em cảm thấy cũng đâu có gì, bị cảm thôi mà, chuyện nhỏ." Tôi cười hắc hắc, có điểm chột dạ.

"Chuyện nhỏ? Sốt tới ba mươi chín độ tám, vẫn là chuyện nhỏ ư?."

Tôi không biết phải nói gì.

"Anh hỏi em có phải không thoải mái không, tại sao em lại không nói thật? Không, anh rõ ràng đã để ý tới ,vậy mà tại sao ,tại sao còn bảo em mang đồ qua đây, anh thực đáng chết, nếu như em ở trên đường... Nhìn thấy chiếc xe kia đụng vào em, anh... anh... anh..."

Anh càng nói càng lộn xộn

Tuy rằng đã cố gắng kìm nén, nhưng vẫn có thể nhìn ra anh đang kích động

"Em.. Em.. cảm thấy những tài liệu đó nhất định là rất quan trọng, mà anh lại không rời khỏi đó được, cho nên em.. em.." Trời ạ, tôi bị tên nhóc Lục Hạo kia lây bệnh cho rồi, hôm nay nói đến chữ "em" là cứ lấp ba lấp bấp

Anh quay đầu nhìn tôi, trong mắt là sự áy náy sâu sắc

Tôi không dám nói lời nào, về mặt ủy khuất nhìn anh,rồi nhanh chóng lục lọi trong đầu tất cả những cuốn sách đã từng xem

Nên tỏ ra ngoan ngoãn, giả như vô tội, tỏ vẻ đáng thương, hay tỏ ra hung ác, hay dùng sắc dụ đây...

Tình huống này giống như tình huống bình thường trong những câu chuyện ngôn tình vào chương trình lúc 8 giờ, nhưng mà bản thân tôi hình như còn chưa chuẩn bị tốt... nếu...

Thôi thôi thôi, tôi đang nghĩ gì vậy chứ, coi như tôi không viết, làm ơn đừng có nhìn.

Vòng vo nửa ngày, vẫn không xác định được nên làm gì bây giờ, tôi đành phải tiếp tục nhìn mặt anh.

Anh đột nhiên giơ tay lên.

Chẳng lẽ muốn đánh tôi, tôi là bệnh nhân đấy nhé.

Tay anh chỉ nhẹ nhàng đặt xuống, chậm rãi mon tron những sợi tóc dọc theo gương mặt tôi.

Sau đó anh nhẹ nhàng thở ra, giống như một tiếng thở dài.

Không nói câu nào cho xe chạy đi.

Tôi chạm vào nơi anh đã vuốt ve, cảm xúc lưu lại có chút thô ráp, nhưng rất ấm áp.

Có ý gì chứ, thật khó hiểu, nổi giận đáng lẽ là tôi mới phải

Đường Lỗi quả thật không phải người! Chân tôi bị gãy anh ta mới cho nghỉ hai tuần, vì thế tôi nói, anh ta đời này sẽ chẳng có cơ hội nhìn thấy giấy chứng nhận kết hôn có màu gì đâu. Chỉ là không ngờ, mặt trên tờ giấy đó lại đồng thời xuất hiện tên của hai người: Đường Lỗi-Kỷ An

Vì thế tôi có một tháng được nghỉ.

Đột nhiên cảm thấy mình giống như học sinh tiểu học được nghỉ đông vậy, cảm giác ngủ rất ngon, tôi vui tươi hơn hờ ngồi trên giường, cảm giác vui vẻ dâng trào.

Có người ấn chuông cửa.

Hôm nay là thứ Hai, đến ấn chuông cửa nhà tôi, chỉ có ba người rảnh rỗi tốt số kia thôi.

Nếu tôi đã thế này mà còn bắt tôi đi nấu cơm, thì cả đời họ đừng nghĩ đến việc nhìn thấy tôi xuất hiện ở phòng bếp nữa

Khi mở cửa, bản thân tôi cứ như bay đi đâu mất.

Cho dù có người đứng trước cửa nhà tôi là vũ công thoát y, thì tôi cũng không giật mình đến vậy.

Là "anh mỹ"

Ý tôi nói là Tào Xuyên Kỳ Chi.

Trên tay anh ta còn có một cái giỏ.

Cảnh này rất quen thuộc.

"Hoàng hậu độc ác, cho dù người cải trang thành "một loại mĩ", ta cũng sẽ không ăn quả táo tẩm thuốc độc của người đâu."

Đột nhiên tôi nghĩ tới câu chuyện "Công chúa bạch tuyết"

Trầm mặc một hồi.

"Mẹ tôi gọi điện nói em gặp tai nạn xe cộ ." Anh chậm rãi mở miệng.

Tôi đoán ra rồi, đêm qua mẹ gọi điện thoại đến hỏi tôi cùng "anh mỹ" có tiến triển gì không,tôi vì muốn chuyển đề tài nên nói là mình đã xảy ra tai nạn xe

Sau đó "anh mỹ" đã tới rồi..

"Vậy thì cảm ơn anh đến thăm tôi." Tôi nở một nụ cười.

"Mẹ nói, em bị ngã gãy chân, chứ không nói em còn ngã hông cả đầu óc." Anh biểu tình cứng nhắc nói.

"Có muốn cảm nhận cái chân thạch cao này một chút không?.." Tôi giờ giờ chân phải lên, ý bảo anh ta chạm vào xem

"Không mời tôi vào sao?" Anh ta nãy giờ vẫn đứng ở cửa.

"Đưa hoa quả trước đã." Tôi cười cực kỳ khách khí.

Anh cúi đầu nhìn giỏ hoa quả trong tay một chút, sau đó đưa cho tôi.

"Trà, cà phê, Coca hay là nước trái cây? Hôm nay anh không phải đi làm sao?"

Anh đóng cửa lại rồi bước vào sau tôi.

"Trà. Công việc giao tiếp vẫn chưa xong, tuần sau chính thức tiền nhiệm."

"Vậy tại sao chuyển đến sớm như vậy." Tôi vừa pha trà vừa hỏi.

"Để thích ứng với cuộc sống."

Tôi bung trà lên, anh nhìn vào trong chén một chút, hỏi : "Đây là cái gì?"

"Trà sữa đó, tôi tự chế, tốt xấu gì anh cũng đến thăm tôi, không thể tùy tiện pha bằng loại trà trong nước được, muốn biểu hiện sự coi trọng của tôi với anh một chút." Tôi vẫn cười cực kỳ khách khí, bình thường kiểu đàn ông như "anh mỹ" đều rất lạnh lùng, phải uống nào là cà phê đen, trà cao cấp, để tỏ ra bọn họ rất mạnh mẽ, cho nên tôi pha trà sữa, lại còn pha cực kỳ ngọt, ai bảo anh ta nói tôi ngốc chứ

"Mẹ tôi có nói với em sao..." Anh bung lên nếm một ngụm, tiếp tục nói: "Tôi thích uống ,ngon lắm, đây là khẩu vị của tôi. Lặp lại lần nữa, em có tiếp tục nhìn tôi nữa, thì tôi cũng không cảm thấy hứng thú với em đâu."

Ánh mắt của tôi rõ ràng là biểu thị ý ghét cơ mà, vừa định mở miệng, lại có người ấn chuông cửa. Tôi nhìn đồng hồ, 11 rưỡi trưa, hôm nay quả là náo nhiệt.

"Mở cửa đi." Thấy anh ta không có tự giác, tôi nhắc nhở.

"Đây là nhà em." Sắc mặt anh không đổi, vẫn ngồi uống trà sữa

"Tôi bị gãy chân, phải nhảy từng bước từng bước ra mở cửa cho anh là vì trong nhà không có ai nữa, giờ anh đang ở trong nhà người khác thì cũng phải có chút ít tự giác chứ" Tôi nghiêm túc nhắc nhở anh

Chuông cửa tiếp tục vang.

Anh ta rốt cục cũng đứng lên mở cửa.

"Noãn, anh gọi điện thoại đến công ty em, bọn họ nói em..." Là Hắc Trạch Du.

"Thực xin lỗi, tôi đi nhầm, đã làm phiền rồi." Anh ta không hiểu vì sao mở cửa cho mình lại là một người đàn ông lạ mặt.

Kết quả là, tôi phải nhảy từng bước một ra cửa, nói với Hắc Trạch Du là anh không đi nhầm.

"Đây là Hắc Trạch Du, bạn của tôi ở cửa hàng đầu bếp. Người Nhật Bản"

"Đây là Tảo Xuyên Kỳ Chi, con trai một người bạn của mẹ em, người Nhật Bản."

Tốt lắm, đồng hương gặp đồng hương, mau hai mắt lưng tròng đi.

"Noãn, chân của em..." Hắc Trạch Du vội vàng bắt tay Tảo Xuyên một chút, rồi chuyển qua hỏi thăm tôi.

"Tai nạn xe, anh không phải đã gọi điện thoại đến công ty em sao, đúng rồi, anh gọi điện thoại tìm em có chuyện gì vậy"

"Cũng không có gì, cửa hàng đang tu sửa lại, anh liền nhân cơ hội này trở về nhà ở Nhật Bản, sau đó mua một ít quà cho em, muốn hỏi em chừng nào thì có thời gian, kết quả là..."

"Quà?" Tôi thấy trên tay anh cầm gì đó "Anh nói mấy thứ đồ ăn này hả?"

"Không phải" Anh cuống quýt lấy từ trong túi ra một gói to, là thẻ bài cầu phúc "Cái này mới đúng, đây là anh đi cầu ở miếu thần xã gần nhà."

Tôi cung kính nhận lấy, tuy tôi là người theo "Thuyết vô thần", nhưng đối với những lời chúc phúc tốt đẹp của người khác, tôi luôn luôn coi trọng [\*Chủ nghĩa vô thần hay thuyết vô thần, là một quan điểm khẳng định rằng thần thánh không tồn tại hoặc phủ nhận đức tin vào thần thánh]

"Về phần mấy thứ đồ ăn này" Anh gãi gãi đầu "Anh nghĩ chân em bị thương thì dù tự mình nấu hay ra ngoài ăn đều không tiện, nên...nên mang đến đây để cùng ăn."

Tôi cười cười: "Hắc Trạch, anh thật sự là là một người vừa dịu dàng lại vừa cẩn thận, em nghĩ bạn gái của anh sau này nhất định sẽ rất hạnh phúc, phòng bếp ở bên kia, cảm ơn."

Hắc Trạch cười cười với Tảo Xuyên, rồi vào phòng bếp.

Tôi xoay người, nhìn Tảo Xuyên bên cạnh, lâu lắm không thờ, tôi quên luôn còn có một người ở đây.

"Anh ta là ai vậy?" Anh ta trầm tư một hồi hồi.

"Tôi đã nói rồi, Hắc Trạch Du, một người bạn ở cửa hàng. Người Nhật Bản." Tôi uống một hớp nước trái cây, trả lời anh.

"Tôi muốn biết cụ thể hơn."

"Cụ thể?" Tôi gian tà nhìn anh "Cái gì gọi là cụ thể, chiều cao, cân nặng, số đo ba vòng, sinh nhật, nhóm máu, chòm sao, gia đình, bối cảnh chính trị, diện mạo, cuộc sống, thói quen, sở thích ư?" Tôi đùa giỡn nói.

"Phải, hơn nữa có bạn gái hay chưa cũng là vấn đề quan trọng." Anh ta vừa lòng uống một ngụm trà sữa.

"Anh, anh muốn làm gì?" Hỏi cái loại vấn đề này, nhìn thế nào cũng thấy có ý đồ bất chính

"Không cần em quản, trả lời vấn đề là được rồi."

"Nhờ và người khác thì dùng thái độ tốt một chút, " Thật không lịch sự,tôi khinh bỉ

Trầm mặc một hồi.

"Xin hãy trả lời giúp tôi, phiền em cụ thể một chút, cảm ơn."

Nhìn biểu hiện cố nén giận của anh, tôi cực kỳ buồn cười .

Vậy nên tôi liền nở nụ cười.

"Tôi làm sao mà biết được, mấy chuyện này, tại sao không hỏi thẳng anh ấy."

Trầm mặc một hồi.

"Đàn ông cũng có lúc rụt rè." (Kat: khả khả, cánh mày râu nghe câu này chết cả nút!!!)

Thiếu chút nữa là phun hết Coca ra, nhưng tôi vẫn sắc khụ khụ.

"Anh... Khụ khụ... Anh... Anh muốn làm gì?" Tôi dùng hết sức mới nói được câu đó

"Chỉ cảm thấy hứng thú thôi." Anh ta tỏ vẻ nhàn nhã

Cảm thấy hứng thú...

Năm đó Giang Thần dường như cũng từng nói những lời này, kết quả...

"Ăn cơm thôi" Hắc Trạch Du đứng lúc từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy Tảo Xuyên Kỳ Chi thì ngậy ra một lúc "Ồ, anh vẫn còn ở đây à, chẳng lẽ anh muốn ở lại ăn cùng sao?"

Tảo Xuyên cư nhiên mỉm cười gật gật đầu.

Nhiệt độ xung quanh tôi chợt rơi xuống 0 độ.

Ở nhà của tôi đã phát sinh cuộc gặp gỡ bất ngờ giữa hai người Nhật Bản

Hắc Trạch Du, thực xin lỗi anh mà...

Áy náy ba giây...

Ăn cơm

Bạn đang đọc truyện *Noãn Đông* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 5

Sinh bệnh mấy ngày nay, tôi ý thức được đầy đủ sự thật của thế giới này.

Bởi vì bản chất giai cấp của một số đồng chí ở hoàn cảnh cụ thể mới bộc lộ ra.

Vài ngày trước khi nghỉ do tai nạn, An, La Lâm, Dư Mặc gần như vẫn bám trụ ở nhà tôi, nhà tôi một lần nữa lại xuất hiện quá nhiều thức ăn đến nỗi không có chỗ để, bọn họ chơi trò chơi trên máy tính của tôi, đánh mặt chược của tôi, tiêu hao tài nguyên của tôi, hàng đêm ca hát, cuộc sống hủ bại thối nát khiến tôi nghĩ đến một lần hình như bác sĩ đã nói là mấy ngày này không nên làm việc nhiều quá, ăn ngon chơi vui về muốn làm gì thì làm, linh ta linh tinh gì đó.

Chẳng qua cuộc sống như vậy rất nhàm chán, vì thế rất nhanh nhà tôi trở nên vắng ngắt, loại cảm giác này giống như thời học sinh, hai ngày trước vẫn còn chơi như điên, hai ngày sau lại lao đầu vào làm bài tập, giữa lúc buồn chán không có việc gì làm.



Một khi đã nhớ tới thời học sinh thì không thể không nghĩ tới khoảng thời gian yêu đương, vì thế tôi quyết định hồi ức một chút, nói được thì làm được, tôi nhảy dựng lên tìm cây gậy rồi chạy xuống hiệu sách dưới lầu thuê truyện tranh cùng tiểu thuyết xem.

Thuận tiện còn thuê luôn vài cái đĩa.

Thích quá đi mất.

Không buồn để ý thời gian, cứ lẩn lộn như vậy ngày này qua ngày khác, sau đó là ngày tôi phải đến bệnh viện thay thuốc, cũng là ngày tôi bắt gặp Thiệu Vũ Triết ở cầu thang.

Ngày đó tôi đang vác nửa bao tải sách về nhà, căn bản cũng đã quên đó là ngày thay thuốc, vừa đi vừa ngâm nga một bài hát, vừa nhấc đầu lên liền nhìn thấy Thiệu Vũ Triết tà tà tựa vào cửa nhà tôi, biểu tình trên mặt không thể hình dung là tốt được.

"Hi, anh đến à, đã lâu không thấy." Tôi còn không biết sống chết chào hỏi, thật lâu không gặp anh, nghe An nói hình như công ty nhận một vụ án hơi khó giải quyết, Đường Lỗi cũng mấy ngày không về nhà, ăn ở luôn tại công ty, tôi lúc ấy dùng một chút lương tâm suy nghĩ, lo lắng có nên gia nhập vào cuộc cách mạng đó hay không, nhưng rồi nghĩ lại, lấy bản tính của Đường Lỗi Đường đại thiếu mà nói, tôi mà dùng được thì đã sớm lòi tôi trở về rồi, còn nếu tôi dùng toàn bộ lương tâm mà suy nghĩ, tôi nên tiếp tục cuộc sống tư sản uể oải thối nát không tiến bộ của mình.

"Hôm nay là ngày phải đi bệnh viện, anh tới đón em." Anh thoát nhìn rất muốn phát tác, nhưng cuối cùng vẫn khoát tay nói.

"Tinh thần của anh có vẻ không tốt lắm." Tôi nhìn thấy mắt anh ảm ảm quang thâm.

"Tăng ca mà thôi." Anh nghiêng người để tôi mở cửa.

"Thấy rồi, tên Đường Lỗi kia, luôn ý mình là lớn nhất mà bóc lột sức lao động nhân viên." Tôi tức giận bất bình, bởi vì tôi chính là nhân viên điển hình trường kỳ bị áp bức.

"Không sao, công ty nhận dự án lớn, nên mới nhiều việc." Anh đem túi công văn đặt trên sô pha, tôi mới ý thức được là anh từ công ty tới thẳng đây, tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, 4 giờ rưỡi chiều.

"Trước khi tan tầm nửa tiếng anh đã xin phép." Anh nói.

"Anh lái xe tới?" Tôi hỏi.

"Đúng vậy, làm sao vậy?"

"Không vì một nhọc mà điều khiển lái lẹ khiến chú cảnh sát bắt đi sao?" Tôi đưa cho anh chén nước.

"Tốt, đừng lãng phí thời gian, mau chuẩn bị một chút rồi đi bệnh viện." Anh thật sự mệt, cho nên tôi cảm miệng.

"Anh đã bao lâu chưa ngủ rồi?" Lên xe xong tôi hỏi anh.

"Một tuần, trung bình hai tiếng rưỡi." Anh thành thật trả lời.

"Để em lái xe cho." Tôi rất sợ anh sẽ cho xe bay lên hàng rào đường quốc lộ luôn.

"Tin tưởng anh." Anh tuy rằng vẻ mặt mệt mỏi, nhưng ánh mắt coi như hữu thần.

Kỳ thật tôi muốn tôi lái xe để nhân lúc đó anh có thể ngủ được một chút.

Nhưng hiển nhiên hai chúng tôi đều lo lắng tôi dùng đôi chân bó bột để đạp bộ ly hợp. (Sabj: bộ ly hợp là cái bàn đạp côn ấy, ta cũng chả biết giải thích thế nào, tóm lại là một bộ phận của ô tô)

Xe vẫn an toàn đến bệnh viện, không để tôi bị thương tích thứ hai.

Bác sĩ thay thuốc vẫn là người lần trước, tôi không khỏi da đầu tê dại một chút.

Thiệu Vũ Triết đi đăng ký, tôi ở hành lang ghé một mặt chờ anh một mặt phải đối mặt với tình cảm vừa nhen lên của vị bác sĩ ấy.

Thiệu Vũ Triết sau khi trở về đỡ tôi đi vào, tôi trong lòng run sợ ngồi xuống trước mặt ông bác sĩ kia.

"Ha ha, lại thấy mặt, xem ra cô rất cẩn thận." Vì sao tôi luôn cảm thấy, hai tiếng ha ha kia ngữ điệu là lạ.

"Đúng vậy, tôi rất chú ý, không có đụng chạm vào." Tôi thành thật báo cáo.

"Không, tôi nói, cô đang béo ra, ha ha." Ông ta hiện tại mới bắt đầu xem chân tôi.

Tôi lập tức tròn mắt lên, không cười nữa.

"Ồi chào nha nha, không tốt, không cố định tốt, xương cốt sai vị trí hết cả rồi." ông ta đột nhiên sợ hãi nói.

"Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy." Tôi so với ông ta còn sợ hãi hơn.

"Cô có dùng sức đập cái gì hay không, ví dụ như chân người khác, bộ ly hợp ô tô, cái đuôi động vật chẳng hạn." sắc mặt ông ta ngưng trọng, tựa hồ vấn đề rất nghiêm trọng.

"Để tôi, suy nghĩ một chút." Tôi vội vàng giải thích.

"Xương cốt sai vị trí rất phiền toái, phải làm gãy một lần nữa rồi bó lại, cho nó đúng vị trí, rất thống khổ." Về mặt của ông ta cũng rất thống khổ, cứ như ông ta mới là người bị gãy xương ý.

Nhưng hãy tin tưởng tôi đi, đáng về của tôi nhất định thống khổ hơn ông ta.

"Bác sĩ..." Giọng nói của tôi bắt đầu run run.

"Ha ha, dọa thôi, trước kia tôi đã nói tôi là diễn viên kịch mà, tuyệt không?" Ông ta bắt đầu đắc ý cười.

Mặt của tôi bắt đầu chuyển sang màu xanh.

"Bác sĩ, ông coi bệnh nhân là cái gì, thích diễn trò như vậy thì làm bác sĩ làm gì hả?" Tôi tức giận, dám đùa giỡn tôi hai lần.

... Muốn đùa tôi sao, nhìn thầy bác sĩ cúi đầu, tôi có chút lo lắng còn chưa đùa đủ.

"Vốn chuyện thương tâm gì đó đừng vội nói, nhưng cô đã thành tâm thành ý hỏi, tôi sẽ nói cho cô."

"Tôi không có hỏi, vừa rồi sử dụng câu trần thuật, kết thúc là dấu chấm tròn." Tôi lập tức phủ nhận.

"Tôi thương tâm, lúc đổi thuốc nhất định sẽ lỡ tay, nếu đau, cô phải cố chịu đấy." Ông ta bắt đầu gõ thạch cao trên đùi tôi, về mặt vô tội.

"Nói đi nói đi, tôi thích nghe." Vì sao tôi xui xẻo như vậy, gặp phải bác sĩ thế này, lại những hai lần.

"Cô thật sự là thú vị như tôi nghĩ, cũng không uống tôi đổi chuyên môn chờ cô đến."

Cái gì... Ông ta nói cái gì...

Rất cục thay xong, tôi một bên thề quyết không bước chân vào bệnh viện này nữa, một bên nghĩ Thiệu Vũ Triết chạy đi đâu.

"Anh ta ngủ trên sofa văn phòng tôi, lúc thay thuốc cho cô tôi bảo y tá đưa anh ta đến phòng tôi nghỉ ngơi một chút." Khó được bác sĩ tốt bụng một lần, nói thẳng cho tôi biết.

"Tôi vì sao không biết?" Khi thay thuốc không phải ông ta vẫn luôn ngồi đối diện tôi sao, vì sao không thấy ông ta đi ra, chẳng lẽ là dùng siêu năng lực, tôi hồ nghi nhìn ông ta.

"Bởi vì cô không tin tưởng y thuật của tôi."

Oan uổng quá, tôi đâu có lo lắng y thuật của anh, tôi rõ ràng là lo lắng nhân phẩm của ông đó.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chẳng lẽ tôi tri độn, không, là chuyên tâm quá mức mới đúng, như vậy nếu ông bảo y tá cho tôi một cây gậy, tôi không cũng không biết sao.

Càng nghĩ càng tức giận.

"Kỳ thật là khi anh ta đặt cô xuống ghế ngoài cửa, tôi dùng ánh mắt nghề nghiệp thì thấy sắc mặt anh ta rất kém, tựa hồ một chết đi, liền bảo với y tá chờ khi anh ta trở về thì đưa tới văn phòng tôi nghỉ ngơi, bị lừa đi, có phải hay không đã nghĩ rằng tôi có siêu năng lực, ha ha."

Không cần ánh mắt nghề nghiệp cũng biết anh ấy một chết đi mà.

Hơn nữa ông ta lại đùa giỡn tôi, nổi giận.

"Văn phòng bác sĩ ở đâu?." Tôi tuyệt không khách khí.

"Hành lang cuối quẹo trái phòng thứ ba." Ông ta nhìn tôi nhảy lò cò cũng không thêm giúp.

Khi tìm được văn phòng, tôi ngẩng đầu theo thói quen, viện trưởng Thất.

Oán hận ông ta.

Thiệu Vũ Triết phải dựa vào sofa ngủ, anh thật sự rất mệt, tôi không khỏi nhủ thầm.

Đường Lỗi chết tiệt...

Di động vang lên, đương nhiên không phải của tôi, Thiệu Vũ Triết lặng lẽ hạ ánh mắt, tôi lấy điện thoại từ trong túi của anh ra, anh lại nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Chưa tiếp điện thoại, Đường Lỗi.

Lại vang lên, lúc này tôi không hề nghĩ ngợi liền nhận .

"Xin chào ngài, người ngài gọi đã tắt máy." Tôi nắm cổ họng nói, để làm dễ tin hơn, tôi còn nói lại bằng tiếng Anh.

"Noãn, đừng náo loạn, đưa điện thoại cho Thiệu Vũ Triết mau." Giọng Đường Lỗi trấn định truyền đến.

"Đường tổng, nô dịch cũng có giới hạn thôi chứ." Tôi có điểm tức giận .

"Noãn, công ty mới nhận một dự án rất quan trọng, không vội không được."

"Điều này rất quá đáng, anh không sợ anh ấy ngủ không đủ rồi đưa ra quyết định sai sao."

"Anh ta cam đoan với anh, anh ta sẽ gánh vác hết thảy trách nhiệm." Giọng Đường Lỗi không có chút lo lắng, đó là phong cách làm việc chung của Đường Lỗi.

"Buồn cười, anh áp bức sức lao động anh ấy, còn muốn anh ấy cam đoan gánh vác trách nhiệm." Ăn khóp gì thế.

Bên kia trầm mặc một chút.

"Noãn, Thiệu Vũ Triết không nói cho em sao, anh ấy muốn cho em nghỉ ngơi nhiều, cho nên phần công tác của em giao cho người khác rồi."

Tôi ngây dại, xoay người nhìn khuôn mặt đang ngủ say.

Sau đó không chút do dự cắt đứt điện thoại của Đường Lỗi.

Thiệu Vũ Triết thật sự là người tốt.

Nhưng tôi có chút cảm động.

"Muốn đánh thức anh ta sao, nếu cô không làm được thì tôi làm cho." Sau lưng một giọng nói vang lên, tôi quay đầu thấy bác sĩ đã bị tôi cho vào quên lãng, không, nên gọi là viện trưởng.

"Không phải giống như giết người diệt khẩu chứ." Tôi trừng mắt nhìn ông ta.

"Dáng vẻ ngủ rất ngon, làm cho người ta không đành lòng gọi dậy, anh ta mệt thành như vậy, với con mắt nghề nghiệp của tôi cho rằng, anh ta mà thiếu ngủ nữa nhất định sẽ sinh bệnh." Viện trưởng nhỏ giọng nói với tôi.

"Tôi cũng muốn anh ấy ngủ nhiều, nhưng không có cách, anh ấy phải làm việc." Đường Lỗi dù sao cũng là ông chủ, hơn nữa tôi không muốn Thiệu Vũ Triết làm sai công việc. Suy nghĩ một chút, để viện trưởng gọi anh đi, nếu mà có tức giận khi dậy, thì tôi cũng trốn được.

"Cô có thể đi taxi về mà."

"Là anh ấy có việc chứ không phải tôi có việc." Âm lượng giọng tôi cao quãng tám, tôi thật muốn cái mặt mập như bánh bao của ông ta đánh thành bột mì.

"Đồng, em thay thuốc xong rồi à? " Thiệu Vũ Triết mơ mơ màng màng mở mắt ra, sau đó đem mặt chôn ở trong tay, dụi dụi mắt làm cho chính mình tỉnh táo lại, "Chúng ta đi thôi."

Tôi trợn mắt há hốc mồm, dáng vẻ viện trưởng kiểu như người đánh thức anh ta là cô, không liên quan đến tôi.

Tôi tiếp tục thề không bao giờ nữa đến bệnh viện này nữa.

Thiệu Vũ Triết là người phụ trách nhiệm, cho nên anh mệt nhọc nhưng vẫn đưa tôi về nhà an toàn, vốn tính lưu anh lại ăn cơm, nhưng tôi biết tiếp theo chắc anh sẽ về công ty , vì thế thuyết phục anh ít nhất hãy ở lại nghỉ ngơi một chút.

Còn tự mình pha cho anh một ly trà an thần.

Đem chén trà không đặt lên bàn, Thiệu Vũ Triết vẫn mở túi văn kiện ra, chuẩn bị tiếp tục gia nhập cách mạng, tôi thờ dài nhìn anh ra khỏi cửa, sau đó bắt đầu gọi điện thoại cho Đường Lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Noãn Đông* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 6

Ngày hôm sau lại nhìn thấy Thiệu Vũ Triết khi tôi đang ở dưới lầu công ty chờ thang máy.

"Chào buổi sáng." Tôi cười chào hỏi, thực vừa lòng khi tâm trạng anh thoát nhìn so với ngày hôm qua tốt hơn.

"Đông, sao em lại ở trong này." Anh hiển nhiên thật kinh ngạc.

"Em đi làm." Ngữ khí của tôi thật hiển nhiên.

"Nhưng mà kì nghỉ của em không phải còn chưa chấm dứt sao."

"Em nhiệt tình yêu thương tổ quốc, không thể chờ để hiển sức vào công ty tư hóa." Tôi rất thành ý nói.

"Đông..." Anh tuôn ra âm cuối, thờ dài hai cái.

"Thang máy đến." Tôi lắc mình một cái, nhảy nhót chui vào thang máy.

Thật ra phương pháp này thật không sáng suốt, bởi vì đồng chí Thiệu Vũ Triết là cấp trên của tôi, cho nên anh cùng tôi chờ là thang máy cùng tầng, vì thế anh đi vào là đương nhiên.

"Ngày hôm qua Đường tổng gọi điện thoại cho anh nói chuyện công tác đã không còn vấn đề, cho nên anh cùng em sau khi thay băng là có thể trực tiếp về nhà nghỉ ngơi." Anh không truy vấn, mà là thay đổi đề tài nói.

"Tốt lắm a, ngày hôm qua thấy tâm trạng của anh giống như bị một đám voi giẫm qua, hiện tại tốt hơn nhiều." Tôi cười vỗ vỗ bờ vai anh, đương nhiên hiểu được phương pháp quanh co của anh.

Thang máy ngừng một chút, vài người đi lên, tôi theo thói quen định hướng góc sáng sửa lui, Thiệu Vũ Triết sợ chân tôi bị đụng liền đến che ở phía trước tôi, do đó tư thế của chúng tôi giống như là tôi bị anh ép đến góc thang máy.

"Di động của anh có một cuộc gọi mà hình như anh không tiếp mà nghe máy, khi anh ngủ ở bệnh viện, là Đường tổng gọi tới." Anh tựa hồ cũng phát hiện tư thế đang tội hơn, cười cười nhìn tôi nói.

"Hóa ra anh mộng du." Tôi tiếp tục giả ngu.

"Đông..." Lại ngân lên âm cuối, lắc đầu.

"Được rồi, thật ra em chỉ là gọi điện thoại cho Đường Lỗi, hỏi han tiến độ công tác một chút, sau đó làm xong những gì còn lại thôi." Lại ha hả qua loa nhưng không có ý tứ gì, tôi nhẹ nhàng băng quơ nói.

Tuy rằng nội dung một câu này phản ánh lên sự thật, chính là tôi ở máy tính tiền ngồi mười bốn giờ.

Anh không nói chuyện, chỉ là nhìn chăm chăm vào tôi.

Lần đầu tiên phát hiện mắt anh màu nâu nhạt, tựa như nước sông sạch sẽ, trong suốt thấy đáy.

Tôi không thể dời mắt, cứ như vậy ngửa đầu, cùng anh bốn mắt nhìn nhau.

Thang máy đột nhiên 'đình' một chút, tôi nghiêng đầu xem, đến.

Người trong thang máy tiêu sái đi ra, tựa như ai cũng không chú ý tới chúng tôi.

Anh vẫn duy trì tư thế như cũ không động đậy, trong mắt có điểm gì đó sâu sắc hơn.

Tôi cũng chỉ tiếp tục ngửa đầu nhìn anh.

"Đi thôi." Thiệu Vũ Triết vò vò tóc tôi, nói.

Tôi đột nhiên phát hiện tim mình đập thật nhanh.

Bởi vì vừa rồi tôi mơ hồ nghĩ đến anh muốn hôn tôi.

Bị ý nghĩ của chính mình làm hoảng sợ, cứ thế một buổi sáng đều trong tình trạng nặng nề, tuy rằng tôi thường trong lời nói tôi đối với Thiệu Vũ Triết có chút lòng thành linh tinh, nhưng mà chân chính ở khi phải đối mặt, lại cảm thấy không biết làm sao.

Thói quen sống của một người, mặc dù đôi khi cũng sẽ có điều chờ mong, bản thân tự tại đã quen tản mạn, quen tự do, nếu bắt đầu có điều vướng bận, bắt đầu tiếp nhận một người vào cuộc sống của mình, ta sẽ cảm thấy xa lạ.

Thiệu Vũ Triết, Thiệu Vũ Triết...

"Rốt cuộc em có đang nghe tôi nói chuyện hay không." Thanh âm của Đường Lỗi đột nhiên tràn vào, thỉnh thoảng xảy ra chênh lệch khiến ta có điểm phản ứng hơi quá.

"Em có, em có, anh không phải khen tôi công tác hôm qua làm vừa nhanh vừa tốt." Khuôn mặt tôi tươi cười, lúc này mới nhớ tới Đường Lỗi còn ở văn phòng tôi, anh bởi vì lo lắng tôi cử động không tiện, liền hạ mình đến văn phòng tôi.

Đường Lỗi bắt đầu đi thờ dài.

"Noãn, anh nói với em hoạt động nhân viên hằng năm, định thứ Bảy tuần sau, mọi người đề nghị tổ chức vũ hội, anh đang hỏi em có đề nghị gì không."

"Anh hỏi đề nghị của em?" tôi cười gượng hai tiếng, nhắc chân, "Anh xem em cái dạng này, không bằng mở đại hội thể dục thể thao cho người tàn tật."

"Noãn, anh chính là biết em đang như vậy, cảm thấy mở vũ hội đối với em không công bằng, mới hỏi đề nghị của em, em nghiêm túc một chút được không."

"Vì sao lần này tổ chức vũ hội thanh lịch vậy." Lúc trước đều là một đồng người tập trung lại một chỗ, giẫm chân người khác, lại bị người khác đạp lại, sau đó hai bên gào lên rồi quay về.

Tôi là nói, mấy năm rồi đều là du lịch.

"Sao anh lại nghe của giọng điệu của em thật giống công ty chúng ta dung tục như nhau." Đường Lỗi dùng ưu thế chiều cao 182 của anh, nghiêng xuống dưới nhìn tôi.

Không đợi tôi mở miệng biểu hiện lòng thành, anh khoát tay áo, "Quên đi, không chấp nhận với em, thật ra đề nghị này là Đỗ tiểu thư thay mặt Hàn thị đề nghị, phía bên Hàn thị dường như có ý muốn tạo quan hệ hữu nghị cùng chúng ta, anh cảm thấy không tồi, dù sao Hàn thị là đối tác hợp tác dài hạn. Ban đầu vốn là tham dự tự nguyện, nhưng em là người phụ trách chính trong kế hoạch hợp tác với Hàn thị, cho nên, nhất định phải tham gia."

"Này, anh có thể cảm thấy hay không em như vậy tham dự vũ hội, quá khó nhìn."

"Không sao, che phủ một chút nhìn vừa phải rồi xuất hiện, anh nghĩ mọi người đều hiểu, em chỉ cần lúc bắt đầu, cùng bên Hàn thị chào hỏi, đến lúc đó tìm cái góc nán lại có lẽ không ai chú ý tới em đâu."

Tôi dùng sức lườm anh một cái, "Cái gì anh cũng nói, em còn nói gì nữa, đến lúc đó nhiều thức ăn ngon, không đến nỗi em nhàn không có chuyện gì làm."

Tiến bước ông chủ lớn, tôi nằm bò trên bàn tiếp tục ngẩn người, thật ra tôi chưa từng khiêu vũ, trong trí nhớ hiện tại chỉ có ký ức về một vài cuộc thi ứng đáp, hiện tại đã sớm quên tuốt.

Đúng rồi, nếu là cùng Hàn thị quan hệ hữu nghị, như vậy người phụ trách chính Thiệu Vũ Triết ắt hẳn cũng phải tham gia, vậy, bạn nhảy của anh sẽ là ai.

Đỗ Tinh Tuyết.

Trong đầu xoẹt ra một cái tên, chính là loại hình mỹ nữ xinh đẹp, khôn khéo giỏi giang.

Cảm giác Thiệu Vũ Triết hẳn là sẽ thích dạng phụ nữ này, ôn nhu nhu thuận, thiện lương sẵn sàng, bộ dạng khéo léo là lướt, nói chuyện mặt còn có thể đỏ...

Tưởng tượng một chút chính mình bộ dáng kia, nổi một thân da gà.

Bởi vì tối hôm qua một buổi không ngủ, hiện tại đầu óc như đi vào cõi thần tiên, trọng yếu hơn là tư thế nằm bò trên bàn này khiến tôi nghĩ đến thời gian bắt đầu học bài lúc còn đi học ngủ ngon, vì thế, ta liền không chút do dự chìm vào giấc ngủ.

Người được từng trận mùi hương khiến người ta chảy nước miếng, tôi mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy mặt Thiệu Vũ Triết cười cười.

"Tĩnh, đến ăn cơm đi, anh mua cơm trưa."

Tôi theo bản năng sờ sờ miệng, nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo, không có chảy nước miếng.

Thiệu Vũ Triết tựa hồ biết tôi nghĩ gì, phì một tiếng nở nụ cười.

"Đúng rồi, anh buổi sáng đi ngang qua thì nhìn thấy em đang ngủ..." anh cố ý nói không hết.

Đi làm mà ngủ, tội danh thật nghiêm trọng, lòng tôi yếu ớt nhìn "Người lãnh đạo trực tiếp" của tôi.

"Thật bất cần, rõ ràng không đóng cửa, cho nên anh thuận tiện giúp em đóng lại," anh chớp chớp mắt tiến lại gần, "Anh ở đối diện giúp em canh chừng, không thành vấn đề, bây giờ ăn cơm đi."

Về mặt của anh cực kỳ giống bộ dạng sau mỗi lần cháu tôi vùng trộm làm trò đùa tình quái gì đó.

Thật khó nhìn thấy biểu tình trẻ con như vậy của anh, tôi có chút không thích ứng, nhìn quanh bốn phía một chút, ý thức được tôi nằm dài trên bàn công tác của mình ngủ một buổi sáng, mà người lãnh đạo trực tiếp của tôi đứng trước mặt, chẳng những đặc biệt canh chừng cho tôi mà còn đưa cả cơm trưa.

Không thật lắm...

Lúc Thiệu Vũ Triết nói vũ hội thứ Bảy không thể đến tiếp tôi, tôi nghĩ tôi đại khái đã đoán đúng rồi.

Tuy nhiên anh nói anh có nhờ Đường Lỗi đưa tôi đến, vốn là không cần phải như vậy, tôi không thể nào khiêu vũ, cũng sẽ không có bạn trai đi cùng, tự mình đón taxi đến là được rồi, tuy nhiên, nếu Kỳ An không có ý kiến tôi cũng lười phản đối.

Khi Thiệu Vũ Triết cùng Đỗ Tĩnh Tuyết long lanh thu hoạch, tôi đang ở khắp các ngõ ngách, ăn đồ ăn Đường Lỗi dâng lên.

Đường Lỗi sớm đem tôi lại đây sau đó đi tiếp nữ nhân vật chính của anh, tôi thật giống lão Phật gia buộc anh cầm một đồng đồ này vật nọ mới chuẩn anh được thành thoi.

Mặc dù có chuẩn bị tư tưởng tình cảm, nhưng khi nhìn thấy anh cùng Đỗ Tĩnh Tuyết đồng thời xuất hiện, trong lòng vẫn là lạ, khách quan mà nói bọn họ thoát nhìn thật sự rất xứng đôi, quả nhiên là tuần nam cùng mỹ nữ đứng chung một chỗ hội thật hài hòa.

Đỗ Tĩnh Tuyết một thân lễ phục màu đen dài hờ vai, thành thực quyến rũ không nói nên lời, nhẹ nhàng dựa vào bên cánh tay Thiệu Vũ Triết, khuôn mặt lộ vẻ mỉm cười trang nhã, thật phi thường hấp dẫn ánh mắt người khác, mà Thiệu Vũ Triết...

Căn cứ vào quan điểm tình cảm của tôi thật không khách quan, không thể hình dung.

Những cấp cao phía bên kia đã đến, tôi đang chuẩn bị đứng lên tiếp kiến một chút, tiếp đó ở cửa là một thân ảnh nóng bỏng hại tôi động tác đứng lên ngừng một nửa.

Kỳ... Kỳ... Kỳ An.

Thật là phi thường, gọi cảm...

Bộ váy có làn ren vòng qua cổ, phía sau làn vải trễ xuống lộ ra khoảng lưng dài trang nhã, trong lúc bước đi, chân của cô ấy...

Lúc xoay người, lưng cô ấy...

Nhìn sắc mặt Đường Lỗi giống như sắp bùng nổ.

Tôi luôn không thích lắm loại trường hợp quan hệ ích lợi lẫn lộn này, tiếp đón xong, tôi lấy cớ nói chân đau không tiện đứng, vì thế sau khi kính hai chén rượu lại lùi về cái góc vừa rồi kia, sau đó Kỳ An khoác áo vest của Đường Lỗi, đi tới cạnh tôi với vẻ mặt quyến rũ, ngồi xuống bên cạnh tôi.

Sau đó bung một chén rượu đặt ở bên môi, dùng cái loại ánh mắt thật xinh đẹp này nhìn tôi.

"Cậu nhìn mình cái kiểu gì thế." Bị cô ấy nhìn cả người nổi da gà, rốt cục tôi dùng tiếng nói run run mở miệng.

"Thế nào, có hay không một lần nữa yêu mến mình."

Một câu nói khiến trận địa nổi da gà của tôi mở rộng, rốt cục lan đến trên mặt.

"Làm ơn, cậu làm như viết ngôn tình tiểu thuyết a, tác phong cậu thật hào phóng, cậu như vậy sẽ dọa đến người khác nha."

Dùng khoe mắt liếc nhìn thân ảnh phiêu phiêu của tiểu bằng hữu Đường Lỗi cách đó không xa, quả nhiên tiếp nhận tia ánh mắt sáng quắc.

"Cậu không biết là, cách ăn vận này của mình, cũng có thể thực mê người sao."

Tôi nghiêng mắt nhìn cô ấy, thật ra cô ăn vận như vậy, xinh đẹp mà không tầm thường, thật sự mê người, nhưng nếu bạn cùng cô ấy có thời gian quen biết như tôi cùng cô ấy lâu như vậy, cách ăn vận này, cũng chỉ có thể hình dung là đột phát bệnh thần kinh.

Tôi xin thanh minh lời này cũng không phải là tôi nói, là chính cô nàng đại tiểu thư này hùng hồn tuyên bố sau này.

Cô ấy không có khả năng nhanh như vậy đã quên đi tình cảm của mình, như vậy, chẳng lẽ là...

"Đường Lỗi anh ấy... Tình cảm hai người có vấn đề à."

... Điều này có tính chất còn hơn cả đột phát bệnh thần kinh nặng.

Cho nên hai chúng ta rất ấn ý duy trì nét cười trầm mặc.

"Thật ra cũng không có gì." Khoác chặt áo khoác của Đường Lỗi, Kỷ An trở lại về mặt tôi thường thấy, nói:

"Cậu có biết, công ty gần đây bề bộn nhiều việc, anh ấy cũng không đi ngủ, tinh thần không tốt lắm."

Có liên hệ gì, tôi khó hiểu nhìn cô ấy.

"Cho nên mình kích thích anh ấy một chút, cậu xem, tinh thần anh ấy phải hay không tốt lên rất nhiều."

Cô cười thật đúng lý hợp tình, chăm chú nhìn Đường Lỗi, quả nhiên, đôi mắt đen sáng quắc lên có thể nhìn thấy ngọn lửa nhỏ.

"Gặp được cậu, số Đường Lỗi thật tốt." Tôi liếc mắt nhìn cô một cái.

"Mình cũng cảm thấy như vậy." Về mặt cười như cô gái nhỏ, thật sự là, thật sự là, thật sự là rất ghê tởm.

"Đúng rồi, Đường Lỗi làm sao cho phép cậu mặc như thế này đến." Anh ta không phải về nhà đón cô ấy sao, nếu tôi là Đường Lỗi, không đổi thì tuyệt đối không cho cô ra khỏi cửa.

"Mình tự lái xe đến, ở dưới lầu gặp anh ấy, muốn nói gì cũng không kịp rồi." Kỷ An mân ly rượu, sau đó giống như nhớ đến cái gì, đột nhiên cười thật tà ác.

"Làm... Làm sao."

"Anh ấy từ lúc ra ngoài đến trở về chỉ một chút thời gian, khoảng cách lại khá xa không thể quay xe về, rõ ràng như vậy, cậu đều không chú ý đến, mình nói này Noãn, lực chú ý của cậu đặt ở đâu vậy."

Cái gì gọi là bản tính, cái cô Kỷ An này, mỗi lần nghe được chuyện bất quải, liền như cái rada nhỏ nhạy bén.

Tôi... Tôi... Tôi có quyền bảo trì trầm mặc.

"Lễ phục màu đen dài hở vai nha, Đồ tiểu thư rất có khí phách, hợp với bộ lễ phục này, rất có lực dụ hoặc, tuy rằng so với mình kém xa." Nhìn thân ảnh quần quít lấy Thiệu Vũ Triết kia, ngữ điệu Kỷ An tăng lên.

"Mình vốn là người không quá nổi bật." Không thể khiến cô ấy quá đắc ý, đầu tôi lệch sang một bên, nhìn thấy Đường Lỗi đi tới hướng này.

"Tiểu thư nỡ lệ, tôi có hân hạnh mời em một điệu nhảy không." Anh tao nhã hướng An vươn tay phải, hơi khom người, làm một cái tư thế "xin mời".

Kỷ An ảm tình lại gọi tình nhìn anh, mỉm cười đưa tay cô ra.

Tôi thì buồn nôn làm dạng vẫy tay khiến Đường Lỗi mau mau đưa cô ấy đi.

Rốt cục thanh tĩnh. Tôi uống thức uống, ánh mắt tự chủ tìm kiếm thân ảnh kia.

Hắn là nói... bóng dáng người ấy...

Thật đúng là tôi không có chuyện gì, tất cả mọi người đều khiêu vũ, tôi lại một mình ở trong góc...

Không được, cảnh tượng được miêu tả này có phản thể lương.

Cho nên tôi dứt khoát quyết định, lánh mặt.

Tuy rằng trước đó, Thiệu Vũ Triết có nói qua anh sẽ nhanh chóng thừa dịp voi bắt rồi đưa tôi về, đặc biệt dặn dò tôi chờ anh, tuy nhiên nhìn bộ dáng rạng rỡ của anh, không chắc là anh có thể đưa tôi về, ngay cả cái gọi là voi bắt cũng khó mà thành hiện thực.

Trước tiên nói cho rõ chút, lý trí bình tĩnh như tôi tại giờ phút này sẽ không trình diễn cái viễn cảnh truyền thống của dạ tiệc sau khi có người say men.

Cho nên không cần hiểu lắm tôi đang trong cảm xúc ảm ỉ gì, tôi thật sự chỉ là rất nhàm chán.

Hạ quyết tâm đang định nhấc chân, có người liền trước mặt tôi ngồi xuống.

Là Đỗ Tình Tuyết.

"A, Đỗ tiểu thư không phải đang khiêu vũ sao." Tôi thực khách khí nói.

Cô ta không trả lời, nhìn chăm chăm tôi một hồi.

"Thiệu Vũ Triết bị đồng nghiệp kêu đi mời rượu ." Hơn nửa ngày cô đột nhiên mở miệng.

"À..." Tôi thật không biết nên nói gì.

"Tôi có vấn đề muốn hỏi cô."

"Cái gì?"

"Tôi muốn hỏi cô, cô và Thiệu Vũ Triết là quan hệ gì." Giọng điệu của cô ấy rất lãnh đạm.

"Tôi là cấp dưới anh ấy, còn là bạn học thời trung học." Tôi đương nhiên biết cô vì sao muốn hỏi vậy, cho nên trực tiếp trả lời.

"Không có gì khác?" Cô hoài nghi nhìn tôi.

Tôi phát hiện cô ấy thật sự thực thích hợp diễn chương trình tám giờ, hoàn toàn giống trong lời kịch, hại tôi còn phải nói chuyện với cô ấy.

"Đỗ tiểu thư cô muốn nghe cái gì."

Cô trầm mặc một chút, phỏng chừng đánh giá độ tin tưởng của tôi.

"Tôi không phải loại người thích lãng phí thời gian ở một sự kiện, bình thường tôi có mục tiêu, sẽ toàn lực ứng phó, trong thời gian ngắn nhất thực hiện nó."

Tôi gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, bằng không tôi cũng sẽ không dùng từ "cô gái xinh đẹp, khôn khéo giỏi giang" như vậy để hình dung cô.

Tôi thì trái lại, vừa lười biếng vừa thích kì kèo.

"Phương diện tình cảm, tôi có phần gìn giữ." Cô liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi vội vàng biểu hiện vạn phần chân thành.

"Lần đầu tiên tôi đưa anh ấy về xem phim, ám chỉ anh ấy mời tôi, kết quả anh lại hẹn cô, lần thứ hai tôi lừa anh nói đã đánh mất văn kiện, chẳng qua muốn có thêm vài cơ hội ở chung, không nghĩ đến anh ấy còn giống trống khua chiêng gọi cô đến cùng" Cô dùng một chút, liếc mắt nhìn chân của tôi một cái, nói tiếp, "Kết quả anh ấy lại ở trước giường cô chăm sóc một ngày."

Là trước giường bệnh, nói chuyện nhất định phải đầy đủ, bằng không sẽ sinh ra hình ảnh hoàn toàn bất đồng.

Đợi chút, cô ấy nói là muốn có nhiều cơ hội ở chung cùng Thiệu Vũ Triết, nhưng thành ra kết quả trực tiếp như bây giờ của tôi.

Tôi phải hay không là người làm cô phát tức.

"Lần này đề nghị tổ chức vũ hội cũng do nguyên nhân này, nhưng mà tôi nghĩ, nếu không phải cô bị thương ở chân, anh ấy nhất định sẽ yêu cầu cô làm bạn nhảy."

Đó là đương nhiên, tôi cùng anh quen thuộc như vậy.

"Vì sao cô không nói lời nào."

Cô ấy nói như vậy tôi mới ý thức được hình như đều là em nói liên tục.

"Không, chủ yếu là nội tâm tôi hoạt động dường như phong phú." Tôi thành thực giải thích.

Cô dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái liếc mắt nhìn tôi, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Động tác này tôi rất quen thuộc, Đường Lỗi thường làm, anh nói là không biết nói gì đành thăm hỏi ý kiến của trời xanh, tỏ vẻ con người của tôi rất khó khai thông.

"Cô đã hiểu ý của tôi chưa?" Cô nói.



"Tôi hiểu được, cô là khiến tôi cùng anh ấy phân rõ giới hạn, không muốn cùng cô đoạt anh ấy, đúng không." Này cũng không khó lý giải, không uống tôi xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình như vậy.

Nói tiếp nữa chỉ sợ cô ấy muốn khai triển lời nói ra như là trai tài gái sắc linh tinh.

Cô vừa lòng nhếch lên khoe miệng.

Tôi thật sự suy nghĩ một chút, tận lực khiến lời nói của mình nghe qua chẳng phải văn nghệ hề hề.

"Lần đầu tiên xem phim là anh ấy mời tôi, lần thứ hai đưa văn kiện, là anh ấy gọi tôi, nếu tôi không bị thương, bạn nhảy cũng là anh ấy mời tôi, cô có hay không cảm thấy oán trách tôi kỳ là rất vô tội."

Ngữ khí của tôi thật thành khẩn, ngay cả chính bản thân tôi cũng bị xúc động.

"Thật ra từ ngày tôi quen biết anh ấy, anh quả thật là một người rất tốt, ở nhà đến tôi đều hoài nghi anh thật ra là chòm sao cự giải, đối với ai cũng cười một bộ dạng như 'bạn rất quan trọng', nhất là loại người như tôi, trước kia quen biết còn vui vẻ như bạn bè tốt, tự nhiên liền chiếu cố lẫn nhau một chút."

Tôi uống miếng nước nhuận nhuận cổ họng, Đỗ Tình Tuyết thay đổi nét lãnh đạm vừa rồi, còn thật sự lắng nghe.

"Hơn nữa anh vừa mới bị điều đến nơi này, không quen biết ai, đột nhiên nhìn thấy người quen, hết như tìm được tổ chức... Thân thiết, cho nên anh ấy đối với tôi vậy như vậy cũng là bình thường, tổng hợp lại, thứ nhất, cô oán hận tôi là không đúng, thứ hai, cô muốn giống như lần đầu tiên với lần thứ hai, căn bản là phí công. Cho nên cô càng phải thẳng thắn một chút, không nên có điều giấu giếm, là được."

Đợi chút, tôi nói làm chi, tôi tự nhiên chỉ người khác theo đuổi Thiệu Vũ Triết, không đúng, tôi ngay từ đầu không phải muốn nói như vậy.

Nhưng là, có lẽ là do trong lòng mình thật ra là nghĩ vậy, cho nên mới nói ra, cái đó thật ra đều là nói cho chính mình nghe.

Hồi tưởng lại, gặp mặt nhau mấy ngày nay, anh thật sự thường làm cho trái tim bản thân mình đập nhanh, cái loại này khiến người ta hiểu lầm, trước kia cũng vậy, rõ ràng là kiểu quan tâm giữa bạn lâu năm, nhưng không cách nào tự động kiểm chế, sau đó khiến cho chính mình lại rơi vào, cuối cùng lại là một câu "Thật ra tôi vẫn xem anh như anh em của tôi..."

Quả thực là chuyện cũ tái hiện.

Dù sao cũng không phải cảnh hoa môn môn, xương cốt đã hao mòn, vạn nhất lần này không chống đỡ được thì sao bây giờ.

Thương cảm, uống miếng nước để thuận khí.

"Ý của cô là nói tôi nên chủ động." Đỗ Tình Tuyết chút suy nghĩ nói.

"Như phong cách chính mình trước giờ là tốt rồi."

Hướng em khoát tay, đột nhiên cảm thấy thật uể oải.

"Các cô đang nói gì, Đỗ tiểu thư, vừa mới nãy trợ lý Lương không phải mời cô khiêu vũ sao, như thế nào không đi."

Thanh âm Thiệu Vũ Triết đột nhiên vang lên.

"Bạn nhảy của tôi là anh, tôi đang đợi anh quay lại."

Đỗ Tình Tuyết thân nhiên cười nói, biết tính mỹ nữ, thật có cảm giác.

Đáng tiếc tôi không có tâm tình.

"Đồng, em..."

"Không có việc gì, vừa vặn anh đã trở lại, các người đi khiêu vũ đi, vừa lúc em còn muốn rời khỏi." Ý nghĩ còn chưa sắp xếp lại tốt, có gì chờ tôi suy nghĩ rồi nói sau.

"Anh đưa em về." Thiệu Vũ Triết qua đây đỡ tôi.

Lại tới nữa lại tới nữa, tôi trong lòng thở dài một hơi.

"Không sao, em gọi taxi trở về là được, hai người đi chơi đi." Tôi không tỏ ra dấu vết gì phát tay anh ra.

"Nếu như anh kiên trì thì sao." Anh đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc nhìn tôi, sau đó xoay người nhìn Đỗ Tình Tuyết, "Đỗ tiểu thư, thật ngại, vừa rồi bị bọn họ chuốc vài chén rượu, tôi có điểm hơi say, đầu có chút choáng váng, vừa lúc cũng muốn trở về."

Ngữ khí không thể cự tuyệt.

"Xin lỗi không tiếp được." Trung ra nụ cười chết người của anh, không đợi Đỗ Tinh Tuyết nói gì, đỡ tôi bước đi.

Thật là biết cách từ chối.

Dọc theo đường đi anh đều không nói lời nào, chính là dường như có chút đâm chiêu lái xe, tôi không biết nên nói gì, đành phải thuận tiện giả chết để ý từng chuyển biến trên mặt anh.

Thật vất vả đến, tôi xuống xe, đang muốn cúi đầu nói với anh hẹn gặp lại, chỉ thấy anh cũng đi xuống xe, khóa kỹ cửa xe.

"Vừa rồi quá chén, anh còn phải lái xe về nhà, em không mời anh lên uống chén trà tỉnh rượu sao." Biểu tình dữ dội lại vô hại.

"Nói giỡn, nếu anh uống rượu, vừa rồi là ai lái xe đưa chúng ta trở về." Quả thực là trợn mắt nói dối.

"Vừa rồi là vận khí tốt, ai có thể cam đoan vẫn vận khí tốt như vậy." Anh đến bên đỡ tôi, sau đó hướng đến nhà của tôi.

Lần trước tái khám thì lái xe mệt mỏi, lần này sau khi uống rượu lái xe, vẫn đang bình yên vô sự, vận khí còn chưa đủ tốt sao.

Nhưng tôi không dám nói ra, không biết có phải hay không ảo giác của tôi, sao bộ dáng của anh không bình tĩnh giống bình thường.

Dâng trà tỉnh rượu, tôi nơm nớp lo sợ ngồi xuống một bên.

"Đông.." Uống một ngụm trà, anh chậm rãi mở miệng, "Anh thật sự là một người rất tốt, ở nhà khiến cho người khác hoài nghi anh thật ra là chòm sao cự giải, đối với ai cũng cười một bộ dạng như 'bạn rất quan trọng'... Đáng vẻ như vậy sao."

"Sao?" Lời này nghe quen tai, tôi nhất thời không phản ứng kịp.

"Là do trước kia anh quen biết với em còn vui vẻ như bạn bè tốt, cho nên mới chiều cố em... Như vậy sao."

"Sao? Sao?" Đây, điều này sao có thể hỏi tôi, hẳn là phải hỏi chính anh mới đúng.

"Hơn nữa là vì anh vừa mới bị điều tới đây, không quen biết ai, đột nhiên nhìn thấy người quen, thân thiết giống như tìm được tổ chức, cho nên anh đối với em như vậy cũng là bình thường... Thật vậy sao."

Tôi đã hiểu.

"Anh nghe lén em nói chuyện với Đỗ tiểu thư." Cái này rõ ràng là lời nói vừa rồi của tôi.

"Em thật cho là như vậy sao" anh mặc kệ tôi, tiếp tục nói.

"Sao cơ, như vậy chính là như thế nào?" Nam nhân trước mặt tôi đang hí mắt thoát nhìn rất nguy hiểm thật là Thiệu Vũ Triết sao.

"Em hỏi anh như thế nào..." Anh nhìn chăm chăm vào tôi trầm mặc một chút.

"A?"

"Như vậy..." Anh đột nhiên sát lại gần, sau đó... Sau đó... Sau đó...

Sau đó tôi liền chính thức gặp lại nụ hôn đầu tiên của mình. (Kat: sao lại là "lại" nhỉ?)

Bình tĩnh lý trí như tôi, bình tĩnh lý trí như tôi, chỉ biết ngây ngốc ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Noãn Đông* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 7

Sự thật này làm tôi khó mà tin được, cho đến sáng sớm ngày hôm sau tôi ngồi đối mặt với An ở nhà hàng Nhật Bản của cô ấy, sau khi tôi nói toàn bộ sự việc ra, rõ ràng, rành mạch, một chữ không lầm, tôi vẫn cảm thấy không thể tin được chuyện này.

"Như vậy, anh ta hiện tại ở đâu." An bình tĩnh ngoài sự tưởng tượng của tôi.

"Ồ trên giường mình." Tính cách của tôi là chỉ cần người ngồi trước mặt bình tĩnh, tôi sẽ không vội vàng xao động, cho nên tôi bình tĩnh trả lời vấn đề này.

Sau đó tôi nhìn thấy một tia sáng đột nhiên lóe ra trong mắt An.

Bản tính a...

Tôi bắt đầu dĩ khinh bỉ cô ấy một chút, giải thích: "Là vì ngày hôm qua sau khi anh ấy hôn mình, cả người ngã xuống, thiếu chút nữa đem mình hù chết, hơn nửa ngày không nhúc nhích mình mới phát hiện, anh ấy đang ngủ, cho nên mình chỉ chuyển anh ấy về giường của mình mà thôi, sau đó mình ngồi gần người trên sofa, rồi ngủ quên mất, sau đó việc đầu tiên sau khi tỉnh lại là gọi cậu ra đây." Tôi vừa nói vừa liếc mắt nhìn cô ấy một cái.

"Lúc cậu ra đây anh ấy đang ngủ à?" An uống một ngụm trà, hỏi tôi.

"Đúng vậy, còn không phải Đường thiếu gia nhà cậu ban tặng hay sao, anh ấy mệt chết khiếp, lại uống rượu, hơn nữa mình lại không cẩn thận đem trà an thần làm nước tỉnh rượu cho anh ấy uống, anh ấy không ngủ như chết mới là lạ." Tôi thở dài một hơi, tiếp tục nói, "Làm mình thấy thảm thương là, trước khi ra ngoài mình vẫn không quên làm bữa sáng cho anh ấy chứ, mình xong đời."

An dùng khăn tay lau lau miệng, lau sạch chỗ trà không cẩn thận phun ra, sau đó mở miệng bằng ngữ điệu vô cùng tiếc nuối.

"Kỳ thật bọn mình đã sớm nhìn ra, sự quan tâm của anh ta đối với cậu không đơn thuần chỉ là bạn bè, chẳng qua chỉ là do cậu không tin tưởng bản thân, không dám nghĩ về phía trước, " cô ấy thở dài, bắt đầu dĩ nói, "Nhưng mà, Thiệu Vũ Triết thật đúng là có kiên nhẫn, tiến độ chậm như vậy, mình còn tưởng rằng chuyện này có thể thay đổi kết cục, chuyển đoạn, lật trang, nhưng đến ngày hôm sau, không thể hiểu nổi sao anh ta vẫn ngủ, thất vọng."

"Nói như vậy, cậu sớm đã bị Đường thiếu gia cho chuyển đoạn."

Tôi lạnh lùng nhìn cô ấy.

"Ha, ha, " cô ấy cười gượng hai tiếng, "Mình nói này Noãn, cậu muốn ăn cái gì, mình mời khách."

Nói sang chuyện khác, hừ.

Ăn một ít điểm tâm, đột nhiên nhớ tới một người lâu lắm không thấy xuất hiện.

"Đúng rồi, hình như dạo này không thấy Hắc Trạch Du." Trên cơ bản đã bị tôi cho vào quên lãng.

"Anh ta cứ như bị người khác nhập vào vậy."

An vừa dứt lời, chợt nghe thấy Hắc Trạch Du hét lớn một tiếng: "Cậu rốt cuộc muốn thế nào?"

Tôi theo tiếng nhìn lại, về hướng mà anh ta rống, quả nhiên là Tào Xuyên Kỳ Chi.

"Ha ha, may còn chưa bắt đầu buôn bán." Giọng điệu này tập mãi cũng thành thói quen.

An cười siêu cấp vô hại.

"Anh ta vào bằng cách nào?." Tôi chỉ chỉ Tào Xuyên.

"Noãn, chúng ta là người quốc gia khác, có văn hóa dân tộc khác nhau, cho nên, không cần những tay vào."

Cô ấy hí hóp mắt cười nói, còn dùng sức vỗ vỗ vai tôi.

Nữ đồng nghiệp này...

"Mình không biết có nên về hay không..." Quên đi, còn đang bắt bình chuyện bản thân, không dùng viện trợ từ quốc tế, giải quyết vấn đề của mình trước, vì thế tôi về mặt cầu xin nhìn An.

"Vì sao không quay về, đó là nhà cậu." Quả nhiên là việc không liên quan mình, đại tiểu thư thánh thoi uống trà.

"Mình không rõ vì sao anh ấy lại... Minh." Từ kia rất không thật chút nào, bị tôi tự động bỏ qua.

"Rốt cuộc có cái gì không rõ, anh ta thích cậu, điều này không phải rất rõ ràng sao." An về mặt bắt đầu dĩ liếc mắt nhìn tôi một cái.

"Anh ấy không phải đã từng cự tuyệt mình sao?."

"Làm ơn, đó là chuyện năm nào rồi, hai người nhiều năm không gặp như vậy, ai cũng đều thay đổi, đứa trẻ tình nghịch năm đó đột nhiên biến thành cô gái tóc dài bay bay, dịu dàng hiền lành, sẽ làm người ta thích rồi."

Trầm mặc, trầm mặc...

Gió lạnh thổi qua.

"An, cậu vừa rồi nói ai?" Tôi thật vất vả mở miệng, thật cẩn thận hỏi.

"Không có việc gì, coi như mình chưa nói gì đi..." Cô ấy cũng một thân nổi da gà, nhìn tôi lắc đầu quầy quậy.

"Làm sao mình có thể dối mặt anh ấy?" Chuyện này khó nhất, không khí nhất định rất xấu hổ.

Vạn nhất ngày hôm qua anh uống rượu, hôm nay cái gì cũng không nhớ rõ ...

Tôi có nên giả bộ như chưa có việc gì xảy ra hay không.

Đột nhiên cảm thấy thất vọng.

Không nên không nên, tiếp theo.

Vạn nhất anh ngày hôm qua uống rượu, căn bản sẽ không biết bản thân đang nói gì và làm gì...

Càng tệ hơn.

Tôi ngẩng đầu, đáng thương hê hê nhìn Kỳ An.

"Tất nhiên là dùng tướng mạo sẵn có mà dối mặt, chẳng lẽ cậu muốn dịch dung (đeo mặt nạ hoặc giả trang) rồi mới về sao." Cô ấy thật mạnh gõ lên đầu tôi, "Được rồi, về đi, mình muốn mở cửa buôn bán."

"Cậu không để ý đến mình nữa sao?." Chỉ vì mở cửa buôn bán, cũng không ngẫm lại mình bình thường đối với cậu tốt bao nhiêu.

"Mình thật sự không biết là có vấn đề gì, hai người lưỡng tình tương duyệt, ngày mai kết hôn cũng không có vấn đề gì." Cô ấy đặt tay lên vai tôi, lực đạo chậm rãi tăng thêm

Không còn gì để nói với người thần kinh thô này, hỏi cô ấy cũng như không, chỉ một tôi mạo hiểm đến bàn chuyện hệ trọng như vậy một cái radio bát quái.

Radio bát quái... Không phải không có tiền lệ.

Tôi gian gian nhìn cô ấy.

"Kỳ An."

"Cái gì."

"Vừa rồi cậu đánh mình rất đau." Đầu tôi.

Hơn nữa sau khi trả phần lãi cho cô ấy, tôi vẫn quyết định về nhà đi, hôm nay là Chủ nhật, lại không chỗ nào có thể đi, hơn nữa, để anh ở nhà, tôi lại trốn đi, nói thế nào cũng có điểm không phải, vẫn là lấy bất biến ứng vạn biến đi. (Câu đầy đủ: đi bất biến vạn bất biến: có nghĩa là lấy cái bất biến, không thay đổi ứng phó với cái vạn biến, thay đổi)

Lúc về nhà, Thiệu Vũ Triết đang ăn đồ ăn tôi chuẩn bị cho anh từ sáng sớm, nhìn thấy tôi vào cửa, cười cười.

"Đã về." Anh thoải mái bao nhiêu thì tôi khăn trương bấy nhiêu.

"Vâng, anh dậy rồi à, có khỏe không?" Tôi cũng trả lời anh y như bình thường.

"Rất tốt, chỉ là ngày hôm qua bị bọn Tiểu Lâm chúc mấy bình rượu, hiện tại có chút choáng váng đầu thôi." Anh bắt đầu cười cười.

Cẩn thận ngẫm lại, duyên kỳ của anh rất tốt, ngành chúng tôi mọi người đều quý anh, nhưng tôi vẫn kiên trì cho rằng anh đi với tôi là vì nhân sinh không quen, có lẽ giống như An nói, tôi chỉ là không thể tin được.

"Vậy anh nên ngủ nhiều một chút, hai ngày nay anh rất mệt mà."

"Anh kỳ thật vẫn nằm trên giường mà, " anh nháy mắt, "Lúc em đi anh nghe thấy tiếng đóng cửa, khi đó liền tỉnh, nhưng cho dù làm thế nào, cũng không ngủ lại được."

Tôi phát hiện đáng về anh nháy mắt rất trẻ con và đáng yêu.

Tôi thất bại, tôi nghĩ anh sẽ hỏi là, "Vì sao anh lại ngủ ở nhà em" "Đêm qua anh làm sao vậy" linh tinh gì đó, nhưng tại sao lại xuất hiện đoạn đối thoại không nên có ở trên kia.

Quả nhiên sự thật cùng tiểu thuyết là có chênh lệch .

"Đồng, em nấu ăn ngon lắm, có hương vị gia đình, rất ấm áp."

Xem đi, tôi đã nói khi anh ở nhà làm cho người ta hoài nghi thật ra anh thuộc chòm cự giải mới đúng, những lời nói ra đều giống với đặc điểm của chòm sao này, mà anh còn không tin.

"Cám ơn." Tôi bất đắc dĩ cười cười, anh hoàn toàn không đề cập tới chuyện tối hôm qua, tôi cũng không dám hỏi, quên đi, từ từ sẽ đến.

Không có cách, cá tính của tôi chính là vừa lười vừa vui hoan cợt xát, còn thường thường làm đà điểu, khi xấu hổ, chỉ cần đối phương không tỏ thái độ trước, tôi nhất định có thể tha liên tha.

Tôi hâm mộ An, với cá tính cô ấy, nhất định trước tiên sẽ nắm cổ áo đối phương, bày ra tư thế chị cả xã hội đen, nói, sao lại thế này, sao hôn tôi, thích tôi phải không.

Đáng vẻ kia thực hào phóng, thật đẹp.

Đáng tiếc tôi không phải cô ấy.

Cho nên tôi cúi người xuống, tiếp tục làm đà điểu.

"Đồng." Nhìn tôi ngẩn người, Thiệu Vũ Triết nhẹ nhàng kêu một tiếng tên của tôi.

"Hả? A." Tôi lấy lại tinh thần, phát hiện anh vừa rồi còn ngồi ở bên cạnh tôi, đột nhiên lại ở ngay trước mặt, mặt dựa vào rất gần, làm tôi giật cả mình, phản xạ muốn lui về phía sau.

Anh một phen giữ chặt tôi, thuận thế nâng cầm tôi lên, sau đó đặt đôi môi mềm mại xuống.

Ngày hôm qua hôn rất đột nhiên, giống như chuồn chuồn lướt nước, tôi căn bản chưa có phản ứng thì anh đã ngủ, chỉ nhớ mang máng có mùi vị của rượu.

Hôm nay hôn vẫn cũng đột nhiên như vậy, nhưng anh lại hôn thật sự lâu, lâu đến mức tôi nhận ra rằng anh đang thật sự hôn tôi, nhưng điều đó cũng không giúp tôi phản ứng được gì.

"Đồng, lần sau khi hôn môi, nhớ rõ nhắm mắt lại." Anh lại cười như mọi ngày, nhắc nhở tôi.

Mặt tôi nhất định là đỏ như quả cà chua.

"Ngày hôm qua chúng ta đang nói chuyện, ngại quá, anh quá mệt mỏi, nên ngủ mất, như vậy chúng ta hiện tại tiếp tục chuyện ngày hôm qua đi." Anh về mặt xin lỗi nói.

Cái gì, cũng không phải viết tiểu thuyết, còn muốn làm tiếp.

Lúc này đến phiên tôi không nói gì hỏi trời, báo ứng xuất hiện.

"Đồng, trước đó, những việc anh làm với em khi chúng ta gặp lại nhau, em thật sự cho rằng đó chỉ là bạn bè đối với bạn bè thôi sao?" Anh nhìn vào mắt tôi, chân thành nói.

"Tất nhiên... Chẳng lẽ không đúng?" Anh không phải vẫn luôn như thế này sao, kì thanh xuân xinh đẹp của tôi đã bị anh làm cho thâm hại.

Vẫn biết rõ anh quan tâm tôi như bạn bè, nhưng tôi vẫn ngốc nghếch đắm chìm trong đó.

Nom nóp lo sợ chạy tới thổ lộ, sau đó lại thương tâm chạy về.

Tình cảm lưu luyến của trẻ con.

Cho dù lần này anh làm gì, tôi cũng cường chế hy vọng, vẫn nói cho bản thân không cần loạn tưởng, ý nghĩ của tôi sẽ không sai.

Tôi rất vất vả mới làm cho mình có thể bảo trì bình tĩnh.

"Đương nhiên không phải, ít nhất, không chỉ có vậy." Anh thở dài, nói.

Tôi bảo trì tư thế nhìn anh, tính cách của tôi là nếu bạn không giải bày câu nói kia ra, tôi sẽ tự động tưởng tượng đủ loại nguyên nhân kết quả linh tinh.

Cho nên tôi không có tỏ thái độ gì.

"Đồng, con người luôn thay đổi, nếu anh hiện tại nói với em, anh yêu em, em có đồng ý hay không?" Anh thành khẩn nhìn tôi, chờ đợi trả lời thuyết phục.

Tôi hiện tại đầu óc đã dừng hoạt động, làm sao có thể biết có thể hay không.

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý anh sẽ nói tôi thế này anh thế kia, nhưng vừa mở miệng lại là từ "Yêu" nhiều nét như vậy, tôi cũng rung động (Sbj: Từ yêu trong tiếng trung gồm rất nhiều nét, khoảng 10 nét gì đấy)

Không phải tôi bảo thủ, mà là kinh nghiệm yêu đương của tôi chỉ dừng ở mức sơ cấp.

Lớn như vậy, đối với những người không có quan hệ huyết thống, từ "Thích" sẽ ở một bậc cao hơn hẳn, dù sao cũng phải xem xem giai cấp nhân dân có thừa nhận được không chứ.

Nghĩ như vậy, tôi liền an lòng, liền tiếp tục đúng lý hợp tình ném đầu óc tạt đầu tạt đầu.

"Đồng, em có đồng ý không?." Giọng Thiệu Vũ Triết vô cùng dịu dàng, dịu dàng đến mức giống như đang dụ dỗ.

Tôi khởi động đầu óc suy nghĩ một chút, sau đó thật cẩn thận mở miệng.

"Lúc... Lúc em học cấp hai, có một đoạn thời gian, trong bàn nam sinh rất thích dùng sâu bướm đến dọa nữ sinh." Tôi cũng cảm thấy mình đang nói chả đề làm gì, chột dạ vùng trộm xem liếc mắt nhìn anh, nhưng anh rất chuyên chú lắng nghe.

Hít sâu một hơi, tiếp tục.

"Anh cũng biết tính của em đó, thực nam tính trẻ con, cho nên không ai có thể làm em sợ, có một ngày có một nam sinh không tin, đem một con sâu bướm vừa to vừa dài giờ trước mặt em, lúc ấy em lẳng lặng nhìn con sâu bướm kia ở trước mặt, không có phản ứng. Sau đó cậu ta thất vọng đi khỏi, em đứng ở tại chỗ, qua thật lâu, đột nhiên bắt đầu thét chói tai."

Tôi lại trộm liếc anh một cái, không thể xác định anh có tìm được mối liên hệ trong đó hay không.

"Cho nên..." Anh tựa tiểu phi tiểu nói.

"Cho nên kỳ thật em rất bình thường, chẳng qua phản ứng có vẻ chậm mà thôi."

Rốt cục cũng nói ra trọng điểm, sau đó đến chuyện của anh, hy vọng anh có thể lý giải.

Tôi nhìn anh.

Anh đột nhiên bật cười một tiếng, sau đó càng cười càng lợi hại, cuối cùng tựa đầu vào trên vai tôi, cả người dựa vào tôi mà cười.

Anh cười cái gì, tôi không hiểu ra sao mặc cho anh ôm, không biết anh làm sao vậy.

"Đồng." Anh rốt cục ngừng cười, nhìn chăm chăm vào tôi, bên môi vẫn đang lộ vẻ cười.

"Cái gì."

"Nhắm mắt lại."

Mắt tôi thực sự giật, không đợi tôi đồng ý, sau đó liền một mảnh tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Noãn Đông* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 8: Chương 8

"Đồng, con người rồi sẽ đổi thay, nếu giờ anh nói với em là anh yêu em, liệu em có thể chấp nhận hay không?"

Cả một buổi sáng hôm sau tôi cứ giữ nguyên một tư thế, lấy tay nâng mặt, trong đầu hiện lên những lời Thiệu Vũ Triết nói hôm qua, sau đó khoe miệng bắt giác nhếch lên, rồi bình thường, cứ nhếch lên rồi lại hạ xuống như thế mãi.

Cảm giác của tôi lúc này giống như suốt ngày mong thượng đế ban phát may mắn, kết quả có một ngày ông trời thật sự ban xuống rồi, khiến tôi có cảm giác như bị hôn mê vậy

Anh thật sự bày tỏ với tôi sao

Thiệu Vũ Triết thật sự từng nói như vậy sao?

Không phải tôi đang nằm mơ chứ...

"Đồ háo sắc này, mới sáng sớm đã có bản lĩnh bày ra vẻ mặt ngu ngốc như vậy à, em còn muốn làm việc nữa không đây?"

Một đám mây đen tiến lại gần, là Đường Lỗi.

"À..." Tôi miễn cưỡng ngước mắt lên

"Noãn." Anh ta đột nhiên bắt lấy tay tôi "Không cần nói gì cả, anh biết hết rồi, thật sự là tốt quá, năm đó An đưa ra ý muốn bốn người chúng ta cùng nhau kết hôn, anh còn tưởng rằng đời mình thế là xong rồi, chắc phải để An sống không danh không phận mãi. Nhưng khi Thiệu Vũ Triết xuất hiện trước mặt anh, à không, khi anh thấy Thiệu Vũ Triết xuất hiện trước mặt anh, thì anh biết chắc hai người sẽ không phụ sự tin nhiệm của anh mà. Noãn, chúng ta khi nào thì...không, khi nào hai người kết hôn vậy, để tôi và An còn có thời gian chuẩn bị."

Người đàn ông này chính là ông chủ của tôi, là người hàng tháng phát cho tôi... tiền lương

Hơn nữa tiền gửi ngân hàng không đủ để tôi tiêu xài, tôi không thể thất nghiệp, cho nên không thể đắc tội ông chủ được...

Quan trọng hơn là hơn vết thương ở chân tôi vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn...

Cho nên không thể đá anh ta ra khỏi văn phòng, ít nhất thì, không thể đá ...

Tôi dường như có thể nghe thấy tiếng gân xanh của mình nổi lên

Không được đá thì tròng mắt vậy

Nhìn chết hần, nhìn chết hần...

Có lẽ do cảm nhận được ánh mắt giết người ác liệt của tôi, Đường Lỗi vội vã ngậm miệng rồi nhanh chóng quay về văn phòng của mình

Thiếu chút nữa làm nảo tụ huyết, tôi uống một ngụm trà cho bớt giận.

Điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, tôi hít sâu, rồi nhận điện thoại.

"Noãn, là mình, Lâm đây."

Tôi theo phản xạ nhìn đồng hồ, La Lâm tự nhiên lại gọi cho tôi lúc mười một giờ "sáng tinh mơ" sao.

Tôi nói như vậy là có lý do, vì bình thường La Lâm buổi tối viết văn ban ngày ngủ, cho nên vào ban ngày, nhất là buổi sáng, hoàn toàn không có khả năng gặp được tôi ấy

"Lâm, có chuyện gì thế." Tôi hỏi.

"Không, chỉ có một chuyện nhỏ nhờ cậu giúp thôi, giữa trưa có rảnh không, mình cùng ăn cơm nha" Giọng nói của tôi ấy rất nhẹ nhàng lưu loát, không có gì là bất ổn, nên tôi cũng yên lòng.

"Được, ở đâu vậy."

Thiệu Vũ Triết hôm nay có việc đột xuất, không ở công ty.

Ồ, vì sao tôi đi ăn cơm lại cảm thấy nhất định muốn anh ăn cùng chứ.

Vì sao?

"Vậy nửa tiếng nữa mình chờ cậu ở cửa hàng Mc Donal dưới lầu." La Lâm nói xong liền cúp máy

11 rưỡi tan tầm, tôi liền đi thẳng đến Mc Donalds, La Lâm đã ngồi sẵn vào chỗ, còn gọi cho tôi phần ăn mà tôi thích nhất nữa

"Mình đến rồi đây, có chuyện gì muốn nhờ nào." Tôi ngồi xuống, trực tiếp vào thẳng chủ đề.

"Là thế này, cậu còn nhớ Hắc Vũ không?" La Lâm nhìn tôi đang cắn miếng hamburger.

"Đương nhiên rồi, tuy rằng đã lâu không gặp, có chuyện gì sao."

Hắc Vũ là con mèo mà La Lâm nuôi. Năm đó La Lâm nghe lời khuyên của tôi nên nghỉ việc ở nhà viết văn, còn Giang Thần thương vì công việc nên phải

đi đây đi đó, ba ngày thì đến hai ngày không ở nhà. Tôi sợ La Lâm tôi đơn, nên tặng cho tôi ấy một con mèo nhỏ rất xinh, tôi còn nhớ vì trên lưng con mèo có một túm lông màu đen, nên lúc ấy tôi định đặt tên cho nó là Hắc Mao, nhưng bị phản đối nên lại đổi thành Hắc Vũ, theo cảm nhận của riêng tôi thì cái tên này rất khó để người khác hình dung

"Cậu cũng biết đấy, cách của mình vừa mới xuất bản, công việc được tạm nghỉ một thời gian, hai ngày trước Thần lại vừa lúc phải đến Pa-ri tham gia buổi trình diễn thời trang, cho nên cô ấy quyết định khoảng thời gian rảnh sau khi công tác, sẽ nhân cơ hội này đưa mình ngoài chơi."

"Sau đó thì sao?" Kỳ thật tôi cũng đoán được tôi ấy muốn làm gì, nhưng vẫn chờ tôi ấy nói ra.

"Bởi vì không biết sẽ đi bao lâu, nên Noãn à, cậu giúp mình chăm sóc Hắc Vũ nhé, nó dễ nuôi lắm, cả ngày ăn no rồi ngủ, không cần quá cầu kỳ đâu." La Lâm cười, vẻ mặt sáng lạn.

Không cần tôi ấy nói tôi cũng hiểu, mẹ của Dư Mặc rất ghét động vật, còn Đường Lỗi thì lại bị dị ứng với chúng.

Cho nên, tôi đương nhiên là người thích hợp nhất rồi.

Buổi chiều, La Lâm đi cùng Giang Thần, đưa Hắc Vũ đến nhà tôi, tôi đã lâu không thấy Hắc Vũ, nên khi nhìn thấy nó, tâm tình thật khó để hình dung.

Nói như thế nào nhỉ, thật sự... nó rất mập...

Quả nhiên giống như La Lâm nói, nó nhất định đem khái niệm "Cả ngày ăn no rồi ngủ" này quán triệt hoàn toàn.

Mập thật... Quả thực tôi chỉ muốn cho nó uống nước thôi

"Cảnh cáo cậu đó, không được phép bắt nó giảm béo đâu." Giọng nói của Giang Thần đột nhiên vang lên.

"Mình đâu đâu có nói gì." Tôi nhanh chóng biện bạch cho mình.

"Trong ánh mắt của cậu hiện lên ba chữ 'Nó béo quá' đấy." Giọng của Giang Thần không mang theo một chút cảm tình.

"Đó là sự thật cơ mà" Thực lao lực, không biết La Lâm bình thường nói chuyện với cô ấy thế nào đây

"Cho nên cảnh cáo cậu, không cho phép làm nó giảm béo."

Cái này...cái này gọi là mối liên hệ gì đây.

"Nếu lúc mình về mà thấy nó gầy đi..." La Lâm chậm rãi nhấp một ngụm trà, dư âm còn văng vẳng bên tai, bỏ lửng câu nói để tôi tự điền.

Nhìn xem, cái người vừa mới ăn cơm tôi nấu, đang uống trà tôi pha, đang "Ăn của tôi uống của tôi", cô ấy... cô ấy... lại còn dám uy hiếp tôi sao.

Tôi phản hận nhìn La Lâm

Ngay cả việc "Tặng đồ" này cũng chuyên môn chọn ở đúng lúc ăn cơm mà đến

Đương nhiên, người lý trí bình tĩnh như tôi biết ăn chực cái việc không khí chất không phẩm vị này tuyệt đối không phải Giang Thần khởi xướng. Nhưng cô ấy rất coi trọng La Lâm, hơn nữa đã sống cùng cô ấy lâu như vậy mà không biết giáo dục cô ấy cho tốt gì cả, đã không giúp cô ấy nhận thức được ảnh hưởng, mà ngược lại còn nước chảy bèo trôi hòa theo đến đây ăn chực cơm của tôi, như vậy là không đúng rồi

Cho nên đem cô ta xếp ngang hàng với La Lâm, hung hăng khinh bỉ là không có vấn đề gì, tuyệt không oan uổng cho họ

"Yên tâm đi, một đồng người mình còn nuôi cho mập mập được, sao có thể để một con mèo đói đến mức gầy đi chứ"

Ngẫm lại thì Kỳ An, Dư Mặc, còn có La Lâm đang quỳ rạp trên mặt đất diễn cảnh sinh ly tử biệt với con mèo này, người nào người nấy đều không có việc gì liên tới nhà tôi ăn chực tới độ khỏe mạnh trường thọ, đây chính là bằng chứng

Tuyệt không để ý giọng nói châm chọc của tôi, Giang Thần tao nhã uống hết chỗ trà còn lại, sau đó nói với La Lâm:

"Lâm, cũng không còn sớm nữa, chúng ta về thôi, sáng mai xuất phát, nên kiểm tra lại xem có quên mang gì không."

Phân biệt đối xử a, cái giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng này của cô ta, khiến tôi hoài nghi cô ta là người hai mặt

"À phải rồi, Noãn, hồi chiều mình vừa đi gặp An, để nói với cô ấy chuyện mình đi chơi." La Lâm giống như đột nhiên nhớ tới gì đó.

"Vào thẳng việc chính đi." Giờ này khắc này, biểu tình này, ngữ khí này lại khiến tôi nhớ tới cái kẻ bất quãi ở trạm radio kia, dự cảm bất hảo...

"Mình nghe nghe An nói, cậu cùng với Thiệu Vũ Triết, hình như đang có dấu hiệu vượt bậc, khi nào thì kết hôn thế, An còn nói hiện tại Tiểu Viễn đang chuẩn bị cùng cha mẹ Dư Mặc bàn chuyện, chuyện của cậu cũng nhanh chóng sẽ không thành vấn đề, đúng không vậy?."



Hết người này đến người khác...

Vì sao bên này vừa mới vừa có chút tiến triển, bên kia một đồng người đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, không để tôi kịp phản ứng gì cả, cho tôi một chút thời gian để thích ứng được không?

Tôi trừng mắt...

Không được, tôi cảm thấy bên cạnh mình đang có hai ánh mắt lạnh thấu xương

"Thôi bỏ đi, tự mình cố lên nhé. Tiểu Hắc chị phải đi rồi, yên tâm nha. Noãn, cơm ngon lắm." Cũng may La Lâm thẳng tính, thu gặt xong thành quả là bỏ đi ngay.

Giao con mèo yêu quý cho tôi xong, hai người họ đi mất, chỉ còn lại tôi cùng một con mèo nhìn nhau

Trầm mặc...

Sau đó nó miễn cưỡng hừ một tiếng, đi đến ổ của mình ngủ luôn.

Quả nhiên là ăn no rồi ngủ...

Cùng Hắc Vũ ở chung mấy ngày, tôi mới nhận thức rõ được một điều là làm người không bằng làm mèo, cả ngày ăn no xong ngủ, ngủ chán rồi ăn, điểm khác biệt duy nhất là ban ngày nó ngủ dưới ánh nắng, còn buổi tối thì ngủ trong ổ

Hơn nữa con mèo này rất tự đại, bá đạo, giáo hoạt, cường hãn. Nếu nó mà biết nói chắc suốt ngày chỉ nói lời cay độc, tính cách quả thực chính là một phiên bản của Giang Thần, đúng là chủ nào mình nấy, cho nên nó cùng tôi bất tự không hợp, nhưng nó lại rất hợp với Thiệu Vũ Triết.

Nói đến Thiệu Vũ Triết...

Từ sau lần anh nói mấy lời đó với tôi cũng không có gì phát triển, chỉ là mỗi ngày anh đều rất tự nhiên đưa tôi về nhà, sau đó đi mua đồ ăn nấu cơm, sau đó nữa thì anh làm chuyện của anh, tôi làm việc của tôi, mãi cho đến tận khuya anh mới ra về

Đáng sợ là tôi bỗng dưng ngày càng quen với việc đó, cho nên tôi không còn suy nghĩ về mấy lời anh đã nói, mà giờ tôi đang trực tiếp hoài nghi bọn họ liệu có phải đã kết hôn không?

Loại tình huống này vẫn liên tục diễn ra cho đến khi chân của tôi hoàn toàn khỏi hẳn, viện trưởng nói chân tôi đã bình thường, lại có thể lái ô tô, đi bộ, nuôi mèo...

Vẫn như cũ không có gì thay đổi.

Điểm khác biệt duy nhất là anh và tôi cùng nhau mua đồ nấu cơm.

Đương nhiên cá nhân tôi cho rằng việc này không có gì bất thường lắm

Lúc này, một người một mèo đang ngồi trên sàn phòng khách nhà tôi, ánh mặt trời chiếu lên hình bóng ấy

Hình ảnh này thật ấm áp, vì thế tôi không tự chủ được mà ngẩn người, ánh mắt tự nhiên đặt trên người anh, nhớ lại lúc anh nói với tôi: "Đồng, anh chỉ xem em là anh em thân thiết, anh có cô gái mà mình thích rồi." .Lại nhớ tới ngày nào đó, anh nói với tôi: "Đồng, con người sẽ thay đổi, nếu giờ anh nói là anh yêu em, liệu em có chấp nhận không?"

Hai câu nói này cách nhau năm năm.

Năm năm...

Trong nháy mắt tôi cảm thấy quãng thời gian năm năm này thật ngắn ngủi, ngắn tới mức giống như chưa từng xảy ra

Có lẽ bởi vì năm năm nay đối với tôi mà nói, cảm tình trong thế giới này đã ngừng lại, cho tới tận khi gặp lại Thiệu Vũ Triết thời, thời gian mới bắt đầu chảy xuôi.

Thì ra, tôi thật sự rất rất thích anh...

Hơn nữa chỉ thích mình anh... Chỉ từng thích anh...

... Cảm giác giống như không thể thoát ra...

"Em đang nghĩ gì vậy?" Thiệu Vũ Triết đột nhiên ngắt đầu, cười cười nhìn tôi, ánh mặt trời ánh một vầng vàng quanh gương mặt anh, nắng chói mắt.

"Không..." Tôi phục hồi lại tinh thần, cảm thấy hơi chột dạ vì ý nghĩ vừa rồi của mình, sau đó mới ý thức được mình đã nhìn ngắm gương mặt anh rất lâu.

Anh cũng không hỏi nhiều, đứng lên, xoa xoa đầu Hắc Vũ, thả nó vào trong ổ, sau đó đi vào bếp, lúc bước đến bên cạnh tôi còn nhẹ nhàng vuốt mái tóc tôi nữa

Tôi đứng bàn thần đối diện với con mèo kia

"Đồng, há miệng ra nào." Thiệu Vũ Triết đột nhiên đi đến trước mặt tôi nói.

"A?" Tôi hoảng hốt, theo bản năng phát đột nhiên hô lên một tiếng.

Nhưng vừa há miệng hô lên, ngay sau đó tôi cảm thấy miệng mình lạnh lạnh.

"Ngon quá, đây là gì vậy." Tôi nhai một cách ngon miệng

"Anh làm món điểm tâm ngọt, phương pháp làm là tuyệt mật" Anh nháy mắt mấy cái, tiếp tục hướng đút vào miệng tôi

Tôi thực sự không biết làm thế nào nữa.

"Đồng nấu cơm giỏi hơn, cho nên anh phải giữ bí mật phương pháp này, thì mới có cái để khoe ra được chứ." Anh cười giống như một đứa trẻ, nụ cười ấy thật sự là... Rất đáng yêu.

Anh liệu có tha thứ nếu tôi dùng từ "đáng yêu" này để hình dung không nhỉ

"Thái độ của anh thực sự không giống trước kia." Tôi cố tình che dấu sự chột dạ và căng thẳng của mình

Nhưng quả thật, anh ngày càng bộc lộ tính cách giống như trẻ con vậy, chẳng lẽ vì ở cùng tôi lâu ngày nên trở lại nguyên trạng sao

Tôi hoài nghi liếc nhìn anh, anh vẫn cười không nói gì.

Thôi quên đi, trở lại nguyên trạng thì trở lại nguyên trạng, nói thật, tính cách trẻ con của anh cũng khiến tôi thấy rất thích...

Đúng là số mệnh của cung Cự giải mà.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thân mật như vậy lại khiến cho cả cơ thể lẫn tinh thần đều khoẻ khoắn...

Cơ thể khoẻ mạnh và tinh thần minh mẫn, cuộc sống của tôi đúng là mười phần nhân nhả sung sướng, nhưng đây là đến trước khi Tào Xuyên Kỳ Chi gọi điện cho tôi

Lúc này tôi không thể không nói, cho dù có người múa thoát y trước mặt, cũng không kinh ngạc như khi nhận được điện thoại của Tào Xuyên. Vì theo như tôi biết, sau khi Tào Xuyên trở về Nhật Bản, đã đem chuyện về Hắc Trạch Du kể cho tộc trưởng, hoàn toàn không giấu diếm chút nào mà nói ra toàn bộ, nghe nói cái quá trình kia thâm thiết đến nỗi có thể viết thành một bộ tiểu thuyết ngôn tình dài dòng về đấu tranh gia tộc đến nỗi cảm động trời đất, kết cục của tiểu thuyết là cuối cùng mẹ của Tào Xuyên đành khuất phục trước sự kiên trì của con trai ... Đành thành toàn cho bọn họ.

Ngoài dự liệu là, mẹ của tôi đang ở Nhật bản bắt sóng được tình hình thực tế, đột nhiên nhớ tới việc đã rất lâu rồi không có tin tức gì giữa tôi với Tào Xuyên và Hắc Trạch, mẹ tôi liền gọi điện thoại đường dài quốc tế về, lúc ấy chỉ có hai tiếng cười lạnh "Hừ hừ" dạo đầu, sau rồi đến câu "Con như thế mà lại bại trong tay một người đàn ông à?" để kết thúc.

Nhưng sau đó nghe Kỳ An nói, Tào Xuyên vẫn còn ở lại đây, chưa muốn đưa Hắc Trạch Du về Nhật Bản.

Thực là có dũng khí, nghe xong chuyện đó tôi cực kỳ bội phục, nên khi có điện thoại của anh ta tôi không hề nghĩ ngợi mà nhấc máy ngay, sau đó kết quả là anh ta giờ đang ngồi an vị trước mặt tôi.

"Xin em dạy anh cách nấu ăn."

Quả nhiên là thẳng thắn, tôi vừa mới ngồi xuống, ngay cả mấy câu hàn huyên còn chưa kịp nói, anh ta liền vào ngay vấn đề.

Khiến tôi cứ suy nghĩ mãi, không biết anh ta bị cái gì kích thích nữa ...

Gần đây rất nhiều người trở nên mất bình tĩnh, nhưng sao người phải trực tiếp chịu đựng họ lại là tôi chứ.

"Xin em dạy anh cách nấu ăn." Thấy tôi không phản ứng, anh nói lại lần nữa.

"Vì... Vì sao, anh muốn học ư?."

"Du nói, cậu ấy thích em..." Anh ta nói chậm rì rì, sắc mặt cũng không tốt lắm

"Yên tâm đi, em có người trong lòng rồi, sẽ không tranh với anh đâu." Sợ anh ta hiểu lầm, tôi vội vàng phân rõ quan hệ.

"... Làm đồ ăn."

Trầm mặc...

"Làm ơn đi, anh nói chuyện có đầu có đuôi được không." Đúng là bị anh ta hù chết.

Tôi uống ngụm nước trấn tĩnh lại.

"Thế nên, em dạy anh cách nấu ăn đi." Anh ta vẫn tỏ ra không có gì, nói lại như cũ.

"Không được, kỹ thuật nấu ăn của em không truyền cho người ngoài, chỉ truyền cho nữ không truyền cho nam." Tôi lật bài ngửa, đưa ra những điều kiện trái ngược hẳn với anh ta, tôi không tin anh còn có thể nói được gì nữa. Cái kiểu người suốt ngày chỉ biết bày ra bộ mặt đẹp trai như thế này, nói chuyện với anh ta, không bị tức chết thì cũng bị anh ta hù cho sợ chết, làm cái chuyện "Dạy nấu ăn" lại phải liên tục nói, thì tôi sẽ sớm già mất

"Tôi sẽ đóng học phí."

"Khi nào thì bắt đầu."

Trầm mặc. . .

Học phí.

Vì sao cứ nhắc đến vấn đề này, phản ứng não bộ của tôi lại nhanh nhạy đến vậy...

"Mười giờ Chủ Nhật tuần này, anh đến nhà em." Anh nói đơn giản mà rõ ràng

"Vì sao lại là nhà em?" Cái nhà nhỏ của tôi, thật sự thành nơi công cộng rồi.

"Tôi vẫn chưa mua nhà, tạm thời ở khách sạn, em muốn tới sao?"

"Không cần, con người em dù không làm nên chuyện gì, cũng không muốn trở thành nhân vật trong chuyện xấu đâu." Tôi khoát tay "À phải rồi, dù sao anh cũng muốn phát triển sự nghiệp lâu dài ở đây, dù không mua nhà cũng nên đi thuê một căn đi."

"Dù nói, cậu ấy thích căn nhà hiện tại của mình, không có ý định chuyển đi."

Ý tứ là đợi sau khi mục đích bắt lương của anh ta đạt được xong, liền chuyển đến nhà của Hắc Trạch ở luôn, quả nhiên là có tư duy tính toán. Mà thôi, khác biệt về văn hoá, không cùng anh ta so đo nữa.

"Anh còn có chuyện này muốn hỏi?" Trước khi đi anh đột nhiên nói.

"Hả?" Khi anh ta nói chuyện cùng tôi, rất ít khi rào trước đón sau thế này, đột nhiên như vậy khiến tôi có chút không quen

"Nhất chúng diện" (đồng âm với "anh mỹ") là cái gì?"

"Là một loại mỹ truyền thống của Trung Quốc" Khi được hỏi về vấn đề này tôi cực kỳ buồn cười, nhìn cái biểu hiện nghiêm túc của anh ta, tôi lại càng buồn cười hơn.

"Sao em lại gọi anh như vậy?" Anh hoài nghi nhìn tôi.

Đúng là nhớ dai, tôi cùng lắm cũng chỉ thuận miệng gọi một hai lần thôi mà.

"Trong một số tiểu thuyết thường có một dạng nam nhân vật chính, khuôn mặt cực kỳ góc cạnh ưa nhìn, tựa như một vị anh hùng, tên họ hay được gọi tắt là Nhất Chung Diện, em gọi anh như vậy là đang khen anh đẹp trai đó." Bình thường cái loại tiểu thuyết này nội dung căn bản là chẳng có gì hay, nhưng tôi nói một cách rất kiên định, rất có khả năng trấn an lòng người

Mười giờ Chủ Nhật, "anh mỹ" ầm vang chuông cửa nhà tôi.

"Anh thật đúng giờ, không sai một giây, khiến em không thể không hoài nghi anh có phải là người Đức không đây." [\*Người Đức là những người "khó tính", tỉ mỉ, dè dặt, họ cực kỳ đúng giờ và chỉ cần bạn đến muộn một vài phút cũng có thể khiến họ khó chịu] Khi cách cửa mở ra, tôi nhìn không được mà cảm khái

"Anh từng du học ở Đức."

Tôi chỉ tiện miệng nói thôi, không ngờ lại là thật

"Đây là cái gì?" Anh cúi đầu nhìn con mèo đang quẩn lấy chân mình.

"Là con mèo bạn em nhờ nuôi."

Con mèo này chỉ thích quần quít mấy người có ngoại hình đẹp, thật đúng là sắc miêu.

Anh ngồi xổm xuống vuốt ve nó.

"Trước kia anh từng nuôi thú cưng à?." Tôi thuận miệng hỏi một chút.

"Hồi trước có nuôi một con cua nhỏ, thả nó ở trong bồn tắm, sau đó nó tích mịch, liền bị bệnh."

"Sau đó? " Trên thực tế không cần hỏi cũng biết

"Sau đó anh lại nuôi một con tôm hùm nhỏ, cũng thả nó trong bồn tắm, sau đó nó cũng tích mịch, rồi bệnh chết."

Trầm mặc...

"Cuối cùng thì sao." Quên đi, tôi còn muốn hỏi đến nơi đến chốn.

"Nấu lên ăn."

"Anh không biết cách nuôi thú cưng rồi." Đúng là phí phạm, con cua và con tôm hùm kia biết bao nhiêu là thịt.

Tôi chợt nhớ tới lời Giang Thần, vội dứt khoát kiên quyết thả Hắc Vũ vào trong ổ.

Sau đó đưa Tảo Xuyên Kỳ Chi vào bếp.

"Anh có kinh nghiệm nấu ăn bao giờ chưa?" Tôi vừa giúp anh ta đeo cái tạp dề hình gia đình hà mã mà tôi mới mua riêng hôm qua, vừa hỏi anh.

"Mỳ ăn liền."

Ngữ điệu quả thực cực kỳ bình tĩnh

Thật ra tôi rất muốn nói, người như anh mà cũng từng ăn loại đồ ăn "có chiều sâu" như mỳ ăn liền, lại còn tự tay làm thì quả thật là khó tin. Nhưng nghĩ lại thì, đối với một người thích uống trà sữa ngọt, một người tin rằng 'đàn ông cũng có lúc rụt rè', một người thích cái tạp dề gia đình hà mã như anh ta, tôi cũng giác ngộ được nhiều rồi.

"Cái em muốn biết là kiến thức cơ bản của anh cơ, ví dụ như, anh có biết đây là cái gì không?" Tôi thuận tay chỉ tới.

"Cái chảo."

Tôi quay đầu lại nhìn

Trầm mặc...

"Tốt lắm, chúng ta có thể bắt đầu rồi."

Căn bếp nhà tôi sau khi trải qua cảnh cát bay đá chạy, chợt tôi nghe thấy có người ấn chuông cửa.

"Đi mở cửa." Thấy anh ta không tự giác, tôi nhắc nhở

"Đây là nhà em." Anh cũng không thèm nhìn tới tôi

Đoạn đối thoại này thực quen tai.

"Em còn phải trông đồ ăn, em không muốn mình mới rời đi một chút mà phòng bếp nhà em đã nổ tung." Trải qua quá trình vừa rồi, tôi cuối cùng cũng hiểu thế nào gọi là "Sát thủ nhà bếp".

Anh rốt cục cũng xoay người đi mở cửa.

"Đồng? Anh... A, thực xin lỗi, tôi đi nhầm."

Tình tiết kiểu này thật sự là quen thuộc

Đợi một chút, Đồng.. Gọi tôi như vậy hình như chỉ có Thiệu Vũ Triết.

Thiệu Vũ Triết, thôi đúng rồi, Thiệu Vũ Triết đã bao giờ gặp Tảo Xuyên Kỳ Chi đâu.

"Đúng rồi, đây đúng là nhà em" Tôi đành chạy đến nói rõ, sao cứ lần nào Tảo Xuyên Kỳ Chi tới nhà tôi đều phát sinh chuyện như thế này chứ.

Nói đến vấn đề này, rất nguy hiểm. Hắc Trạch Du tại chính nơi thiên thời địa lợi này nên mới bị dây dưa không rõ với anh ta, tôi không thể để lịch sử tái

diễn.

Tôi chạy nhanh tới ngăn Thiệu Vũ Triết, rồi nói với Tào Xuyên: "Tôi cảnh cáo anh, không được làm loạn."

"Hai người..." Thiệu Vũ Triết nhìn tôi, rồi lại liếc nhìn Tào Xuyên Kỳ Chi, dường như chợt nghĩ tới điều gì đó, khuôn mặt anh biến sắc, đi tới phía sau tôi.

Đứng sau tôi là Tào Xuyên.

Không biết vì sao, rất nhiều tình cảnh trong mấy cuốn tiểu thuyết nhiều tập lại thoáng hiện lên trong đầu tôi với tốc độ ánh sáng, vì thế tôi phản xạ cúi đầu nhìn lại mình, không biết trải qua cảnh sát bay đá chạy lúc này, quần áo của hai người liệu có chỉnh tề không.

Bạn đang đọc truyện *Noãn Đông* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 9

Sự thật chứng minh hành động này xác thực rất bệnh, Tào Xuyên mặc tạp dề hà mã nhỏ đáng yêu.

Nhưng Thiệu Vũ Triết đi về phía Tào Xuyên, sau đó...

Sau đó anh lướt qua Tào Xuyên đi thẳng đến phòng bếp.

Tôi đứng sờ đứng ở tại chỗ, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, sau đó Thiệu Vũ Triết thò đầu ra, "Đồ ăn cháy rồi." Anh bắt đầu dĩ cười cười.

"A..." Tôi ngơ ngác trả lời.

"Chủ nhật tuần sau anh lại đến." Tào Xuyên cời tạp dề, đem đồ ăn bị cháy cất vào một túi to.

"Anh làm gì đấy?." Nhìn dáng vẻ của anh ta, không giống như là muốn vứt đi.

"Kỷ niệm." Anh ta bước đi không quay đầu lại.

Thật lạnh lùng...

"Bọn em đang làm gì, anh ta là ai vậy?." Thiệu Vũ Triết rất tự nhiên mở lon Côca ngồi xuống, con mèo Hắc Vũ lập tức chạy đến cọ cọ .

"Đã quên không giới thiệu hai người rồi" tôi vỗ vỗ đầu, "Anh ta tên là Tào Xuyên Kỳ Chi, bá em làm người dạy nấu cơm." Tôi cũng cầm lon Côca, ngồi xuống bên cạnh anh.

"Em dạy anh ta nấu cơm?" Anh khó hiểu hỏi.

Vì thế tôi liền đem kể hết nguyên nhân kết quả chuyện này ra với thái độ rất tôn trọng sự thật, tuy nhiên vẫn phải thêm mắm thêm muối.

"Hắc Trạch Du... Là đầu bếp có tay nghề khó chơi đó?" Anh học khẩu khí của tôi nói.

"Đúng vậy." Hai người bọn họ không tiếp xúc nhiều, trí nhớ Thiệu Vũ Triết thật đúng là tốt.

"Ờ, hồi đó anh ta tặng em một bó hoa hồng đỏ, anh vẫn canh cánh trong lòng, hiện tại yên tâm rồi." Anh vừa lòng nói.

... Tôi thu hồi tán thưởng dành cho anh.

Kỳ thật như bình thường, tôi nên hỏi một chút vì sao anh đến, tuy nhiên đối với việc ngày nào anh cũng đến, nhưng rồi chẳng làm gì như của anh, tôi đã thành thói quen, không có gì cần hỏi .

"Ừ, Chủ nhật có việc, không sao, vậy thứ Bảy đi." Anh như đang lẩm bẩm một mình.

"Cái gì?." Tôi khó hiểu hỏi.

"Thứ Bảy có rảnh không?" Anh hỏi.

"Trước mắt còn không có kế hoạch, làm sao vậy?"

"Muốn mời em ăn cơm." Anh cười nháy mắt mấy cái.

"A? Cái gì gọi là mời em ăn cơm." Bình thường lúc anh nấu cơm, không tính là mời tôi ăn cơm sao.

"Chính là mời em đến khách sạn vào lúc 6 rưỡi tối, anh mời em ăn cơm." Anh sợ tôi không nhớ được, còn viết ghi chú để trên bàn tôi.

"Vì sao?" Tôi càng thêm khó hiểu.

"Không nói cho em, đến thì biết." Anh vuốt tóc tôi, hoàn toàn không hé răng bật mí nửa lời.

"Có âm mưu..." Tôi cau mày, bảo vệ mái tóc bị anh làm rối bù lên.

Về mặt anh vẫn hạ quyết tâm không hề mở miệng.

Rốt cuộc là cái gì, tôi liếc mắt nhìn lời ghi chép trên bàn.

Chữ của anh, lúc nào nhìn cũng thấy đẹp.

Tục ngữ nói, lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo, An thường nói nếu tôi có lòng hiếu kỳ với chuyện gì đó, sẽ phiền đến mức con mèo muốn giết chết tôi.

Tôi nghĩ đến tuần sau, Thiệu Vũ Triết nhất định sẽ đồng cảm với tôi.

Một tuần trôi qua, tôi hao tâm tổn trí muốn lấy được điều gì đó từ miệng anh, nhưng đều tuyên cáo toàn diện thất bại.

Phương thức điều tra của tôi bước đầu là từ một khởi đầu đơn giản, sau đó lại tầng tầng tiến dần lên, cho nên đầu tiên tôi đã nghĩ có phải ngày đó là sinh nhật của ai hay không, hoặc là ngày kỷ niệm gì, linh tinh, sau khi hỏi thăm tới lui, điều tra ra, ngày đó quả nhiên chính là...

Một thứ Bảy bình thường. (Sabj=)))))) @Kat: =.=! cười thật nham nhở!!!!)

Sau đó tôi lại nghĩ có phải anh thích đồng ăn ở khách sạn kia hay không hay không, vì thế tôi thừa dịp cùng anh đứng chung thang máy, làm bộ lơ đãng nhắc tới, nhưng anh lại tỏ vẻ anh chưa bao giờ đi qua khách sạn đó.

Sau đó tôi lại nghĩ tiếp, chẳng lẽ là bạn bè hợp mặt.

Khả năng này rất thấp, nếu bạn bè hợp mặt, anh không cần phải nói "Anh mời em ăn cơm" lại còn không cho tôi biết vì sao nữa.

Nhưng với nguyên tắc thà sai chứ không thể buông tha, tôi gọi điện thoại cho An, thăm dò một chút, nhưng kết quả lại thành cô ấy còn hung phấn tò mò hơn cả tôi, hỏi đông hỏi tây này nọ đến nửa buổi, không thu hoạch được gì.

Cuối cùng tôi mặt dày mày dạn không ngừng lải nhải bên cạnh anh, muốn làm phiền anh để anh nói cho tôi biết, kết quả lần nào anh cũng chỉ thực ôn hòa cười cười, hơn nữa có khi lại hôn tôi, sau đó lấy đồ ăn đút cho tôi.

Vẫn không thu hoạch được gì, nhưng căn cứ vào nguyên nhân nào đó mà tôi vẫn cố gắng không ngừng kiên trì.

Là cái gì là cái gì...

Chẳng lẽ là có niềm vui gì...

Quá nhanh đi.

Không được, đổi cái khác...

Tiện nói đến vui mừng, cái tên Đỗ Tình Tuyết lại hiện ra trong đầu tôi, tuy rằng ngày đó tôi thật sự không ngờ sự việc sẽ phát triển như thế này, nhưng không biết vì sao, mỗi khi nghĩ đến cô ta tôi lại thấy chột dạ, có mấy lần chạm mặt đều bị tôi khéo léo làm như không thấy, không có cơ hội tiếp xúc, vì thế căn cứ vào tính cách con đã điều của tôi, liền yên tâm thoải mái đem quên cô ta sạch sẽ.

Nhớ tới ngày trước An từng nói với tôi khi đã yêu rất khó giữ được bình tĩnh.

Chẳng lẽ là "Tình cảm tay ba" trong truyền thuyết rốt cục đã tới...

Lại nói, từ lần trước sau khi Thiệu Vũ Triết nói với tôi những lời này cho tới bây giờ không nhắc lại một chút nào, mà đứa trẻ ngoan khiếm tốn như tôi cũng không vì tình cảm chúng tôi phát triển mà làm chuyện cố gắng gì đó...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hình như ngay từ đầu tôi đã không cố gắng gì, chỉ lãng phí thời gian miên man suy nghĩ...

Nhưng Thiệu Vũ Triết lại dường như không có ý muốn tới bước tiếp theo, nghĩ như vậy rất gượng ép...

Nhưng...

Là cái gì là cái gì...

Một tuần nay, tôi phát huy vô cùng nhuần nhuyễn đặc tính trời sinh không có việc gì cũng khẩn trương của chòm cự giải.

Vì thế rốt cục cũng đến thứ Bảy, năm giờ bốn mươi tôi đã thấp thỏm không yên lên đường, kết quả vào lúc 6 giờ, ngồi vào chỗ Thiệu Vũ Triết đã đặt trước mới bắt đầu hối hận đến sớm như vậy làm gì.

Vì sao còn chưa tới, tôi liếc ra cửa, lại phát hiện một thân ảnh có chút quen thuộc...

Quả nhiên là Đỗ Tinh Tuyết, nhìn dáng vẻ của cô ấy có lẽ là đi hẹn hò, lại ở đây, chẳng lẽ... Chẳng lẽ điều tệ nhất đã bị tôi đoán trúng...

Cô ấy không thấy tôi, đi thẳng vào vị trí bên trong.

Tôi đang chìm trong lòng hiếu kỳ a, bùm bùm.

Vì thế tôi vụng trộm trốn sau một bồn hoa xem cô ấy hẹn hò với ai.

Là một người đàn ông, nhưng từ góc độ của tôi chỉ có thể nhìn được lưng anh ta.

Người kia là ai...

"Người kia là ai?"

Nghe thấy có tiếng nói phát ra, vì sao lại có tiếng nói thì, chẳng lẽ là tôi bất tri bất giác đem lời trong lòng trong nói ra, nhưng sao lại là giọng nam.

Nghiêm túc nghĩ một lúc, sau đó chậm rãi quay đầu, một vị tiên sinh thoát nhìn tuổi có vẻ không còn trong độ tuổi gọi là trẻ nữa cười tủm tỉm nhìn tôi.

Bình tĩnh lý trí như tôi, nhắc nhở chính mình, nơi này là nhà ăn cao cấp, không thích hợp để thét chói tai.

Vì thế tôi chỉ mở to hai mắt tỏ vẻ tôi bị hoảng sợ.

"Cô phản ứng thật chậm, cô đang nhìn tiểu thư xinh đẹp bên kia sao, cô ấy là ai, người đàn ông đối diện cô ấy cùng cô ấy có quan hệ gì, người cô quan tâm là ai?" Ông ta nhìn về phía tôi vừa nhìn, hỏi.

"Ông ông ông ông ông ông là ai?" Có cảm giác như bị rình rập.

Ông ta chỉ cười nhìn tôi.

Nhìn ông ta cười ảm như gió xuân làm tôi đột nhiên thấy quen mắt,

"Tôi đã nhìn thấy ông ở đâu rồi phải không?" Tôi không tự giác hỏi.

"Bây giờ còn dùng cách nói như vậy để nói với người lần đầu tiên gặp sao, xưa rồi." Ông ta nháy mắt mấy cái, nửa đùa nửa thật nói.

"Ôi chào?" Bởi vì ông ta thoát nhìn gần bằng tuổi bố tôi, lại nói giống hệt khiến tôi không phản ứng kịp.

Nhưng dáng vẻ ông ta cũng thực quen mắt.

"Đông, hóa ra em đã đến, em ở trong này làm gì?" Tiếng Thiệu Vũ Triết đột nhiên tiến vào, tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ, hóa ra đã 6 rưỡi.

Nghe thấy tiếng Thiệu Vũ Triết, vị tiên sinh vốn quay lưng về phía anh xoay người theo phản xạ lại nhìn.

"Ba? Sao ba lại ở đây?." Thấy rõ là ai, Thiệu Vũ Triết vô cùng kinh ngạc nói.

Hóa ra bọn họ thật sự biết nhau...

Đợi chút? !

Cái gì, anh gọi ông ấy là cái gì...

"Vậy con vì sao lại ở trong này?." Bác Thiệu cũng có vẻ rất kinh ngạc.

Nhưng tin tôi đi, hai bọn họ thôi, không có tôi đâu.

Đây rốt cuộc là tình huống gì.

"Vũ Triết, vì sao con cũng ở đây?.." Tiếng nói từ hướng khác truyền đến.

"Mẹ?"

... Người, đều đến đông đủ .

Ngồi xuống chỗ ngồi đã đặt, tôi mở to hai mắt nhìn về màn gặp mặt đầu kịch tính của ba người này.

Tôi đã nói rồi, khó trách thoát nhìn nhìn quen mắt như vậy, cười rộ lên giống nhau như đúc, hóa ra là ba con a.

"Vũ Triết, hôm nay là ngày kỷ niệm ba mẹ quen biết ba mươi năm, cho nên mẹ và ba con quyết định đến khách sạn chúng ta lần đầu tiên gặp mặt chúc mừng một chút." Bà Thiệu mỉm cười mở miệng giải thích nói.

Bác trai và bác gái thực lãng mạn, từ một thành phố xa tít mù bay đến đây, chỉ để kỷ niệm quen biết. Ba mươi năm tình cảm còn tốt như vậy.

Tôi nhìn họ đầy hâm mộ.

"Ba mẹ đến từ bao giờ, sao không nói cho con biết một tiếng?" đáng vẻ Thiệu Vũ Triết "Hết cách với hai người này", hỏi.

"Con, ba mươi năm trước lúc ba mẹ gặp nhau đã có con đâu, thời điểm ba mươi năm sau chúc mừng, đương nhiên cũng sẽ không có con rồi."

Bác trai... thực sự hài hước.

"Vậy sao con lại ở trong này?.." Thiệu bá mẫu hỏi.

Thiệu Vũ Triết không nói gì, chỉ có điểm bất đắc dĩ cười nhìn về phía tôi.

"Ba, mẹ, đây là Noãn Đông con đã nhắc với hai người, Đông, đây là ba mẹ anh." Anh trả lời tránh né, chỉ đơn giản giới thiệu chúng tôi với nhau.

Thực đáng tiếc, bởi vì tôi cũng rất muốn biết đáp án vấn đề này.

"Cháu chào hai bác." Giả bộ ngoan ngoãn luôn là sở trường của tôi.

"Chào cháu." Bác gái hiền hòa cười cười.

Mà bác trai chỉ liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó quay sang chỉ vào chỗ Đỗ Tình Tuyết ngồi, hỏi Thiệu Vũ Triết, "Con a, con có biết vị tiểu thư bên kia hay không?."

Trời ạ, ba anh là đang làm gì thế, trải qua kinh hách lớn như vậy, sao không quên mất chuyện này đi.

"Kia không phải Đỗ tiểu thư sao, thực khéo, cô ấy cũng ở đây." Thiệu Vũ Triết cười cười nhìn tôi nói.

Quả thật thực khéo, nhân vật trọng điểm đều tụ tập ở một chỗ, ba, mẹ, con, cùng với... Cùng với tình địch.

Đầy đủ hết có thể trình diễn một màn kịch luân thường đạo lý được rồi đấy, cũng không biết người đối diện Đỗ Tình Tuyết là ai .

"Người đối diện cô ấy là ai?."

... Hóa ra bác gái... Cũng là người tò mò...

Vì sao Thiệu Vũ Triết còn có thể gió êm sóng lặng nhìn qua thực vô hại như vậy.

Nhìn không được nghiêm túc đánh giá anh một chút.

Cho tôi một ánh mắt "Em không cần suy nghĩ lung tung", "Đó là bạn trai cô ấy, Đông, chắc hẳn em đã gặp qua, trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc Hàn thị, Lương Cảnh Xuân."

Hình như có chút ấn tượng, tựa hồ ở vũ hội lần trước ở Hàn thị có người tên thế này thật , nhưng con người của tôi có thói quen là đối với một người không tiếp xúc nhiều tôi ném anh ta ra khỏi đầu óc để tiết kiệm không gian, nhưng đối với người này còn có điểm ấn tượng là vì tôi nghe Kỳ An kể rằng, lần vũ hội trước có một người luôn luôn muốn mời quán quít lấy Đỗ Tình Tuyết muốn mời khiêu vũ nhưng không được, đến lúc Thiệu Vũ Triết đi khỏi rồi anh ta vẫn chưa đạt được ước nguyện.

Người kia chính là Lương Cảnh Xuân, khi nghe Kỳ An nói tôi cũng hơi đồng cảm với anh ta một chút .

Nhưng mà chỉ sau một thời gian ngắn ngủi anh ta đã ôm được mỹ nhân về, thật đúng là tình thành sở chí , kim thạch vì khai\*.( \* đại khái là có ý chí thì sắt đá cũng mòn)



"Lần trước sau khi không cần thận anh nghe thấy bọn em nói chuyện, nên hai ngày trước tìm thời gian nói chuyện cùng Đỗ tiểu thư một chút, em xem, bây giờ cô ấy có bạn trai rồi, anh nghĩ cô ấy nhất định là hiểu được ý tứ của anh." Thiệu Vũ Triết giống như đang nói chuyện với tôi, lại giống như đang tự nhủ.

Anh nói kiểu rất vô hại, lại còn tươi cười nữa, nhưng vì sao tôi có cảm giác có gió lạnh thổi qua, Đỗ Tinh Tuyết buông tha cho Thiệu Vũ Triết sau đó tìm bạn trai khác, khoảng thời gian đúng là ngắn ngủi.

... Đây, không cần nghiên cứu kỹ, tôi phải tin tưởng, châm ngôn của Đỗ tiểu thư "Không thích lãng phí nhiều thời gian vào một việc" cùng với "tinh thành sở chí, kim thạch vì khai" ở cùng nhau là hoàn toàn không có vấn đề.

"Ba đã hiểu sơ sơ mọi chuyện rồi không hở là con ba, mị lực không nhỏ nha." bác trai vui vẻ vỗ vỗ vai Thiệu Vũ Triết.

"Được rồi, ông xã, con cùng bạn gái cứ hẹn hò đi, ba mẹ không muốn ở đây quấy rối." Mẹ Thiệu Vũ Triết lười kéo chồng đứng lên, sau đó ôn hòa nhìn tôi, nói, "Bác nhìn ra, cháu là cô gái rất nhu thuận, lần đầu tiên gặp bác đã rất thích cháu, cho nên về sau khi gặp mặt không cần câu nệ như vậy, cháu xem cháu chưa nói gì nha. Hôm nay không hẹn mà gặp thật là có chút ngoài ý muốn, hai bác chưa chuẩn bị gì, tuy nhiên, bác thực chờ mong ngày Vũ Triết chính thức giới thiệu cháu cho chúng ta."

Vốn tôi muốn nói, tôi không nói lời nào là vì nội tâm tôi hoạt động phong phú, nhưng bác gái một phen nói khiến tôi vô cùng cảm động, vì thế tôi quyết định không nói ra để đỡ phá hư không khí.

"Là nha, cháu gái cố lên nha, con nhà bác giống bác hồi trẻ, được nhiều người tranh giành lắm, giống vị tiểu thư bên kia kia, căn bản là nhiều đêm không xuề."

"Ba."

"Ông xã."

Hai người đồng thời kêu ra tiếng, tôi ngồi ở một bên cười trộm, mặc kệ là ngữ khí hay biểu tình, đều giống nhau như đúc, quả nhiên là cha nào con nấy.

"Vây được rồi, ba và mẹ con hưởng thụ thế giới hai người, hai con tiếp tục phát triển nha, con, ba giống mẹ con cũng rất thích cô bé này, con không được bắt nạt người ta đó."

Dặn dò xong, hai người họ đi thế giới riêng, còn lại tôi ngây ngô cười nhìn Thiệu Vũ Triết.

"Ba mẹ anh rất thích em." Anh vuốt tóc tôi nói.

Tôi đắc ý cười.

Hiện tại, tôi muốn thanh minh một chút, tôi, Noãn Đông, hai mươi lăm tuổi, độc thân, gia cảnh bình thường, diện mạo tuyệt đối không phải mỹ nữ, đáng người cũng không được tốt lắm, phản ứng còn có điểm chậm, nhưng, không biết vì sao, từ nhỏ bố mẹ cùng mọi người vô cùng thích tôi, An từng nói, nếu tôi về sau lập gia đình, tuyệt đối không cần lo lắng vấn đề cha mẹ chồng.

Đây là tính cách trời sinh trời sinh, hâm mộ cũng vô ích.

Cho nên hôm nay gặp tình huống như vậy, tôi tuyệt không thấy ngoài ý muốn.

Nhưng nói lại, lúc Thiệu Vũ Triết gọi "Ba", tôi còn tưởng rằng anh hôm nay muốn mang tôi tới gặp trưởng tộc, mà với kiến thức nông cạn của tôi mà nói, bình thường gặp trưởng tộc chính là từng bước dẫn tới kết hôn.

Khi đó tôi còn còn thật sự suy nghĩ một chút, nếu nói như vậy, kia Thiệu Vũ Triết không phải là còn chưa cầu hôn với tôi mà đã chuẩn bị kết hôn ...

Nghĩ như vậy làm tôi thất vọng, tuy rằng con người của tôi thường nói tôi là vô cùng khinh bỉ cái loại "Dạ, anh yêu" "Vâng, tuân lệnh", rồi còn tình tiết chạy trên bãi biển "Ha ha, anh tới đuổi em đi" "Không chịu đâu, anh thật đáng ghét", loại "Lãng mạn" buồn nôn này làm cho người tôi nổi hết da gà, chưa nói ra mà tôi đã thấy rợn người vì mấy loại đối thoại kinh điển này rồi, nhưng tôi vẫn thất vọng, thất vọng Thiệu Vũ Triết vì sao không lãng mạn, không cảm động, không văn nghệ, không có hoa tươi, không có nhẫn kim cương, không có sao, không có ánh trăng, không có thề non hẹn biển, không có sóng lớn sóng nhỏ mãnh liệt, liền chắc chắn tôi sẽ gả anh sao.

Vậy tôi còn muốn phản ứng thế nào đây...

Kết quả phát hiện không phải.

Càng thất vọng...

Kia không phải gặp tộc trưởng, vậy là gì.

"Đúng rồi, em chưa rõ hôm nay anh mời em ăn cơm để làm gì."

Cơm nước xong, anh chờ tôi về, đứng ở tầng dưới cùng nhau nói lời tạm biệt, tôi mới nghĩ đến tôi chưa có đáp án vấn đề tôi cố gắng suy nghĩ suốt một

tuần.

Bạn đang đọc truyện *Noãn Đông* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 10

"Đến tột cùng là vì cái gì a." Thấy anh không có phản ứng, tôi lại hỏi một lần.

Thờ một hơi thật dài, tay Thiệu Vũ Triết xoa xoa tóc tôi, "Đông, đã qua thời gian lâu như vậy, câu hỏi anh hỏi em, nhưng em lại không cho anh một đáp án minh xác, tuy anh đại khái hiểu được ý tứ em, nhưng mà, anh vẫn muốn nghe chính miệng em nói với anh."

"Câu hỏi gì a." Hỏi một đặng đáp một nẻo, quên đi, vẫn là tiến hành theo tuần tự đi, nếu không sẽ nảy sinh đại loại "Em trả lời câu hỏi của anh trước đã" "Anh hỏi trước, em phải đáp trước" "Em không trả lời anh cũng không trả lời" có thể không dứt còn tốn thời gian và giá trị cuộc đối thoại lại thấp.

Thiệu Vũ Triết đặt tay trên vai tôi sau đó khom thắt lưng nhìn thẳng tôi, mặt anh cách tôi rất gần, cơ hồ có thể cảm giác được hô hấp anh ám áp mà ấm ướt, ánh mắt anh ôn nhu tựa như nước, tiến vào thật sâu trong mắt tôi, "Đông, anh yêu em, em chấp nhận sao."

Tôi chấp nhận sao... Tôi chấp nhận sao...

Tôi đương nhiên tiếp nhận rồi! Vấn đề này còn phải hỏi sao, tôi không phải vẫn cực khổ gian nan rầm rầm rộ rộ dùng hành động minh chứng sao.

"Đông, em đến bây giờ đều không nói em với cảm tình của anh là như thế nào, cho dù là năm năm trước, thời điểm em hỏi anh có muốn thành bạn trai của em hay không, từ đầu đến cuối em đều không nói qua em thích anh, Đông, anh yêu em, còn em thì sao?"

Năm năm trước, vì sao lại nhắc tới năm năm trước, năm năm trước một chút tự tin tôi đều không có, anh xuất sắc như vậy, tôi thật ra đã chuẩn bị trước sẽ bị từ chối bước về phía anh để thổ lộ, không nói thích, bởi vì để lừa dối bản thân sẽ không chìm đắm quá sâu, do đó sẽ không khổ sở.

Thời điểm ngu ngốc đã chết, hiện tại vẫn là yêu.

"Đông, mặc kệ em có tin hay không, anh đều muốn nói cho em, hiện tại, lần năm năm trước, anh vẫn luôn thích em, khi đó chúng ta không giấu nhau điều gì thậm chí như hình với bóng, em xử sự giống như đứa bé trai khiến anh vẫn nghĩ, anh thích em – cảm thấy em đặc biệt vì em là bạn tốt của anh, chính do ý nghĩ đó khiến anh không rõ cảm tình đích thật của mình, cho đến ngày đó em hỏi anh muốn thành bạn trai em hay không, khi đó anh trở tay không kịp, sau em bắt đầu cố ý vô tình trốn anh, tiếp đó hoàn toàn biến mất, mất đi em – loại thay đổi này khiến anh cần phải thay đổi thêm phần tình táo đối diện suy nghĩ của chính mình với em, vì vậy anh ý thức được, kỳ thật anh thích em, là vì rất quen thuộc, mới có thể không nhận ra rõ, điều này khiến anh hối hận năm năm, Đông, thật xin lỗi. Có thể lại gặp được em, anh thật sự rất vui mừng, tin tưởng anh, lúc này đây anh sẽ không bỏ lỡ lần nữa."

Kinh ngạc, nói thật tôi thật sự rất kinh ngạc.

Vì cái sai lầm hoàn mĩ như vậy, chậm trễ bao nhiêu thanh xuân của tôi, tôi có thể không kinh ngạc sao.

Hơn nữa anh tại sao lại đem mọi chuyện nói ra như vậy, tuy rằng hỏi trước Dư Mặc có hỏi qua tôi, "Anh ta năm năm trước cự tuyệt cậu, vì sao khi gặp lại cậu lại bắt đầu theo đuổi, cậu không thấy kỳ quái sao?" Vấn đề như vậy, nhưng mà lấy lý luận đơn thuần không có kinh nghiệm của tôi đối với tình yêu thật sự là nhìn không nhìn ra anh làm sao ngay từ đầu lại theo đuổi tôi không tha, không phải là giống như lời An nói chứ, nhiều năm không gặp, mọi người đều thay đổi, đột nhiên phát hiện này cái kia, không phải thật thích sao.

Tôi cảm thấy nghĩ như vậy thật có đạo lý, sẽ không hỏi nhiều, chẳng lẽ thật sự có trường hợp chất giản đơn biến thành chất phức tạp.

Tôi chăm chú nhìn anh.

"Đông, em yêu anh không, đem suy nghĩ của em nói ra, anh muốn nghe em nói." Anh nghiêm túc nhìn tôi, dùng thanh âm trầm thấp nói.

Nhìn anh như thế này, tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng cảm động.

Vì thế tôi liền thành thành thật thật, gạt bỏ muôn vàn khó khăn, hiện ngang lần liệt, không chút lay động, nói, "Vậy anh tại sao không đến tìm em."

Tôi đúng thật yêu anh – không sai, nhưng vấn đề này nhất định phải hỏi, sau khi anh nói xong những điều kia, anh hỏi tôi "Yêu anh không" tôi nói "Yêu", sau đó anh hỏi "Muốn hay không gả cho anh" tôi nói "Được", tôi đây hai mươi lăm tuổi, tình cảm lưu luyến không phải thành một quyển "Ngôn tình tiểu thuyết kiểu sét đánh" sao, nam chính mặc kệ làm sai điều gì nói tiếng 'thực xin lỗi' với nữ chính liền là niềm vui to lớn, tuy rằng Thiệu Vũ Triết ngoại trừ phán đoán sai lầm thì không làm sai chuyện gì, nhưng tôi lại cảm thấy chưa đủ.

Cho nên tôi với bây ra về mặt ủy khuất nhìn anh.

Hai mươi tuổi tôi vừa học năm thứ 3, cho dù tôi không trốn tránh được tổn thương trong lòng, nhưng cũng trốn được ngoài mặt, điều vô dương oai chuyển tới học tại một trường đại học lớn nhất nước, muốn tìm thật không dễ dàng, được rồi, cho dù anh và tôi không ở chung một thành phố cũng không có cách nào khác, số điện thoại trong ký túc xá của tôi và địa chỉ bưu kiện dán rất nhiều trên trang web lớp học, được rồi, cho dù tôi đã lâu cũng không đổi mới dãy số này, nhưng mà tôi vẫn còn liên lạc với bạn học thời trung học, có thể thông qua bọn họ tìm được tôi. Tôi vẫn là người "hiện" chứ có "ẩn" đi mất đâu. (Kat: cái này dùng thuật ngữ Chat ấy mà!!!)

Muốn tìm tôi tuy không dễ dàng nhưng cũng không phải là không thể, rõ ràng chính là không có thành ý.

Vì thế tôi biến đổi thành về tức giận nhìn anh.

"Anh... Nói không nên lời." Anh nhủ mày, sau đó đầu tựa vào trên vai tôi, tôi không nhìn thấy vẻ mặt của anh.

Tôi nhất thời chưa hiểu được, cái gì gọi là nói không nên lời.

"Ngày đó anh nói với em 'Tôi vẫn luôn xem cậu là anh em, tôi có cô gái mình thích.' sau đó em ngắt điện thoại cái gì cũng không nói, như vậy anh làm sao dám chạy tới chỗ em, tuy nhiên, đối với em mà nói, anh thích em."

"Vậy anh lại buông tha." Khinh địch như vậy, tôi thật khổ sở.

Anh đứng thẳng dậy nhìn tôi, xoa xoa tóc tôi, bộ dạng thật ủy khuất.

"Hơn nữa, em chẳng qua hỏi anh muốn làm bạn trai của em hay không, cũng không nói gì đến thích anh, tuy rằng rất ngốc, nhưng anh cuối cùng không có cách khác chế suy nghĩ sai lầm của chính mình."

Nhìn dáng vẻ của anh, không biết vì sao, luôn luôn có chút cảm giác bị chơi xấu, không nghĩ đến năm đó trong cảm nhận của tôi Thiệu Vũ Triết xuất sắc gần như hoàn mỹ cũng sẽ vì nguyên nhân này dẫn đến không tự tin, tôi đột nhiên nở nụ cười.

"Học sinh trong giai đoạn tình cảm lưu luyến, có phải hay không chúng ta luôn cho rằng thật dễ dàng sẽ quên đi." Tôi nói, nếu tôi lui từng chút một suy nghĩ của chính mình, nghĩ lại khi đó tôi không chút kiên trì, bị cự tuyệt liền chạy đi, trốn rất xa không dám quay lại nhìn anh, sau lại nghĩ dù sao sau này chuyện ai cũng nói không rõ, sớm hay muộn có một ngày sẽ quên, như vậy, không chịu tranh thủ nên tôi cũng có điểm sai phải không?

Tuy rằng mọi người đều một chút vì chính mình viện cớ để hiềm nghi, mà viện cớ lại có chút khuynh hướng gượng ép, nhưng mà, có sao đâu, hiện tại tôi yêu anh, tôi cũng tin tưởng anh hiện tại cũng yêu tôi, điều phát sinh cũng không phải vấn đề lớn gì không thể tha thứ, biết một phần này là đủ rồi, làm sao còn muốn lấy việc vật đã qua trong quá khứ khiến cho bản thân thêm phiền toái, cũng không phải viết tiểu thuyết tâm thường theo xu hướng, cũng không nên hành hạ tình cảm của bản thân mình quá.

Tôi yêu anh, hy vọng cùng anh bên nhau.

Vấn đề bản chất nhất, nghĩ đến đó tôi bỗng chốc nở một nụ cười mang tính biểu tượng.

"Như vậy bây giờ thì sao?" Anh cũng cười, hỏi.

"Người em yêu là anh, quá khứ, hiện tại, luôn luôn, đều là anh." Tôi nói.

Năm năm, rốt cục tìm được đến lúc thiên thời địa lợi nhân hoà, nói ra.

Thật không dễ dàng.

"Như vậy, tương lai thì sao." Anh vòng hai tay ôm thắt lưng tôi, tựa hồ câu trả lời này không hoàn toàn thỏa mãn anh.

Biểu tình của anh có hơi dè dặt khiến cho khuôn mặt anh thoát nhìn vậy mà có chút ủy khuất.

Nhìn giống như người dễ bị bắt nạt...

"Tương lai..." Tôi còn thật sự tự hỏi một chút rồi trả lời anh, "Tương lai, tùy tình huống mà định."

Tôi cố ý kéo thời gian dài, nhìn biểu tình hơi sốt ruột của anh, vui đùa thật tốt.

Nghe được đáp án anh đột nhiên vui vẻ nở nụ cười, sau đó nói, "Đông, anh hiện tại trả lời câu hỏi của em, vì sao hôm nay muốn mời em ăn cơm."

Ừ nha, tôi thiếu chút nữa đã quên.

"Đông, khách sạn này là nơi cha mẹ anh gặp nhau, cũng là nơi cha anh cầu hôn mẹ anh, cho nên anh ban đầu muốn ở nơi này cầu hôn em, kết quả lại ngẫu nhiên sai sót gặp gỡ cha mẹ anh."

Thì ra là như vậy, gì?

Sau đó anh tha thiết bế tôi một cái, buông ra, giây tiếp theo tôi còn không kịp hiểu được là chuyện gì xảy ra, anh đã quỳ xuống một gối, trên tay cầm một hộp gấm nhỏ đã mở ra, bên trong chói lọi rõ ràng là một cái nhẫn.

"Đồng, lần này anh sẽ không bỏ lỡ nữa, gả cho anh, được không."

Cầu hôn... Không ngờ còn quỳ một gối...

"Gả cho anh." Anh kéo tay tôi lặp lại thêm một lần, biểu tình thành kính không chút tạp chất.

Cầu hôn nha...

Trải qua thiên sơn vạn thủy, gỡ bỏ vạn hiểm ngàn nan, Thiệu Vũ Triết, rốt cục anh cầu hôn với tôi.

Ngẩng đầu nhìn một chút, hôm nay tiết trời sáng sủa, có sao cũng có trăng, cúi đầu nhìn một chút, có nhẫn cũng có chàng trai khuy gối.

Hơn nữa anh yêu tôi, tôi cũng yêu anh.

Tôi đây còn thất thần làm chi.

"Em đồng ý." Nhìn Thiệu Vũ Triết đem nhẫn cẩn thận đeo trên tay tôi, cảm thấy chính mình có cảm giác của một loại công đức viên mãn.

Tôi thật hạnh phúc.

Thật sự rất hạnh phúc a, thần linh rốt cục đã nhìn thấy tôi.

Vì thế mãi cho đến hôm sau Tảo Xuyên Kỳ Chi đúng hẹn xuất hiện ở cửa nhà tôi, tiếp tục hai giờ dạy học nấu ăn cho anh ta, trên mặt tôi hạnh phúc tươi cười vẫn không biến mất.

"Em ăn trúng gì." Anh cau mày chăm chú nhìn tôi nửa ngày, nói.

"Bữa sáng sao, sữa bánh mì còn thêm trứng gà." Thật là rất dinh dưỡng.

"Quá hạn dùng." Anh ta dám dùng câu trần thuật, tên này muốn chết a.

Tâm tình đang tốt bị hấn ảnh hưởng, khuôn mặt tươi cười của tôi rốt cục vẫn biến mất.

"Anh ấy cầu hôn với em."

Một câu khiến khóe miệng lại nâng lên.

"Nhẫn rất được, chúc mừng." Mặt anh ta không chút thay đổi nói.

Anh ta, anh ta, anh ta lại còn nói ra một câu giống như người bình thường, tôi không khỏi nhìn một chút, có phải hay không có vấn đề gì.

"Anh có khỏe không." Tôi cẩn thận hỏi.

"Giống như phát sốt, ngày hôm qua bị Du đá ra khỏi nhà, gặp mưa." Mặt vẫn không có chút thay đổi.

Quả nhiên là phát sốt, tôi đã nói rồi.

"Nếu không hôm nay không lên lớp, anh trở về nghỉ ngơi đi, thân thể là tiền vốn của cách mạng." Tôi nói, anh ta liếc mắt nhìn tôi một cái, trong mắt tự nhiên có một chút cảm động, sợ tới mức tôi một thân toàn da gà, gắng gượng đem câu "Để khỏi lây bệnh cho tôi" nuốt xuống.

Đợi chút, ngày hôm qua trời mưa, hình như là lúc 3 giờ rạng sáng.

Không nên hỏi tôi vì sao biết được rõ ràng như vậy, người ta mất ngủ a.

"Anh, anh, anh, anh làm cái gì với anh ta." Tôi cảm thấy thanh âm của tôi phát run.

Anh ta không nói gì, chỉ rút chén trà ôm trong tay.

Quên đi, văn hóa dân tộc khác biệt, anh ta dám nói, tôi còn chưa có dũng khí nghe.

Nhìn bộ dạng đáng thương, tính cách gà mẹ của sao cự giải lại hiên ngang nổi lên.

Đo nhiệt độ cơ thể của anh ta, quả nhiên là phát sốt, độ ẩm không hề thấp, vì thế tôi để cho anh ta nằm trên sô pha, tìm chăn bọc anh ta lại kỹ lưỡng, lục loại thuốc đặc hiệu trị cảm lạnh trước uống còn dư, do vị viện trưởng kê đơn cho tôi, tìm thuốc hạ sốt, sau khi biết được cậu ngay cả điểm tâm đều còn

chưa ăn, cứ nhiên lại nấu cho anh ta chén cháo.

Tôi thật sự có số mệnh lao碌, đáng sợ nhất là, tôi như vậy mà lại tự giác.

Nghĩ như vậy tôi liền thương cảm.

Vì thế tôi quyết định đem tật xấu này sửa lại, cải lương không bằng bạo lực, liền ngay hôm nay.

Vì thế tôi cầm lấy điện thoại, gọi cho di động Hắc Trạch Du.

"Noãn" nghe được thanh âm của tôi anh dường như thật kinh ngạc.

Tôi hít sâu một hơi, sau đó đối diện ông nghe cống hiến âm lượng lớn nhất từ lúc tôi chào đời tới nay.

"Sáng nay Tảo Xuyên Kỳ Chi sốt chuyển qua viêm phổi, sắp chết, anh ta hiện tại ở nhà em, cho anh mười phút, anh còn cơ hội cuối cùng thấy mặt anh ta."

Sau đó không đợi anh ta nói gì, tôi không chút do dự ngắt điện thoại.

Thực oai nha.

Bảy phút.

Chỉ trong bảy phút, chuông cửa nhà tôi liền vang, tôi không khỏi cảm khái một chút đồng chí Đạo Tước Diện dù không ngừng cố gắng nhưng cuối cùng vẫn là một người tuân thủ kỷ pháp nhả nhận ngại ngừng cố gắng lực, dung mạo hai mươi tám tuổi đi chuyển kiểu chàng trai trưởng thành mang khuôn mặt trẻ con rõ là họa thủy.

Phải biết rằng, từ nhà của tôi đến nhà trọ Kỳ An, nhanh nhất là mười năm phút.

"Noãn." Cửa mở, Hắc Trạch Du mang biểu tình phức tạp nhìn tôi, nếu đúng theo như lời Thiệu Vũ Triết anh ta từng thích tôi, biểu tình hiện tại này cũng rất thích hợp.

... Vấn đề này có thể bỏ qua.

Tôi thông cảm nhìn anh, tránh đường, chỉ chỉ trên sofa ... đi về Tảo Xuyên Kỳ Chi.

Ăn cháo uống thuốc khiến Tảo Xuyên nằm trên chiếc sofa nhỏ hẹp nhà tôi vẫn không nhúc nhích, lúc cho anh ta cái khăn là khi tôi điều tiết không khí sẵn tiện lấy khăn đắp lên mặt cậu, như vậy thoát nhìn sẽ có vẻ giống di thể.

Tin tưởng tôi, cơ thể của Tảo Xuyên và hô hấp của anh ta không đồng nhất, cho nên tôi làm như vậy thật sự hoàn toàn là do điều tiết không khí, không phải như trong kịch bản viết lúc tám giờ.

Hắc Trạch Du khó hiểu liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó đem khăn kéo xuống, phòng chừng là sợ anh ta thở không thông dẫn đến tử vong.

Anh thật lo lắng, còn thật áy náy, dễ nhìn ra được.

Tôi không biết bọn họ rốt cuộc phát triển tới mức độ nào, Tảo Xuyên không cần nói nhưng nhìn bộ dạng Hắc Trạch theo cảm giác cá nhân tôi, hai người bọn họ rõ ràng đã là hoa rơi có ý nước chảy có tình như vậy còn giảng dạy, rốt cuộc là tại sao.

Do nghĩ như vậy, Hắc Trạch đột nhiên về mặt hồi hận đứng lên, nhìn tôi... đi tới bên cửa lớn bên tôi.

"Chạy trốn?" Tôi hỏi, thuận tay giúp anh mở cửa.

Anh sững sờ đứng tại tại chỗ.

"Anh là đàn ông." Anh hơi tức giận.

Khó trách mọi việc lại nan giải như vậy, nhìn hình ảnh "cùng lắm không được thì thôi" của, quả nhiên, vấn đề không phải của mình liền trở nên vô cùng đơn giản.

"Thì tính sao." Có La Lâm cùng Giang Thần ở phía trước mở đường, tôi có gì chọn không được.

"Anh ta cũng là đàn ông." Hắc Trạch Du tiếp tục miêu tả sự thật khách quan kiểu dư thừa.

"Cha mẹ anh không đồng ý?" Cho dù không đồng ý thì thế nào, mẹ của Tảo Xuyên không phải đã bị Tảo Xuyên dùng "chân tình để cảm động" sao, cùng lắm thì để Tảo Xuyên lại đến một lần, huống hồ kinh nghiệm có lúc này càng không thành vấn đề.

"Cha mẹ anh mất sớm, anh chỉ có một em gái." Anh cúi đầu.

"Cô ấy..." Chẳng lẽ là em gái tư tưởng bảo thủ, cái này càng không sao, nói An hơi khai thông một chút với cô ấy, đứa nhỏ nên điều gì cũng hiểu được ... Tôi tin tưởng An đối với "trẻ nhỏ tình nghịch" rất có kinh nghiệm.

"Em ấy đã nói chỉ cần anh hạnh phúc là được." Anh trả lời vì dường như An đã nói qua với cô ấy.

Vậy còn có vấn đề gì, thật không thể hiểu nổi, bạn bè hỗ trợ cha mẹ đồng ý, một con đường thênh thang như vậy mà còn không bước đi, tôi quả thực là không nói nên lời.

Như vậy, giống như tôi và Thiệu Vũ Triết trong mắt An luôn chính là anh có tình tôi có ý, khó trách cô ấy nói hôm sau kết hôn cũng không vấn đề.

"Bản thân anh thì sao, anh rốt cuộc là nghĩ gì, bỏ qua gia đình, thân phận, còn có giới tính của hai người, cứ trốn chạy như vậy, anh có biết hay không rốt cuộc bản thân đang nghĩ cái gì." Tôi nói. Thật sự là lời kịch đầy dung tục, uống công tôi nói ra, tôi rốt cuộc vẫn là kẻ có tâm hồn suy đồi.

Tôi trừng mắt nhìn anh, những lúc thế này phải ghi chép lại để nhớ.

Đầu của anh càng hạ thấp.

Chẳng lẽ là...

Đàn ông cũng có lúc rụt rè.

Trong đầu đột nhiên liền nảy ra câu danh ngôn kinh điển của Tào Xuyên Kỳ Chi, nếu thật sự anh vì nguyên nhân này mà để bản thân giận dữ, tôi liền một cước đá anh văng ra, tính cả Tào Xuyên Kỳ Chi, anh ta cũng là kẻ đồng lõa.

Trầm mặc thật lâu, rốt cuộc anh ngẩng đầu nhìn tôi.

"Anh lộn xộn cái gì không tự nhiên, anh xem, em vừa nói anh ta sinh bệnh, anh còn lật đật chạy tới, khi anh chạy tới, sao không hiểu lấy bản thân mình đã lựa chọn thế nào." Tôi nói.

Nói như vậy là do dựa vào bản năng phản ứng.

Thật sự là bằng chứng rành rành a.

Anh không nói gì để phản kháng.

"Chẳng lẽ anh còn để ý đến giới tính của anh ta như vậy." Tôi thờ dãi. "Thật sự không được, còn có một biện pháp cuối cùng, anh nói anh ta biến đổi giới tính thôi, dù sao phí giải phẫu với anh ta mà nói không là vấn đề." Tôi còn thật sự đề nghị.

Cũng không biết cậu ta chuyển đổi nhìn được không, tôi tưởng tượng một chút, mặt anh ta hoàn hảo, nếu chuyển thành nữ thành công mà nói có thể sửa chữa thành mỹ nữ dã tính, nhưng mà đại khái đáng người thật là vấn đề, Tào Xuyên làm đàn ông thì đáng người thật hoàn mỹ, biến thành nữ mà nói, có thể khiến trẻ nhỏ nhìn sinh ác mộng. Tôi lại chuyển qua xem tướng Hắc Trạch một chút nhỏ nhả yếu ớt, tương đối một chút.

"Đừng nói giỡn." Biểu tình trên mặt anh rất khó hình dung.

"Vậy phải làm sao, nhìn anh không muốn như vậy, em thật rất muốn đề nghị anh nên trốn đi, nhưng là nhìn bộ dạng bám riết không tha của anh ta như vậy khả năng sẽ vẫn tìm thấy được anh." Tôi nhún nhún vai. "Vậy tốt nhất anh lấy giấy đập vào đầu của anh ta, đem anh ta quy cách hóa, trở thành người bình thường, em có thể giúp anh bố trí hiện trường giả nói là ngoài ý muốn, dù sao đến lúc đó anh ta cái gì cũng nghĩ không ra." Chủ yếu kỹ thuật để độ xuống tay mạnh yếu vừa đủ. Bằng không gọi vị viện trưởng kia đến làm kỹ thuật chỉ đạo đi, ông điền điền khùng khùng ấy nhất định rất hứng thú tham dự. Còn thật chuyên nghiệp.

"Này." Một thanh âm lạnh lùng truyền tới. Khóe miệng của tôi có chút hơi hơi run rẩy, thật sự, rất muốn cười.

Tôi cho cậu ta thuốc nên đương nhiên biết, giả bộ ngủ.

Trầm mặc.

Tôi nghĩ một chút lại nói, "Hay như vậy đi, hai người cũng đừng phiền toái, Hắc Trạch, nếu anh thật sự chán ghét Tào Xuyên, không bao giờ nữa muốn gặp anh ta, anh nói đi, sau đó Tào Xuyên cam đoan không xuất hiện trước mặt nữa, đây là nơi hai người bất ngờ gặp gỡ, em lại là người duy nhất chứng kiến, bắt đầu tại đâu thì tại nơi đó chấm dứt." Tôi nghĩ rất chu đáo, hai người về sau già đi viết tập hồi kí lãng mạn một chút.

Tôi liếc mắt nhìn Tào Xuyên một cái, anh ta thật gian nan gật gật đầu.

Xem ra với anh ta là rất khó.

"Anh ta đồng ý, anh nói đi." Tôi nói, hiện tại bắt buộc anh, thật dễ dàng để bức nói thật.

Tôi không tin anh thật sự có thể nói "Tôi không muốn nhìn thấy cậu, cậu đi đi" như vậy, cho dù anh có nói như vậy, Tào Xuyên Kỳ Chi nhất định liền

trung thực tuân thủ hứa hẹn hoàn toàn ở trước mặt anh biến mất, sau đó Hắc Trạch sẽ phát hiện cuộc sống mà thiếu mất người này sẽ vô vị ra sao, sau đó lại chạy đi tìm Tào Xuyên làm lành, trong tiểu thuyết đều là viết như vậy .

Tào Xuyên phải cảm kích tôi.

Tôi nhìn anh ta, phải ghi lại trước đề nhớ.

Trầm mặc. Áp lực cao.

Hắc Trạch Du đột nhiên một câu cũng không nói tông cửa xông ra, cũng không quay đầu lại.

Tôi xoay người nhìn Tào Xuyên Ký Chi.

Sau đó anh ta cũng phóng nhanh ra để đuổi theo.

Tôi nhìn cửa mở mà lo lắng, nên hay không theo sau do thám một chút, nhưng hai người vất vả như vậy, bị tôi phá hủy không khí thì sao, hơn nữa vạn nhất bị người ta nói cùng cấp bậc biến thái với An thì sao.

Dù sao cũng không phải trì hoãn gì, xem nhiều tiểu thuyết ngôn tình như vậy, chính mình tùy tiện bắt chước một chút, đi ra khép cửa lại, để lại chuyện sau này cho hai người họ giải quyết.

Đóng cửa lại, nhìn thoáng qua phòng bếp, đại khái đây là lần học thứ hai của khóa học nấu ăn của Tào Xuyên Ký Chi ở nhà tôi cũng là cuối cùng, xem ra lần này thu hoạch khá lớn, về sau sẽ có chuyên gia chỉ đạo.

Tuy rằng cái gì cũng không học được nhưng học phí vẫn phải nộp.

Kế tiếp, còn có một việc rất quan trọng, thật cấp bách chờ tôi đi giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Noãn Đông* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 11: Chương 11

"Ba, có người cầu hôn con." Sau khi xác định người tiếp điện thoại là ba đáng kính, hắng giọng, tôi bình tĩnh mở miệng.

Dù sao chuyện này cũng phải nói cho bọn họ, ai trước ai sau đều thế cả, vậy xem ai nhận điện thoại đi.

Nhưng tôi vẫn hy vọng là mẹ tiếp, bởi vì đối với vấn đề này, ba tôi luôn không dễ để khống chế cảm xúc.

Cho nên sau khi nói xong tôi để ống nghe cách xa tai, trong lòng đếm từ một đến năm, sau đó để lại chỗ cũ.

"Cái gì!"

Vừa vặn nghe thấy âm cuối của đoạn thét chói tai, xem ra tôi vẫn hiểu biết thấu triệt thói quen vạn năm không đổi của phụ thân đại nhân.

"Có người cầu hôn con." Giọng nói của tôi tiếp tục bảo trì bình tĩnh.

"Con con con con con ngay cả bạn trai cũng không có, làm sao có thể tự nhiên nhảy ra một người cầu hôn." Ngữ khí này, phản ứng này, vừa nghe đã biết tính cách của tôi là từ đâu ra .

"Con quên chưa nói." Tôi nhẹ nhàng bâng quơ âm mưu bỏ qua vấn đề này, kỳ thật cũng không phải thật sự quên nói cho bọn họ sự tồn tại của Thiệu Vũ Triết, mà là trước khi xác định rõ ràng tôi không biết nên mở miệng như thế nào, bởi vì đối anh là chân thành, cho nên mới trở nên quá mức cẩn thận.

"Quên chưa nói quên chưa nói chuyện lớn như vậy quên chưa nói. . . Nó là ai, làm nghề gì, hai đứa làm sao quen nhau, quen bao lâu rồi..." Cơ hồ có thể nghe thấy giọng nói bên kia tuôn ra không dứt, nuốt nước miếng, vẫn nên đẩy ống nghe ra xa một chút, miễn cho màng tai bị tổn thương.

Nhớ rõ trước đây ai đó có nói với tôi, mỗi người cha đều rất yêu con gái.

Chuyện này tôi cũng đã biết từ lâu, tuy rằng chưa từng yêu đương, nhưng mỗi lần mẹ muốn cùng tôi thảo luận vấn đề bạn trai, mặt ba sẽ dài ra, đi tới đi lui xung quanh chúng tôi, nghĩ biện pháp quấy nhiễu đề tài.

Khi đó tôi còn cảm thấy ba thật sự là đáng yêu rồi tình rồi mù.

Hiện tại cuối cùng tôi cũng đã cảm nhận được thực lực tiềm ẩn của ba.

"Đi sang bên, để tôi nói chuyện với con gái." Nghe tiếng mẹ ra trận, tôi lập tức ngồi nghiêm chỉnh, chuẩn bị nhận nghi vấn.

"Nói đi." Không hổ là mẹ, ở vấn đề này biểu hiện vô cùng bình tĩnh, chỉ hai chữ vô cùng đơn giản, khiến cho tôi ngoan ngoãn bắt đầu nói về tôi hai mươi tuổi năm ấy.

Bởi vì mẹ không có nói phạm vi dừng lại, cho nên tôi nói đến vô biên vô hạn, kết quả chính là muốn biết, không nghĩ tới phải biết rằng, mẹ hết thấy đều đã biết đáp án.

"Nghe qua thì đứa nhỏ này đều làm cho người ta vừa lòng trên mọi phương diện." Đây là đánh giá của mẹ sau khi nghe tôi trần thuật hết.

"Bà đừng nghe nó nói, nó nói nó không phải đứa trẻ cần che chở nữa." Đây là ba lên tiếng sau khi nghe mẹ đánh giá.

Tôi im lặng không nói gì giả bộ vô tội.

"Không cần để ý ba con, con gái lớn như vậy còn lo lắng, ba con tuy rằng phản ứng quá độ, nhưng nói có đạo lý, mẹ thấy, ba mẹ phải đi một chuyến."

Tôi nghĩ, dù sao tôi đã gặp ba mẹ Thiệu Vũ Triết rồi, ba mẹ tôi, anh sớm hay muộn cũng phải gặp.

Sờ chiếc nhẫn trên tay, từ ngày anh đeo cho tôi, tôi chưa hề tháo ra, mỗi lần nhìn đến nó, sẽ nghĩ đến khuôn mặt cười rộ của Thiệu Vũ Triết, sau đó sẽ không tự giác cười rộ lên theo anh.

Thật sự là mười phần tiểu nữ nhân sắc mặt a.

Sau đó nhớ tới An đã nói, yêu thương một người chính là làm cho bản thân biến thành loại phụ nữ khinh bỉ nhất, sau đó đi làm những chuyện ngốc nghếch, nhưng vẫn cảm thấy hạnh phúc.

Tôi đồng ý.

Đợi chút, nhìn nhẩn tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện, "Mẹ, đừng cúp điện thoại vội, còn có chuyện con quên chưa nói với ba."

"Chuyện gì nói với mẹ đi, ba con đang gọi điện thoại đến công ty hàng không đặt vé máy bay." Trong giọng nói của mẹ có chút bất dĩ đã thành thói quen.

Gió lạnh thổi qua. . . Không nhanh như vậy chứ, tôi còn chưa nói mà, nhưng để sau này gặp ba mới nói thì tôi nhất định sẽ chết rất khó coi, không bằng dự phòng trước, cũng để ba chuẩn bị sẵn sàng mà phản ứng.

"Thế này. . ." Tôi do dự một chút.

"Công ty hàng không nói hôm nay máy bay đã bay hết rồi, hơn nữa vé máy bay trong 1 tuần tới đã bị đặt hết, rốt cuộc là thế nào đây, người nhiều như vậy, có việc gấp không nên ngồi máy bay chứ, này. . . Con gái à, có chuyện gì tìm ba thế?." Tiếng nói ba từ xa truyền tới và cuối cùng đặt lên điện thoại.

Trước lau đi một đầu mồ hôi lạnh, tôi hắng giọng hai tiếng, sau đó lại dùng ngữ điệu bình tĩnh tuyên bố: "Ba, có người cầu hôn con. . ."

"Không phải con vừa nói sao." Tính ba vốn nôn nóng, không đợi tôi nói cho hết lời.

"Sau đó, con đồng ý rồi." Tôi vẫn duy trì bình tĩnh trước khi bị ba cắt ngang.

"Hả. . . Cái gì. . ." Tôi còn chưa kịp đem điện thoại cách xa tai thì bên kia đã ngắt kết nối.

Mẹ, người khiến tôi cảm động khôn nguôi.

Đặt điện thoại xuống, tôi dùng sức vịn thắt lưng, lòng bàn chân chạm vào cái gì đó đen đen đang lùi qua.

"Hắc Vũ, mày là mèo không phải chó, không cần mẫn cảm như vậy được không." Thật muốn cắt cái đuôi nó đi, mỗi lần Thiệu Vũ Triết đến nó đều có phản ứng này, thực chịu không nổi.

Quả nhiên, chuông cửa vang.

"Chào buổi sớm." Khuôn mặt tươi cười thật to xuất hiện ở trước cửa, làm cho tôi đột nhiên nhớ tới Đường Lỗi sau khi cầu hôn được An.

Đương nhiên, không cười ngốc giống Đường Lỗi là được.

"Tào Xuyên còn chưa tới sao, hôm nay không phải là ngày anh ta hứa sẽ nấu nướng tốt hơn sao." Anh xoay người gọi Hắc Vũ lên sau đó ôm trên vai.

"Ừ, anh ta, à, anh ta hôm nay tới rồi, bởi vì lại phát sốt, em gọi bố mẹ anh ta đưa anh ta đi rồi." Chà, vì sao tôi nói chuyện lại lấp bắp.



"Không mời anh vào nhà, cứ đứng ở trước nhà nói chuyện sao?" Anh vuốt tóc tôi, vẻ mặt buồn cười nhìn tôi.

Ừ nhỉ, tôi quên mất, bởi vì tôi chặn đường, nên anh chỉ có thể tiếp tục đứng ở trước nhà.

Đợi chút, tại sao có thể như vậy, rốt cuộc tôi đang khấn trương cái gì, đọc vô số ngôn tình tiểu thuyết có sóng to gió lớn gì mà tôi chưa gặp qua, hơn nữa, tôi đã là người trưởng thành hai mươi lăm tuổi rồi, cũng không phải trẻ con, bình tĩnh bình tĩnh.

"Thật ra, em vừa nói chuyện điện thoại với ba mẹ." Ngồi vào chỗ trên sofa, tôi quyết định vội nói cho anh chuyện này.

"Ừ." Anh ngừng vuốt tóc tôi, nhìn tôi lắng nghe.

"Em đem chuyện của chúng ta nói cho ba mẹ, chính là chuyện đồng ý lấy anh."

"Tất nhiên rồi, nếu em không nói cho bọn họ, anh sẽ lo lắng." Anh khoa trương làm dáng vẻ thờ một hơi nhẹ nhõm, sau đó đột nhiên nâng ngón tay mang nhẫn của tôi lên nhẹ hôn một chút, nhìn vào mắt tôi nói, "Như vậy bác trai bác gái đồng ý đem con gái họ gả cho anh sao?"

"Ba em tuy rằng rất muốn lập tức bay đến gặp mặt một lần 'Tên cướp đi con gái của tôi' nhưng thật không ngờ, chỉ mua được vé tuần sau." Tôi thuận tay néo mặt anh một chút, vẫn cảm thấy làn da trên mặt anh rất có độ co giãn, cho nên tôi làm chuyện muốn đã lâu.

"Em nói. . ." Anh sững sốt một chút.

"Ba em thật ra rất khó dây dưa, chủ yếu biểu hiện vì chuyện liên quan đến con gái bảo bối của ông ấy thôi." Tôi giả vờ đồng tình.

"Như vậy thì, anh phải làm như thế nào?" Thấy anh nhú mày, đùa thật vui.

"Lấy một ít máu của anh cho ông ấy xem." Tôi ôm mặt anh, dùng ánh mắt sáng quắc cố định nghiêm túc vô cùng nhìn anh.

"Chúng ta tiện đường đi mua dao nhỏ luôn đi." Anh nháy mắt mấy cái, làm dáng vẻ đáng thương hề hề, có cảm giác vô cùng chân thành.

"Nhưng còn có đường tắt, chính là thu phục mẹ em là được, chỉ cần mẹ em vừa lòng, lời nói của ba em sẽ bị xem nhẹ." Tôi thành thực nói, không biết đây có tính như khừ tay hướng ra bên ngoài như trong truyền thuyết không, ba mẹ à, thực xin lỗi công lao dưỡng dục của hai người, tôi sám hối trong lòng một chút.

Thật ra ba tôi chỉ luyến tiếc tôi, thật sự là ác hân, tôi đã hai mươi lăm tuổi, ở trong mắt ba vẫn chỉ là một con dê con, hơn nữa người chung quanh chỉ có hai loại, sói đội lột cừu và sói không đội lột cừu, không giống mẹ tôi, khi tôi học năm nhất đã cố vũ tôi lập tức tìm bạn trai, bằng không sẽ bị chọn cho, nói tóm lại chính là dựa theo lý niệm của mẹ tôi, tuổi như tôi, bản tính như con trai của tôi sớm đã bị vùi dập.

Thật sự đáng sợ, lý niệm của hai người đều thật cực đoan, còn kém cách xa vạn dặm, làm sao để càng ngày càng hạnh phúc mỹ mãn hơn nữa, hạnh phúc mỹ mãn trong từng ấy năm như vậy, mất thấy còn hạnh phúc mỹ mãn trong cả cuộc sống sau này.

"Suy nghĩ gì đấy?" Thiệu Vũ Triết bắt mắt hôn hôn tôi, đem kéo lực chú ý của tôi về.

"Làm thế nào để đối phó với cha mẹ em?." Đáp án này thực tàn nhẫn, trăm ngàn không thể để ba mẹ tôi biết.

Tôi thật sự là tội nghiệt.

"Đúng rồi, em quên nói, hôm nay An và Đường Lỗi sẽ đến, còn có Dư Mặc cùng Tiểu Viễn, bởi vì ngày nghỉ của Lâm cùng Giang Thần sắp hết, muốn em đón gió tẩy trần với họ." Sao số tôi khổ vậy chứ, người mời tôi ăn cơm đã ít, nấu cơm cho tôi ăn còn ít hơn, có thể tự nhiên mà nói những lời này là người không có lương tâm nào đó tôi không biết, nhưng hán ta nhất định là người ăn ké cơm dài hạn.

Vừa lúc có thể tuyên bố một chút tin tức, đem một chút hi vọng về cho cuộc sống của Đường Lỗi, tiện thể lừa anh ta một phen, để tôi được tiền thưởng dài hạn.

"Bọn họ không biết chuyện anh cầu hôn em sao?" Thiệu Vũ Triết lại bắt mắt kéo sự chú ý của tôi về anh.

"A? Ừ, đúng vậy." Không rõ tại sao anh đột nhiên hỏi như vậy.

"Quả nhiên, anh nghĩ nếu bọn họ biết, nhất định sẽ chạy tới đây đầu tiên, nhà em sẽ không im lặng như thế này." Anh vẻ mặt buồn cười nói.

Thấy chưa, hóa ra tôi kết bạn với mấy người chỉ biết gây tổn hại không thì bất quá nhiều chuyện, ai cũng thấy thế.

Máy bay đến lúc 1 rưỡi trưa, ngày hôm qua An thực đúng cảm nói với tôi, Noãn cậu không cần đón các cậu ấy đâu, việc chạy chân này giao cho tớ cùng A Mặc được rồi, cậu cứ thông thả ở nhà chuẩn bị đại tiệc cho chúng tớ đi, vì cậu mà chúng tớ quyết tâm không ăn gì rồi, cậu nhớ chuẩn bị nhiều đây.

Cô nàng này, muốn tôi chuẩn bị phần ăn cho tám người chưa kể một con mèo béo đến mức không giống mèo mà còn có bản lĩnh nói ra từ thông thả sao, thật sự là quan không biết dân khó khăn, chỉ biết áp bức, một đám đều bị tôi chiều đến hư.

"Như vậy cùng nhau chuẩn bị đi." Thiệu Vũ Triết kéo tôi vào lòng, xoa tóc tôi nói.

Tôi bất mãn bắt lấy tay anh, xem ra anh nghiện chơi đùa với tóc tôi rồi, có vết xe đổ, tôi quyết định phải bóp chết thói quen này ngay từ đầu.

Nhưng hình như chậm mất rồi.

"Đói quá a a a a ~" chưa nghe thấy tiếng chuông cửa mà đã nghe thấy tiếng An gào loạn lên mất hết cả hình tượng, bình thường An toàn giả bộ làm thực nữ, xem ra lần này vô cùng đói bụng.

Thực chịu không nổi, ai bảo cô ấy không ăn điểm tâm.

"Noãn, đã lâu không thấy, đây là lễ vật." Vừa mở cửa, phi vào đầu tiên không phải An, mà là La Lâm, trước tiên ôm tôi một cái, sau đó nhét một đồng thượng vàng hạ cám gì đó vào lòng tôi.

Thật sự là chiều không chịu nổi, nhưng nhìn La Lâm vui vẻ như vậy tôi cũng thật cao hứng, kỳ thật cô ấy là người rất tốt bụng, lâu nay không đi chơi, xem ra thật sự là ghen hồng rồi.

"Tiểu Hắc Vũ yêu dấu của tớ đâu?" Xong chuyện liền lập tức tìm con mèo kia, đúng ra con mèo thật không có lương tâm, chủ nhân về mà cũng không thèm chạy ra chào đón một chút.

"Giang Thần, cô đang làm gì thế?" Đang tìm xung quanh, lúc xoay người thì thấy Giang Thần ngồi trên mặt đất dựa lưng về phía chúng tôi không biết làm gì, tôi tò mò đi tới.

"Cân." Cô ấy không ngẩng đầu lên trả lời.

Chỉ thấy cô ấy đặt con Hắc Vũ lên cân nhà tôi, rồi chuyên tâm đếm số.

Cô làm như nó là heo ấy, còn cân, thiếu chút nữa bị cô ấy làm cho tức giận đến thổ huyết.

"Béo, hoàn hảo." Cô vừa lòng đứng lên, đem Hắc Vũ đặt vào tay La Lâm.

Tôi hoàn toàn không nói gì, về sau tôi cự tuyệt bình luận và phát biểu về cô nàng này.

"Noãn, cậu cùng Thiệu Vũ Triết ở chung sao?" Một tiếng nói lạnh lùng từ bên cạnh thổi qua, lâu nay không nhìn thấy Dư Mặc, gần đây cô cùng Tiểu Viễn bận việc công ty đến mức thần long đầu đuôi cũng không thấy, hôm nay nhìn thần sắc hai người tôi nghĩ nên chúc phúc cho bọn họ.

Về vấn đề cô ấy vừa hỏi . .

Tôi mỉm cười, mọi chuyện từ đầu đến cuối đã lộ gần rồi.

"Chúng mình không có ở chung, còn chưa phát triển tới bước đó đâu." Nhìn ánh mắt mọi người thất vọng thật vui vẻ.

"Nhưng chúng tớ sẽ kết hôn sớm thôi." Mọi người về mặt chết đi sống lại, bao gồm cả Tiểu Viễn ôn hòa nhưng thâm sâu khó lường không rõ anh ta suy nghĩ gì cùng với Giang Thần tôi không hề hình dung đều lộ ra biểu tình chưa bao giờ có, tôi tiếp tục đắc ý cười.

"Chỉ cần ba mẹ tớ đồng ý." Nói xong câu cuối cùng, nhớ tới tật xấu thờ mệnh của Tảo Xuyên, một khi lấy bệnh, hại bao nhiêu đồng chí tốt a.

"Ha ha, rốt cục cũng có thể kết hôn." Đường Lỗi rống ra một câu ngữ điệu y hệt như Tôn Ngộ Không vừa phá được phiến đá.

Chỉ có mình anh ta hưng phấn.

Ai không biết lại tưởng anh ta là cha tôi.

Cho nên không có ai để ý anh ta.

"Vũ Triết là đồng chí tốt, bác trai đã rõ, nhưng không phải còn bác gái sao?" An vỗ vỗ vai tôi, dùng ánh mắt sáng quắc tôi hay dùng mà nói.

"Cô cứ yên tâm, tôi ý chí kiên định, mục tiêu rõ ràng, mặc kệ bác trai là người như thế nào, tôi vẫn sẽ cưới được Đông." Thiệu Vũ Triết không biết khi nào thì xuất hiện ở sau lưng tôi, ôm tôi vào trong ngực tuyên cáo chủ quyền, ngữ khí rất kiên định.

Không khí này thật tốt, nếu không có một đồng bóng đèn Philips bên bi bám trụ ở đây, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ hôn anh sau đó ôm nhau đến mặt trời lặn .

"Thật sự là quá tốt, tôi cùng Dư Mặc hôm nay cũng muốn tuyên bố với mọi người, tôi cuối cùng đã thuyết phục được bác trai bác gái Dư gả Dư Mặc cho tôi." Tiểu Viễn nói rất hùng hồn.

Tuy rằng chúng tôi đã đoán được, nhưng nghe chính miệng bọn họ nói ra, vẫn nhịn không được cùng nhau hoan hô chúc mừng.

Tôi nghĩ đây là bữa cơm vui vẻ nhất của chúng tôi.

Rồi đến một tuần sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Noãn Đông* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 12: Chương 12

"Anh hồi hộp sao?" Tôi đứng bên Thiệu Vũ Triết, lơ đãng hỏi

"Có một chút." Khóe miệng nhếch lên thành hình vòng cung, anh thành thực đáp.

Vốn dĩ máy bay sẽ tới nơi vào buổi tối, nên tôi nghĩ gặp mặt tổ chức ở nhà sẽ tiện hơn, tạo nên không khí gia đình ấm áp, gọi lên tình cảm lãng mạn ngày xưa cho cha mẹ, sẽ bớt đi một chướng ngại

Cho nên tôi bị vây kín trong sự khẩn trương và bận rộn

"Đồng, anh yêu em." Anh đứng từ phía sau, vòng tay ôm trọn eo tôi, hôn nhẹ lên cổ tôi nói.

"Ừm, em cũng vậy."

Không khí này liệu có phải rất lãng mạn không?

"Hôm nay để anh nấu ăn, để bác trai bác gái cảm nhận được lòng thành dào dạt của anh, nếu không anh sẽ buồn tới mức máu chảy đầm đìa đó." Giọng nói rầu rĩ của anh truyền đến từ phía sau

Tôi cười xoa một tiếng, một tuần, thì ra anh vẫn còn nhớ rõ.

"Vậy được rồi, em sẽ không tranh công đâu." Tôi trịnh trọng đưa tạp dề của mình cho anh, còn giúp anh đeo vào nữa.

Thật ra như vậy cũng tốt, theo tiêu chuẩn của ba mẹ tôi thì hẳn phải biết dọn dẹp phòng trên phòng dưới, bếp, giặt được quần áo, sửa được bồn cầu, khi mệt nhọc có thể oán giận nhưng không cho phép phản kháng. Anh làm như vậy cũng đúng, cùng lúc có thể lấy lòng mẹ, mặt khác cũng có vẻ thân thiết hơn, ba tôi thấy vậy sẽ không làm khó anh nữa.

Khi anh đang làm trong bếp, tôi cũng đã sớm quét dọn phòng cho sạch sẽ gọn gàng, thấy gần tới giờ liền chính thức khởi hành tới sân bay đón cha mẹ.

Mẹ thì không sao, vì mới gặp nhau, nhưng ba thì chẳng thay đổi gì cả, vừa thấy mặt đã ôm tôi thật chặt, khiến tôi thiếu chút nữa thì tắt thở, vừa buông ra không đợi tôi kịp hít thở đã ngay lập tức bắt đầu đặt câu hỏi:

"Thằng nhóc kia đâu, tại sao lại không đi cùng con, có phải trong lòng nó làm gì sai trái nên không dám đến gặp ba không, nó có bắt nạt con không, ba không đồng ý việc mẹ con suốt ngày kêu muốn gả con ra ngoài một chút nào, con xem, lúc trước bà ấy cứ coi trọng tên nhóc Kỷ Chi kia, suýt nữa là hại con gái yêu của ta rồi."

Ba nói mà vẻ mặt đầy căm phẫn, đột nhiên quay lại nhìn tôi, tỏ vẻ đáng thương cười hề hề hỏi:

"Con gái à, con thật sự phải gả đi sao, con cứ thế mà bỏ mặc ba sao, cũng không hỏi ý kiến ba, xem ba có đáp ứng không, con đơn thuần lại dễ bị lừa gạt như vậy, ba sao có thể yên tâm giao con cho tên nhóc kia chứ."

"Ông có yên không thì bảo, cả tuần nay cứ nhắc đi nhắc lại, nói tới nói lui cũng chỉ có mấy câu như vậy, con gái lớn như thế rồi, có phải ông muốn nó cả đời không gả đi được hay không?." Mẹ tôi không nhịn được nữa, một phen nhéo lỗ tai ba tôi, dùng thủ đoạn bạo lực mạnh mẽ tách tôi ra khỏi ba, giúp tôi có cơ hội để mà hít thở.

Rét run. Trời ơi nơi này là sân bay đó, tôi nghĩ thế mà không dám cất tiếng hét chói tai

Cũng may. . . Mọi người đều rất vội vàng, không có ai để ý đến tôi và ba mẹ

Tôi toát cả mồ hôi, rốt cục thì ba mẹ cũng bắt đầu đổi hướng bước đi, tôi chạy nhanh ra phía trước dẫn đường, mục tiêu là bãi đỗ xe

"Phải rồi, tên nhóc kia đang ở đâu vậy?." Ba tôi dùng ngữ khí tùy tiện hỏi.

"Ở nhà nấu cơm ạ, để chào đón ba mẹ đến." Tôi dùng ngữ khí gần như là nịnh nọt nói, tận lực gây ấn tượng cho Thiệu Vũ Triết

"Cái gì, mấy đứa ở chung...." Ba tôi dùng giọng nói với đề-xi-ben siêu cao rống to một câu, đến những người đang vội vàng cũng phải quay sang liếc nhìn một cái .

Cũng may. . . Không có người quen. . .

Giải thích thế nào ba cũng không tin, dọc đường đi tôi phải mệt nhọc chịu đựng sự oanh tạc của ông, tôi nghĩ thầm, có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Thôi cũng được, tiện thể có thể bảo Thiệu Vũ Triết chuyển qua đây ở, không cần lãng phí tài nguyên.

Thật vất vả mới về đến nhà, lúc ra ngoài tôi không mang chìa khóa, Thiệu Vũ Triết ra mở cửa, tôi dùng ánh mắt bí ai nhìn anh một cái, rồi nhanh chóng bước vào, sau đó là ba với khuôn mặt tôi sầm đanh lại không ngừng trừng mắt nhìn anh và mẹ dùng đôi mắt xét nét của mẹ vợ tương lai nhìn con rể cùng bước vào.

Thật sự là đầy đủ cả, hy vọng anh chồng đỡ được

"Đồng, vì sao bác trai cứ trừng mắt nhìn anh vậy?" Chào đón ba mẹ tôi xong, Thiệu Vũ Triết tìm một chỗ trống vụng trộm hỏi tôi.

"Anh cứ coi như đó là bệnh nghề nghiệp đi." Tôi vạ phần đồng tình nói với anh

"Bệnh nghề nghiệp?" Anh tỏ vẻ khó hiểu

"Ba em là thầy thuốc Đông y, nhìn người theo kiểu vọng, vắn, vắn, thiết, một lát nữa ông ấy sẽ qua bắt mạch cho anh đấy." Có lẽ do làm một nghề có từ xa xưa rồi nên con người ba rất hoài cổ.

Giúp anh đem đồ ăn đặt lên bàn, ba tôi vì giữ thể diện trường bối nên không tiện phát tác trước mặt "Người ngoài", nhưng mẹ tôi có vẻ rất thích Thiệu Vũ Triết, nên tâm tình của tôi trên cơ bản vẫn vô cùng thoải mái .

Thiệu Vũ Triết nở nụ cười, xoa xoa tóc tôi: "Dù có thế nào, anh cũng sẽ khiến bác trai phải thích anh, cam tâm tình nguyện đem con gái gả cho anh thôi."

Tôi quay đầu nhìn khuôn mặt tươi cười tự tin của anh, trong lòng cảm thấy lo lắng.

Không khí trên bàn ăn mới thực sự gọi là mặt ngoài gió êm sóng lặng, bên trong sóng ngầm mãnh liệt.

Ngay từ đầu, ba đã bày ra tác phong của bề trên, khuôn mặt trầm xuống như đang gây áp lực tinh thần cho Thiệu Vũ Triết, khiến anh đứng ngồi không yên. Chiều này tôi thuộc lòng rồi, năm xưa mỗi lần tôi học bài, mỗi lần họp phụ huynh hay mỗi khi phạm lỗi bị thầy giáo nói với ba, ba đều sẽ dùng chiều này, khiến tôi trẻ người non dạ đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ cúi mũi vào bát cơm, không hù chết tôi cũng khiến tôi ghen mà chết.

Nhưng tình huống hôm nay có vẻ khác, ba tôi mãi mới phát hiện Thiệu Vũ Triết bị mẹ tôi hỏi đồng hỏi tây, không hề quan tâm tới ông đang phóng sát khí, có thể nói trừ tôi đang cúi đầu ăn cơm bên cạnh và thỉnh thoảng cười trộm ba ra, căn bản chẳng có ai để ý tới ông cả.

Một lúc lâu sau ba liệu mạng muốn phát biểu ý kiến, nhưng bởi không nắm giữ thể chủ động ngay từ đầu, nên rốt cục cũng chẳng nói được cho ra đầu ra đuôi.

Ba gặp phải mẹ tôi, coi như là anh hùng mạt lộ, tuy tuy đã quen với tình trạng này hơn hai mươi năm nay, nhưng tôi vẫn nhịn không được, muốn đồng tình với ba một chút.

Tôi lại quay sang nhìn mẹ, bà cười tươi như một đóa hoa vậy, gu thẩm mỹ của tôi xem ra hoàn toàn do một tay mẹ dạy dỗ, tôi cảm thấy tuần tú lịch sự đa tài, thì mẹ cũng sẽ chẳng có lý do gì nói không tốt.

Thái độ của mẹ khiến bữa cơm vốn căng thẳng có vẻ thuận lợi hơn một chút, quả nhiên bằng sự hiểu biết của tôi về ba mẹ thì "Chỉ cần mẹ không phản đối, thì ý kiến của ba có thể xem nhẹ", phải bắt lấy trọng điểm, rồi đột phá, mới làm nên công lớn.

Ăn xong cơm tối, bát đĩa tạm vứt lại trong bồn rửa. Bốn, à không, dựa theo lý luận thì ba người hẳn phải nói chuyện hoà thuận vui vẻ cùng nhau, nhưng Thiệu Vũ Triết nhìn như chuẩn bị phải đi, ba tôi chờ mãi mới được cơ hội đi theo tới cửa, vỗ vỗ vai Thiệu Vũ Triết, dùng một giọng nói cực kỳ nghiêm túc nói với anh: "Tiểu tử, đến uống với bác một ly đi."

Tôi vốn muốn nói vài câu thoái thác như kiểu ngày mai còn phải đi làm gì đó, để tránh tình cảnh ba và Thiệu Vũ Triết chính diện giao phong, thế nhưng mẹ lại giữ chặt tay tôi, có ý bảo tôi không cần can thiệp. Tôi suy nghĩ một chút, chung quy chàng rể đẹp trai này cũng phải gặp bố vợ thôi, cuối cùng chỉ đành gửi cho Thiệu Vũ Triết một ánh mắt cầu phúc tiễn biệt.

"Nếu ba con sau khi 'thăm tra' mà không đồng ý thì con sẽ làm thế nào?" Mẹ đóng cửa, xoay người lại, mỉm cười hỏi tôi.

"Không được thì chúng con sẽ bỏ trốn." Ánh mắt tôi sáng quắc kiên định nói.

". . . Mẹ sẽ ngay lập tức gọi điện cho ba con." Mẹ ngoài miệng nói vậy, nhưng lại không hề nhúc nhích.

"Ba sẽ thích anh ấy mà, hơn nữa sẽ cam tâm tình nguyện gả con gái cho anh, đây là những lời anh ấy đã nói với con ." Tôi cường điệu một chút lời anh

nói, có gì thì anh sẽ chịu trách nhiệm sau.

". . . Quả là tự tin. Thật ra mẹ cảm thấy thằng nhóc này rất đáng tin, còn rất lễ phép, à phải rồi, trước kia con nói con và cậu ta là bạn học cùng trung học, cho nên mẹ đã tìm xem lại ảnh tốt nghiệp của con một chút" Mẹ kéo tay của tôi, tình tế đánh giá chiếc nhẫn kia.

"Không thể nào, cái loại ảnh từ thời Cần Long nào rồi mà mẹ vẫn còn giữ, chờ nó lên giá sao?" Tôi thực sự chịu thua mẹ ,ba mẹ suốt ngày bay tới bay lui, những thứ kia cũng cất giấu hết nơi này đến nơi khác, chẳng biết cách nào mà lần

"Đó là sự thật mà, hay mẹ đem ảnh khoả thân lúc con đầy tháng đem bán cho Thiệu Vũ Triết nhé, lộ ra trọn vẹn hết đấy." Đây là lời nói của một người mẹ sao, còn không quên bổ thêm một câu, tôi tức giận đến độ ngum máu trong miệng không phun ra được. (Kat: bạn Kat cũng mém phun, mà là phun.. nước miếng!)

"Lần này ba mẹ ở lại bao lâu ạ?." Tôi vội chuyển đề tài, nói thêm tí nữa sẽ thành chuyện 'cắm người dưới 18' mất.

"Theo kế hoạch thì ngắn nhất là đến sau khi gặp Thiệu Vũ Triết, dài nhất là đến khi hai đứa thành hôn." Cũng có nghĩa là "đồng ý" hay "không đồng ý" mà thôi, mẹ sao có thể vẫn nói uyển chuyển hàm xúc như vậy chứ

"Vậy rốt cục là dài hay ngắn ạ?." Tôi thấp thỏm.

"Con bé ngốc này ở với mẹ lâu như vậy, mà còn không nhận ra mẹ thích thằng bé kia sao. Hơn nữa, ba con tuy rằng cư xử lạc hậu, tư tưởng cực đoan, cũng chiều con gái đến kỳ quặc, nói chuyện lại ngây thơ, nhưng cũng không phải hoàn toàn không nói đạo lý .Chỉ cần Thiệu Vũ Triết nhân phẩm không có vấn đề, đối xử tốt với con, thì ông ấy sẽ không bần thêm nữa mà tác thành cho hai đứa. Nói đi cũng phải nói lại, mẹ đã bao giờ bảo ba con không tốt chưa, đây là gia quy, từ khi ở Nhật Bản ta cũng đã làm công tác tư tưởng cho ba con rồi, ước chừng một tuần cơ đấy" Mẹ tôi lộ ra vẻ mặt tươi cười hoàn toàn vô hại.

Tôi cũng có thể đoán được mẹ đã làm gì để dả thông tư tưởng cho ba, giống hệt như sau khi hợp phụ huynh hoặc từ phòng giáo viên đi ra, mẹ tôi luôn bày ra khuôn mặt tươi cười vô hại này,rồi xoa đầu tôi dịu dàng nói: "Có chuyện gì, chúng ta về nhà nói sau."

Kết quả là, tôi thật sự bị dọa cho chết khiếp

"Nếu đã vậy, sao ba còn gọi Thiệu Vũ Triết ra ngoài uống rượu?" Tôi khó hiểu hỏi.

"Chỉ là đòn phủ đầu ra oai thôi, con còn không hiểu tính ba con sao, lúc nào cũng sợ người khác khi dễ con gái bảo bối của mình, tiện thể truyền lại mấy cái gia quy thôi . . đây là mẹ bảo ông ấy làm thế."

Cuối cùng anh bạn Thiệu Vũ Triết đã không thể về nổi nhà, lúc nhìn thấy anh là hai giờ đêm, hai người họ lao đảo từ bên ngoài trở về. Tôi và mẹ bị đánh thức, cố gắng vận dụng tất cả trí tưởng tượng mới hiểu được mấy âm tiết đơn độc cùng mấy lời nói nhảm của họ, đại khái là uống nhiều quá nên không thể lái xe, ba liền đưa anh về đây.

Tôi cùng mẹ kiên định vác bọn họ lên sô-pha, ai bảo tự sinh tự diệt.

Tự sinh tự diệt để lại hậu quả là say rượu, ba tôi thì không sao, dù gì cũng không cần đi làm, muốn ngủ là ngủ, cuộc sống như vậy sung sướng thật, vì đến Chủ nhật ba mẹ mới phải trở về.

"Anh có ổn không, không sao thì về thôi." Nhìn bộ dạng tái nhợt mà vẫn phải đi làm của anh thật đúng là thê thảm.

"Không sao, anh ứng phó được, hơn nữa hôm qua bác trai nhất quyết muốn anh thể hiện trách nhiệm của một người đàn ông, sau đó còn nói anh phải làm cho vợ con có một cuộc sống hạnh phúc." Anh thành thực thuật lại, quả nhiên là tác phong của ba tôi, đã nêu ra truyền thống mục tiêu cả đời của người đàn ông

"Vậy anh có lên." Tôi cười gượng hai tiếng "Mình đi thôi, hôm qua em đã đồng ý cho ba mượn xe của mình, vì ba muốn đi gặp một người bạn học cũ,gìò phải dùng xe của anh thôi" Kỳ thật từ sau khi chân tôi bị thương, xe của tôi cũng để nguyên một chỗ không dùng tới, còn xe của Thiệu Vũ Triết đã sớm thay thế chỗ đó.

Đi đến bãi đỗ xe, tôi lo lắng nhìn thoáng qua anh, vẫn rất lo lắng, lấy chìa khoá từ trong ví của anh ra, kiên định nói: "Em lái xe."

"Đêm qua ba còn nói gì với anh không?." Tôi vừa lái xe vừa hỏi.

"Kể chuyện hồi nhỏ của em, để chứng minh em cần người khác chăm sóc tới mức nào, để cho thấy em làm người khác đau lòng tới mức nào." Anh lấy tay chống đầu, tà tà nhìn tôi cười nói.

"Còn chuyện ngốc nghếch nào nữa?" Toàn thân tôi bỗng dựng nổi da gà, tôi thấy khó tin, suýt nữa thì lái xe tông vào cột điện, ba cứ gặp người khác là lôi hết chuyện hồi nhỏ của tôi ra kể, thật là xấu hổ quá

"Bác trai cũng không phải người khó gần, chỉ là ông ấy rất thương con gái thôi." Thiệu Vũ Triết vuốt vuốt tóc tôi nói.

"Chuyện này đương nhiên là em biết." Tôi đẩy tay anh ra, chuyên tâm lái xe, nói vậy là ba đã chấp nhận Thiệu Vũ Triết, xem ra mọi việc không hề nghiêm trọng như tôi nghĩ

Sự yên tâm khiến tâm trạng tôi tốt hơn rất nhiều, cứ thế ngay cả Kỳ An vốn hiểu tính ba tôi đến Đường Lỗi vừa thấy đã hỏi đông hỏi tây, tôi cũng không so đo kể hết mọi việc từ đầu tới cuối. Sau đó nhìn Đường Lỗi điên điên khùng khùng quay về văn phòng thêm mắm thêm muối truyền bá kế hoạch kết hôn của anh ấy, tôi cũng cảm thấy rất vui sướng

Nhưng tâm trạng đó là đến trước khi tan tầm về nhà.

Vừa về nhà đã thấy ba, khuôn mặt âm trầm ngồi trên sofa dường như đang đợi tôi, mà có vẻ là đợi rất lâu rồi.

"Ba. . ." Tôi theo thói quen nịnh nọt chào hỏi, thật không hiểu ba làm sao vậy

"Ta không cho phép con lấy thằng nhóc Thiệu Vũ Triết kia, ta không thể đem con gái mình giao cho người như vậy." Ba vừa mở miệng liền long trời lở đất.

"Vì sao?" Tôi đương nhiên kinh ngạc. Sao mới một ngày không gặp đảo lộn tất cả, không phải thay đổi quá nhanh chứ

"Ba biết cả rồi, chuyện cái chân của con chính là do thằng nhóc kia, con sốt đến ba mươi chín độ tám, nó còn bắt con đưa tài liệu, nó không tự đến lấy được sao, hả? Con nói thử xem, từ nhỏ đến lớn, con đã bao giờ bị thương nặng như vậy chưa, xương đùi gãy, xương đùi gãy đấy, hơn nữa, nếu không phải xe máy tông phải, mà là xe tải, hoặc nếu chiếc xe máy kia tăng tốc hơn chút nữa, thì con... con. . . Ba. . . Ba, tóm lại, thằng nhóc đó rất không ổn." Ba hét đứng lên lại ngồi xuống.

Trong lòng tôi thâm tôi hò hét, ba cẩn thận cao huyết áp a. Nhưng để mâu thuẫn không trở nên quá gay gắt, nên tôi vẫn kiên trì bày ra vẻ mặt lấy lòng:

"Ba à, không nghiêm trọng đến thế đâu, ba xem hiện giờ con vẫn tốt đấy thôi, ngay cả một chút di chứng cũng không có, hơn nữa, thật sự không liên quan đến anh ấy, anh ấy không biết con bị ốm, nên mới nhờ con giúp."

Tôi chỉ biết, phía trước trở ngại nhiều như vậy, phải làm mọi cách để ba phải 'xuất trưởng' và đồng ý một cách nhanh nhất, tôi nghĩ rằng ông trời luôn mở to hai mắt thờ ơ với tôi, quả nhiên, sự việc đã đến nông nỗi này.

"Con chỉ biết nói tốt cho nó, chẳng có cái gì là 'không biết' hết, trước khi kết hôn đã ra lệnh cho con một cách không khách khí như vậy, kết hôn rồi sẽ ngày càng trầm trọng hơn, cái gì cũng bắt con làm hết, còn chỉ cho phép oán giận không cho phép phản kháng, ta sao có thể để con gái mình sống những ngày như vậy được."

"Ba, đây là lời thật lòng của ba sao?" Tôi tự dưng cảm thấy có điểm quen thuộc, nom nớp lo sợ hỏi.

"Con. . . Con hỏi nhiều làm gì, ba tóm lại một câu, không cho phép gả." Những lời này từ miệng ba thốt lên, không biết vì sao tôi lại cảm thấy ông đang rất vui vẻ.

Thôi mặc kệ chuyện đó đã.

"Ba à, rốt cục ai nói với ba chuyện này vậy?." Sao mà lắm điều vậy, tôi mà không gả đi được, liền lôi kẻ đó ra chôn cùng.

"Con không cần biết là ai nói, chỉ cần nói phản đối hay không phản đối, nghe lời ba đi."

"Ba ơi ba ơi, rốt cục là ai nói, rõ ràng là bẽ cong sự thật mà." Trên cơ bản toàn bộ là thật, chỉ có một điều không đúng là Thiệu Vũ Triết không biết tôi bị sốt.

"Là chú Nghiêm của con nói." Ba không chịu nổi đòn tấn công trực diện của tôi, không kiên nhẫn nói.

"Chú Nghiêm, chú Nghiêm nào cơ ạ?." Tôi không hiểu gì cả, người này tôi thực sự không biết

"Ha ha, nhanh như vậy đã quên chú rồi à." Tôi rùng cả mình, không cần xoay người cũng đã nhận ra "chú Nghiêm" là ai.

"Cái ông già này, nói là thăm bạn học cũ, vậy mà ăn chưa được nửa bữa cơm đã vội về rồi, con gái còn chưa tan tầm, cho dù ông về cũng vẫn phải đợi đấy thôi." Mẹ tôi theo sau tiến vào, thoát nhìn vô cùng tức giận

"Thì ra đều ra người quen, sao chưa từng nghe ba cháu nhắc tới nhỉ?." Đó chính là vị viện trưởng đại nhân thích lấy tiếng "Ha ha" làm lời mở đầu, nhiệt tình yêu thương đóng kịch khiến tôi sợ đến chết đi sống lại kia. Thì ra đều là chỗ quen biết, khó trách ông lại hay châm chọc tôi như vậy, ba tôi nhất định là nợ ông ấy rất nhiều tiền đây

"Nói gì thì nói, Noãn phải gọi tôi là bác Nghiêm mới đúng, vì tôi lớn hơn ông cơ mà." Ông cười hi hi nói với ba tôi.

Đây không phải là trọng điểm.

"Hành vi kiểu này không hợp tư tưởng, thân là bác sĩ thì lúc nghiêm túc phải nghiêm túc, lúc không nghiêm túc cũng đừng để người khác phải nhắc nhở." Về mặt ba chán ghét nói.

"Vậy sao ông vừa tới đây đã đi tìm ông ấy chứ?" Mẹ vẫn chưa hết giận, khẩu khí khó chịu

"Chỉ để xác định một chút xem, trên báo cáo nghiên cứu của buổi thảo luận lần trước có phải là tên hấn hay không, ở cùng một thành phố với con gái tôi, nếu thật sự là hấn, thì tôi muốn báo cho con gái biết, để đừng đến cái bệnh viện mà hấn đang nhậm chức thôi."

Ba nói quá đúng, chỉ tiếc là đã muộn, con gái yêu quý của ba cũng đã gặp phải cảnh nước sôi lửa bỏng rồi.

Không đúng, cũng gần giống như gặp phải một đề thi hiếm thấy vậy

"Hoá ra là chú Nghiêm nói chuyện này cho ba cháu." Tôi hơi tức giận, gọi là bác thì giữ thể diện cho ông ta quá, cứ nghe theo lời ba tôi, gọi là chú thôi

"Ha ha, là chuyện của cháu gái mà, vì ta là trưởng bối duy nhất của cháu ở thành phố này, nên cũng phải báo cáo tình hình cho ba cháu một chút." Rõ ràng đang nói dối mà còn cười vô hại đến vậy, tôi nghe mà nổi hết cả da gà

"Vậy, ai là người nói 'Sự thật' trước mặt ba cháu, còn nói ABCD gì đó mà cháu không giả được thì càng tốt vì cháu nợ chú tiền chuẩn đoán vậy." Một khi tôi đã xác định mục tiêu, thì là chú hay bác cũng mặc kệ

"Ha ha, thì ra là mấy người sao, ngày đó cháu ngủ bên trong, cậu Thiệu kia đã trả hết rồi." Cái gì mà ngủ ở bên trong, lúc ấy tôi hôn mê thì có.

"Anh ấy có nói là, dù biết rõ cháu bị bệnh cũng muốn cháu phải trải qua cơn bão, để bị xe máy đâm phải không?."

"Ta đâu có nói vậy, chỉ là ba cháu quá nhạy cảm thôi, ta mới nói có một nửa đã chạy mất."

"Chú nói vậy là 'ám chỉ', ám chỉ cháu, khiến cháu bị hiểu lầm đó." Rốt cục tôi cũng hiểu tại sao ba lại tỏ ra như vậy, một chuyện đơn giản thế này cũng bị biến trở thành phức tạp rồi

"Chà, nói gì đi nữa thì cháu cũng suýt trở thành con dâu ta, giờ cháu sắp kết hôn, ta vì đứa con bị bỏ rơi của mình mà bày tỏ một chút tiếc hận không được sao." Nói ra nghe rất có đạo lý, nhưng đợi chút, cái gì mà suýt nữa trở thành con dâu, chuyện lớn như vậy mà sao tôi không biết gì cả.

Tôi quay đầu trừng mắt nhìn ba.

"Này này này, đừng có châm ngòi chia cắt quan hệ cha con chúng tôi. Con gái à, đừng trừng mắt với ba, thực ra lúc đó ta trẻ người non dạ không nhận ra bản chất thật của hấn nên mới bị lừa, làm bạn tri kỉ của hấn, còn ước hẹn về sau kết làm thông gia" Quả nhiên là ba, nói chuyện không đánh dấu ngắt câu, nhưng vẫn không thể che dấu sự thực là ông đã tùy tiện liên quyết định chuyện hôn nhân của tôi, tôi xoay mặt nhìn sang phía mẹ

"Muốn lờm thì lờm ba con ấy, chuyện này ngay cả mẹ cũng không biết." Mẹ nhanh chóng phân rõ quan hệ

Tập trung mục tiêu, tôi tiếp tục lờm.

"Tôi cảnh cáo ông đó, rõ ràng là con ông chạy đi kết hôn với người khác trước, ông cũng không phạt nó, còn có mặt mũi chạy đến đây châm ngòi quan hệ cha con chúng tôi, chưa thấy người nào lại quá đáng như vậy." Ba nhanh chóng đem ánh mắt của tôi chuyển qua người kẻ địch

Thì ra người kia cũng đã kết hôn, may quá.

"Nhiều năm như vậy, tôi tận bây giờ ông cũng không nhắc chuyện cha con tôi trước mặt vợ con, ông nhìn xem, bọn họ ngay cả chuyện này cũng không biết, con trai tôi thật đáng thương mà."

"Thế không phải do ông nói nó bỏ chạy sang Anh du học, ngay cả cách liên hệ cũng không có, sống chết cũng không hay, thì làm sao tôi có thể nói ra ước định nông nổi của tuổi trẻ để phá hoại gia đình đang yên ấm của mình chứ, tôi đâu có nhân rồi như vậy."

"Hỏi thăm một chút là tìm được nó mà, đã hứa là cùng học ngành y, lúc lên trung học rõ ràng đã hứa với nhau, là ông bội ước trước, tôi đương nhiên phải tức giận rồi."

"Ông đang buồn không nói năng gì tôi làm sao mà hỏi thăm được, tôi có bệnh chốc. Hôn nữa, ai nói tôi bội ước, chúng ta rõ ràng cùng học về được đấy thôi, ông đúng là nói dối không chớp mắt."

"Ông nhìn phiếu nguyện vọng biết tôi học Tây y, liền đăng ký học Đông y, thật khó mà chấp nhận."

"Chẳng qua tôi tùy tiện nhìn xem thôi, mà tôi thích Đông y sao phải học Tây y chứ"

"..."

"Mẹ, con hiểu rồi, ân oán cả một thế hệ, thiếu chút nữa là gây họa lên tiền đồ tốt đẹp của con" Tôi ngồi trên sofa, ngửa đầu 75 độ, nhàn nhả cảm giác bóng ngò, bây giờ mới tập trung tư tưởng được

"Hơn hai mươi năm không liên lạc mà vẫn nhớ tới đối phương, quả là bạn tốt, nhưng hai người đó đầu óc cũng có chút ngẩn như nhau, quả nhiên là vật hợp theo loài." Mẹ cướp đi gói bóng trên tay tôi, ngồi bên cạnh tổng kết thành lời bình.

"Đúng vậy đúng vậy, gián đoạn như thế, thật sự là lãng phí thời gian, lãng phí tinh lực, lãng phí tư tưởng cảm tình, hại con phải phập phồng lo sợ như vậy,

thôi không bàn nữa, cứ để bọn họ hào hào tâm sự đi." Tôi vẫy vẫy tay, ôm chặt lấy mẹ

"Phải rồi, con không phải cũng đã gặp cha mẹ Vũ Triết sao, khi nào thì đến phiên chúng ta gặp đây, giờ cũng nên bàn bạc việc cử hành hôn lễ thôi." Nhanh như vậy đã gọi "Vũ Triết", tôi thật đáng thương đến giờ vẫn gọi anh bằng cả tên lẫn họ.

Xem ra mẹ thật sự rất thích anh

"Để con nói với anh ấy, ba mẹ anh ấy cũng không ở thành phố này, hơn nữa con còn muốn thương lượng cùng An, Lâm và A Mặc một chút, bọn họ cũng rất mong chờ đó." Tôi vỗ vỗ vai mẹ

"Được, vậy mẹ sẽ ngồi chờ kết quả" Mẹ cười, xoa xoa mặt tôi "Con gái lớn rồi, mẹ cũng không nói nhiều nữa, tự con phải lưu ý, kết hôn là đại sự."

Đúng vậy, kết hôn là đại sự, nên phải có rất nhiều công đoạn chuẩn bị, thiếu chút nữa khiến tôi mệt đến chết.

Nhưng chuẩn bị nhiều tới mức nào thì cũng đã xong rồi, vì thế, tôi hiện giờ đang mặc áo cưới. . . Ngồi cho người ta trang điểm.

Đúng vậy, tôi, Noãn Đông, hai mươi lăm tuổi, ngày hôm nay kết hôn.

Lúc này đang có năm người ở trong phòng chuẩn bị cho cô dâu, tôi sắc mặt tái nhợt, đầu còn âm ỉ đau.

Bởi vì uống nhiều rượu quá. . .

Tối hôm qua chơi đùa, một đồng người ghé vào nhà tôi, ngủ luôn trên sàn, tôi chưa kịp ngủ, cũng chưa biết gì đã lại bị đám bạn thân thiết đụng đây, lôi đến đây.

Cũng may tôi chịu được, bằng không hôn lễ đã phải kéo dài thời hạn, tuy rằng say rượu rất khổ sở nhưng vẫn có lợi nhuận, đó chính cô dâu thứ năm của bọn tôi, Hắc Trạch Du.

Hắc Trạch Du không thắng được ma lực của rượu, kết cục là bị mấy người hoàn toàn tỉnh táo như tôi lôi đến, anh ta hoàn toàn không biết người khác đang nói gì, không biết mình đang nói gì, hồ đồ đáp ứng sẽ kết hôn cùng một ngày với bọn tôi, mặc áo cưới, còn bị ghi âm lại làm bằng chứng.

Sau khi anh ta tỉnh rượu thì chết không chịu nhận, Tào Xuyên không chịu nổi khi nhìn thấy anh ta bị bọn tôi tra tấn, nên hi sinh thân mình để thay thế, nhưng vẫn bị phản đối. Cuối cùng tôi lấy việc mình đã giúp anh ta và Tào Xuyên Kỷ Chi có được tình cảm lưu luyến như bây giờ, bắt anh ta thừa nhận đã nợ ân tình của tôi, nên Hắc Trạch Du rốt cục vẫn phải ôm nỗi hận thỏa hiệp.

Sức mạnh của phụ nữ thật vĩ đại, nhất là bốn người mạnh mẽ như bọn tôi.

Nhưng phải nói thật, Hắc Trạch Du mặc áo cưới của nữ, thật sự là một phong vị khác

Mặt khác chính là Giang Thần, mặc âu phục, đeo caravat, chẳng những ưa nhìn mà còn đẹp trai vô cùng, ngay cả bọn tôi vốn nhìn đã quen mà còn bất ngờ, đúng là xoá tan mọi mệt mỏi của mọi người. An, cái con nhỏ sắc nữ kia nếu không phải bị Đường Lỗi cứng rắn túm cổ khiêng đi, thì đã sớm chảy hết nước dãi rồi.

Kết hôn. . . Là một chuyện vô cùng náo nhiệt. . .

...Và cũng là một chuyện mệt chết đi được, cái tên Đường Lỗi kia kiên trì mặc mọi kiểu dáng âu phục trong một ngày, bởi vì hắn nói kết hôn cả đời có một lần, nên một lần này sẽ mặc cho bằng hết, bằng không sau này sẽ không cơ hội. Khiến cho An giờ tay, không biết có nên đánh hắn hay không nữa.

Đúng là chỉ có một lần, đương nhiên bao gồm cả động phòng, để cho thuận tiện, nên đặt phòng khách sạn làm tân phòng, một đám người lui vào nằm căn phòng, náo loạn một chút.

Rốt cục cũng tiến xong hết khách, tôi vội đi tắm rửa, mặc kệ hôm nay có phải đêm động phòng hoa chúc trong truyền thuyết hay không, tôi gác đầu lên giường, cuối cùng cũng có thể ngủ rồi. . .

"Không được, vẫn chưa ngủ được." Tôi nửa mơ nửa tỉnh, dường như có người đang thổi nhẹ bên tai tôi.

Tôi khó khăn thật vất vả giãy dụa lăm mồm mở to mắt được, liền thấy gương mặt của Thiệu Vũ Triết đang từ trên cao nhìn xuống, cười mà như không cười nhìn tôi.

Làm ơn đi, ngày hôm qua anh cũng uống không ít rượu, mà sao một chút dấu hiệu say cũng không có, nhưng tôi không muốn bị tra tấn, nghiêng người tiếp tục ngủ.

"Ba nói cho anh biết em rất sợ nhột. . ." Giọng nói của ác ma từ phía trên truyền tới

Tôi vừa mới dùng từ 'Ác ma' sao, Thiệu Vũ Triết trong ấn tượng của tôi là người thiện lương, chu đáo, rất lịch sự, mặc dù có lúc đùa dai như trẻ con, nhưng chưa từng khiến tôi có cảm giác như gặp ác ma, chắc không phải chứ...

Không còn nhiều thời gian để lo lắng về vấn đề này, tôi cũng chỉ có thể thăm hô cứu mạng, tôi thật sự rất sợ nhột, trước kia ba cũng làm vậy để bắt tôi



thức dậy, sao cái gì ba cũng nói hết vậy, tôi từ nay về sau không phải sẽ bị ăn gấu gao sao?

Không được, tôi muốn phản kháng. . .

Phản kháng . . .

Bạn đang đọc truyện *Noãn Đông* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).